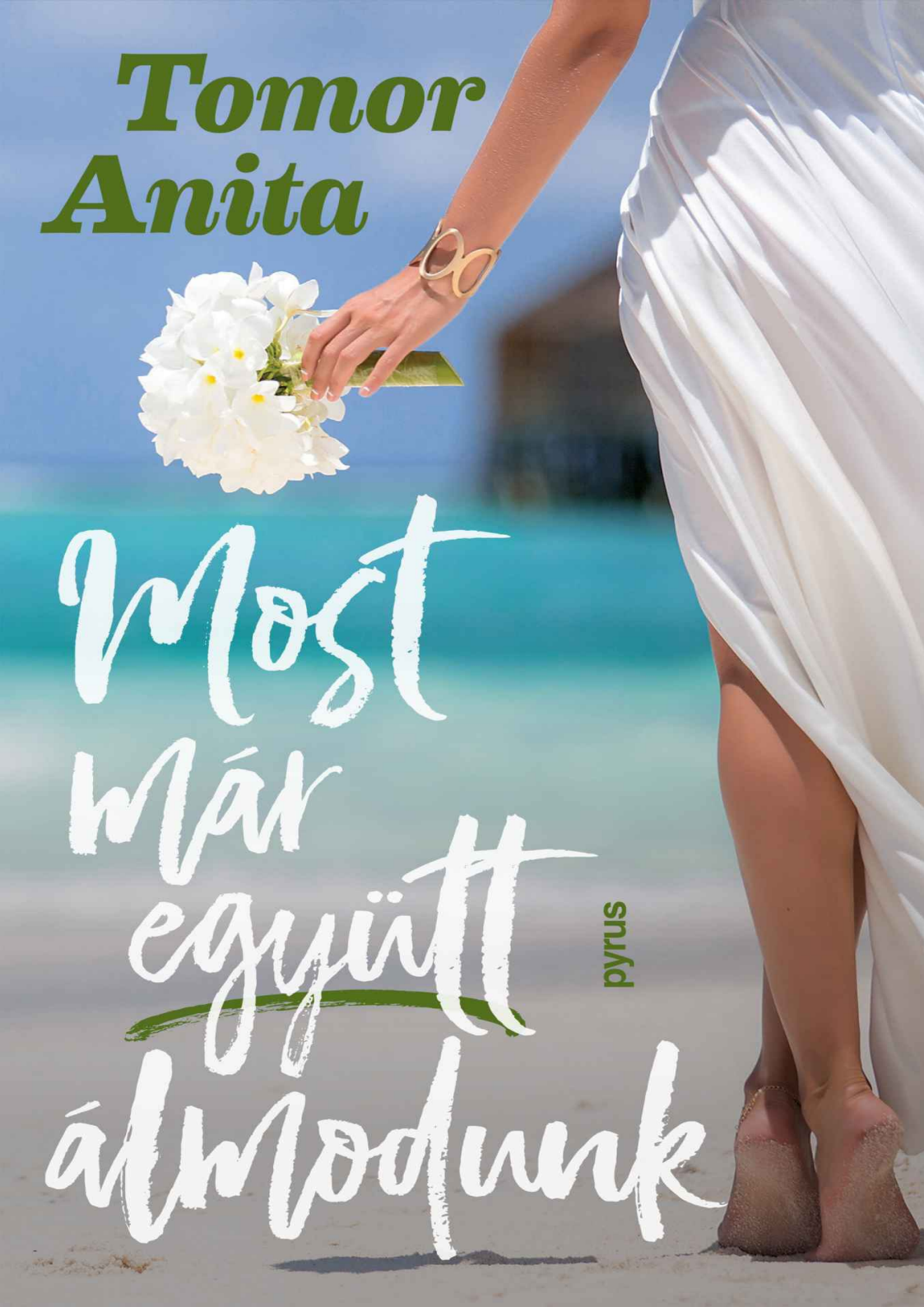
Tomor Anita
Most már együtt álmodunk
pyrus

Tomor Anita

Most már együtt álmodunk

Most már együtt álmodunk

Tomor Anita

pyrus kiadó

Budapest, 2019

Írta: Tomor Anita

A szerző elérhetősége:
Facebook: www.facebook.com/tomoranita1
Instagram: www.instagram.com/anitatomor
Honlap: www.tomoranita.hu

Kiadja: Pyrus Kiadó – Workstreet Consulting Kft.
www.facebook.com/pyruskiado
www.pyrus.hu

Copyright © Tomor Anita, 2019
© Pyrus Kiadó, 2019
Minden jog fenntartva!

ISBN 978-615-5749-09-4

Felelős kiadó: Pyrus Kiadó, Tomor Anita
Szerkesztette: Detre Zsuzsanna
A szöveget gondozta: Horváth Eszter
Borítóterv: Cantinart Kft.
Borítófotó: Shutterstock
Portrékép: Bognár Bogi

Ez a könyv, mint a szerző valamennyi regénye, egy fikció. A nevek, a helyszínek és a cselekmény az író képzeletének szüleménye. Bármilyen hasonlóság felfedezése élő vagy meghalt személyekkel, megtörtént eseményekkel csupán a véletlen műve lehet.

Köszönetnyilvánítás

Millió köszönettel és hálával tartozom ezúttal is a férjemnek, Tamásnak, hogy végigcsinálta mellettem ezt a valamivel több mint fél évet, amíg ez a könyv elkészült. Sosem fogom tudni meghálálni azt a sok szeretetet és törődést, amit nap mint nap kapok tőled. Biztatsz és folyton jó irányba terelsz. És ezt nagyon köszönöm! Imádom, hogy hatalmas a szíved, és hogy folyton vidám, jókedvű és nagylelkű vagy, ez mindig erőt ad nekem. Köszönöm, hogy ezúttal is elsőként olvastad el a kéziratot. Nem hiszed el, milyen sokat jelent ez nekem.

Köszönöm a gyerkőceimnek, Rékának és Dávidnak, hogy vannak nekem. Köszönöm a sok-sok puszit és ölelést, amit kapok tőletek. A legjobb dolog az életemben az, amikor az ölembe kuporodtok és hozzám bújtok, ezek a pillanatok a legszebbek nekem, ez az érzés többet ér mindennél, felér a világ minden kincsével. A legeslegjobb dolog a világon az anyukátoknak lenni. El sem tudom mondani, mennyire szeretlek benneteket!

Köszönöm a szerkesztőmnek, Detre Zsuzsannának, hogy a papírra vetett soraimból ez alkalommal is könyvet varázsolt. Hálásan köszönöm a remek munkát, a sok segítséget, az instrukciókat, a jó tanácsokat, és azt, hogy mindig a szívén viseli a kézirataim sorsát.

Köszönöm a barátnőimnek, hogy a barátnőim. Különösen Eszti és Bea, ezúttal nektek. Tudom, hogy sokszor hívlak fel benneteket és írok nektek, mikor úgy érzem, nagy rajtam a nyomás és nem találom magam, vagy amikor naponta kapok a fejemhez, mert újabb és újabb regényötletem támad, és úgy érzem, azt valakinek azonnal el kell mesélnem. Köszönöm, hogy Tamással együtt mindig mellettem álltok, és hogy vagytok nekem! Köszönöm, hogy elviselitek a napi hóbortjaimat!

Köszönöm szépen a Cantinart Kft.-nek, különösen Tündinek és Gábornak a remek munkákat! Köszönöm nektek, hogy támogattok, hogy elláttok jobbnál jobb ötletekkel, tanácsokkal, és mindig elkészítitek azt, amit megálmodok, megálmodunk, vagy megálmodtok nekem. Köszönöm a csodaszép anyagokat!

Köszönöm szépen az Alföldi Nyomda Zrt.-nek a támogatást, és hogy a kézirataimból igazi, kézzelfogható könyvet varázsoltok mindig a kiváló szakértelmetekkel.

Köszönöm szépen a magazinoknak, a bloggereknek, a könyvesboltoknak és könyvesbolthálózatoknak, hogy szívükön viselik a könyveim sorsát, hogy elolvassátok és ajánljátok a regényeimet, hogy minél többen olvashassák őket.

És végül, de nem utolsósorban, köszönöm nektek, kedves olvasók, hogy ezt a regényemet is ekkora nagy szeretettel vártátok, olyannyira, hogy eljuttattátok a sikerlisták csúcsára már rögtön másnap, ahogy előrendelhetővé vált a regény. Nagyon-nagyon köszönöm, hogy olvassátok és szeretitek a könyveimet! Hihetetlenül sokat jelent ez nekem! Köszönöm, hogy vagytok nekem!

Remélem, ezúttal sem okozok csalódást, és bele fogtok szeretni ebbe a történetbe, pontosabban a történet folytatásába

is! Ne feledjétek, ez még nem az utolsó rész, Liv és David szerelmi története és izgalmas, kalandos utazása folytatódik majd!

Jó olvasást és kellemes kikapcsolódást kívánok ehhez a részhez!

Szeretettel, Anita

Liv

Tisztán hallom a szívverését, érzem minden egyes lélegzetvételét. Csak ő és én vagyunk. Mintha egy csapásra megszűnt volna körülöttünk a külvilág. Izmos karja óvón ölel át. Érzem bőrének mámorító illatát. Még az is jólesik, ahogy borostás arca csiklandozza a fejem búbját. Úgy szorít magához, mintha sohasem akarna elengedni.

Istenem, mennyire szeretem!

Érzem, mennyire vágyik rám, érzem, mennyire örül, hogy viszontlát, érzem, mennyire kíván.

Annyira hiányzott.

De most itt van velem! Ez már nem álom, ez a valóság. Még mindig alig hiszem el!

Örömtáncot járt a belsőm. Aztán a következő másodpercben belém hasított az igazság.

Hazudott nekem!

Egyik pillanatban úgy éreztem, a mennyben járok, aztán a következőben úgy, hogy a pokolban. Fájdalmasan összeszorult a szívem.

Átvert! Igazából nem is ismerem ezt a férfit, aki most magához ölel! – szólalt meg egy hangocska belül.

Halkan sóhajtottam egyet, még egyszer utoljára beszívtam csodás illatát, aztán ellöktem magamtól.

Lesokkoltam. Láttam rajta.

– Mi a baj, Liv? – meredt rám döbbenten és értetlenül. Tekintetét egyenesen az enyémbe fúrta.

– Még te kérdezed? – vágtam vissza. Elöntött a düh és a keserűség: nem is tudtam palástolni, milyen érzések kavarognak bennem.

Csípőre tette a kezét, és lehajtott fejjel nagy levegőt vett.

– A te érdekedben tettem – szólalt meg halkan. – Azért, hogy megvédjelek.

– Ja, igen. Ez jó szöveg. Lássuk csak! Hazudtál. Átvertél. Otthagytál. Soroljam még?

– Látod ott kint ezt a világot? Azért tettem mindent, hogy megóvjalak ettől. A szívem szakadt meg, amikor ott kellett hagyjalak.

– Tudod, ha szeretsz valakit, akkor nem hagyod el!

– Ha az élete múlna a döntéseden, akkor igen! Megtennéd! Még te is megtennéd! – vágta a fejemhez. – Mi a fenét kerestek itt, Andrew? – fordult oda idegesen Andrew-hoz. Hangja türelmetlen és számonkérő volt. – A lelkedre kötöttem, hogy soha ne engedd vissza ide Livet!

– Nem tehettem semmit, David! Egyszerűen rájött mindenre! – védekezett Andrew magasba emelt kézzel. – Egyébként meg, Siem Reapben sem volt biztonságban. Ránk találtak. Majdnem megöltek minket, Livet pedig kis híján elrabolták – tette hozzá halkan.

Tekintetem ismét találkozott Davidével. Úgy nézett rám, mint egy éhes ragadozó, aki épp a prédáját lesi.

– Veled még számolunk! – bökött felém dühösen.

– Ez valami vicc? Még te vagy dühös rám? – meredtem rá elképedve. A szemem bizonyára szikrát szórt.

Ahogy várható volt: hajba kaptunk. Megint.

– Őszinte leszek: az egyik felem rohadtul örül, hogy itt vagy, de kurvára nem szabadna itt lenned! Ha nem vetted volna észre, háború van. A valdonok válogatás nélkül mészárolnak le mindenkit, aki csak az útjukba kerül, falvakat égetnek fel, városokat rombolnak le. Ez itt jelenleg a pokol legsötétebb bugyra! Két embert keresnek égen és földön, téged és engem, és ha megtalálnak, megölnek minket. Ez nem játék!

– Azt hiszed, én nem tudom?

– Mit nem tudsz? – meredt rám és közelebb lépett. – Azt, hogy hiányoztál? Hogy minden egyes kicseszett percben csak rád gondoltam eddig? – kérdezte, és kinyújtotta a karját, hogy magához vonjon. – Vagy azt, hogy veszélyben vagyunk?

A szája csupán centikre volt tőlem. Kínomban nyeltem egy nagyot. A szívem a torkomban dobogott, a vérem forrón lüktetett, egy pillanat alatt felhevítve az egész testemet. Mintha egy mágnes vonzott volna David felé, ami ellen nem tehettem semmit.

Miért van még mindig ilyen hatással rám?

Ismét a karjában találtam magam.

– Tisztában vagyok vele, hogy veszélyben vagyunk – préseltem ki a szavakat magamból.

– Te vagy a legnagyobb veszélyben. Mert én is rád vadászom – lehelte, és hirtelen a számra tapasztotta az ajkát. A testem azonnal reagált. Hiába mondta az eszem, hogy nem szabad, hogy ne engedjek, a szívem mást akart. Elnyílt a szám, és hagytam, hogy eggyé váljunk, hagytam, hogy szeressen. Vadul, szenvedélyesen csókolt. Röpke másodpercekre megfeledkeztem a dühömről, a haragomról, a fájdalmamról, mindenről. Belefeledkeztem a csókjába, és élveztem, hogy újra velem van.

Atyaég! Mennyire jó ismét a karjaiban lenni! Mennyire jó megint érezni őt!

Aztán újra felülkerekedett a józan eszem, és ismét ellöktem magamtól.

– Tévedsz. Te már nem jelentesz rám veszélyt – hazudtam mélyen a szemébe nézve, olyan határozottan, ahogyan csak tudtam. De a tekintetemet nem tudtam elszakítani az övétől. Néhány pillanatig csak néztük egymást. Aztán megszólalt:

– Csak mostantól leszek igazán veszélyes! – húzta komisz mosolyra a száját. Odahajolt hozzám, egészen közel a fülemhez. Ügyelt rá, hogy véletlenül se érjen hozzám. – Hiába minden, nem tudsz színlelni. Szeretsz, ahogyan én is téged. Az enyém vagy, és én sosem engedlek el! – súgta oda nekem.

– Már egyszer elengedtél – mondtam szomorúan, lehajtott fejjel, és elhúzódtam. Odaálltam Manja mellé.

– Kifejezetten szimpatikus a hölgyemény! – szólalt meg egyszer csak mögöttünk jókedvűen valaki. Egy különös öltözetű fickó lépett elő. Amikor David mellé ért, játékosan belebokszolt. Először a férfi ruháján és hajviseletén akadt meg a szemem. Aztán a különös, színes rajzokon a bőrén. Letaglózott a látványa. Olyan volt, mint egy törzsfőnök a réges-régi, ősi időkből. Nem volt már fiatal, ám látszott, hogy kifogástalan kondícióban van, szépen kimunkált izmok domborodtak a karján és a mellkasán. Első ránézésre ijesztő volt a megjelenése, ha kislány volnék, ijedten bújnék anyám szoknyája mögé. De ahogy jobban szemügyre vettem az arcát, és belenéztem mélybarna szemébe, megnyugodtam. Valamiért úgy éreztem, jó ember.

Közel áll Davidhez. Ez látszik.

És valahonnan ismerős is nekem, csak még azt nem tudom, hogy honnan.

Elképesztő ez az egész. Ahogyan néhány nap alatt a feje tetejére állt a világ. Most már semmi sem a régi. Olyan helyeken járok, amelyekről korábban álmodni sem mertem. Amelyekről el sem tudtam képzelni, hogy létezhetnek.

Néha úgy érzem, még mindig álmodom. *Lehetséges, hogy ez a valóság?*

David továbbra is átható tekintettel bámult engem.

– Te bizonyára Vivien vagy. Még be sem mutatkoztam, Sorya vagyok – nyújtott kezet nekem széles mosollyal az arcán a férfi. – A leendő férjed mostohaapja – tette hozzá Davidre sandítva.

A mostohaapja? Mi a fene? – döbbentem le.

– Ő nem a leendő férjem – feleltem elfogadva felém nyújtott kezét, ám ő meglepetésemre ahelyett, hogy megszorította volna, ráhajolt és megcsókolta.

– Ó, dehogynem. Előbb a férjed lesz, mintsem hinnéd. És mondok mást is, az ilyen párokból lesznek a legjobb házasok – nevetett rám felnézve.

Tekintetem ismét találkozott Davidével: önelégült, cinkos mosoly jelent meg az arcán.

Manja lépett oda Davidhez. Megölelte, és kedvesen üdvözölte. Látszott rajta, mennyire megkönnyebbült a láttán.

– David, úgy örülök, hogy nem esett bajod! – lehelte. Az arcán súlyos könnycsepp gördült le, egészen az álláig. – Annyira aggódtam érted! Hát Alice? Ő is itt van veletek?

– Alice jól van. Drúna-Csomban maradt anyámmal – tudatta David a jó hírt, mely engem is megnyugvással töltött el. – Nem hiszem el, hogy mind itt vagytok! – suttogta aztán, magához

szorítva Manját. – Itt te is veszélyben vagy. Legalább te otthon maradhattál volna!

– Jönnöm kellett. Ott a helyem, ahol ti vagytok – felelte Manja. Igazi anyai mosoly ült ki az arcára.

– Ez valami hihetetlen! Elképesztő, hogy mind itt vagytok, és hogy sérülések nélkül megúsztátok az utat! Belegondoltatok, hogy akár meg is halhattatok volna? Egyáltalán, hogy jutottatok át? – faggatódzott tovább David, mire hirtelen síri csend támadt a teremben. A kérdésére mély hallgatás volt a válasz. Kínomban előbb Manjára néztem, aki földre sütött szemmel állt, láthatóan épp próbálta összeszedni magát, hogy bevallja Davidnek, mit tett. Aztán lopva Andrew-ra sandítottam. Találkozott a tekintetünk. Tudtuk, mi következik. David őrjöngeni fog, ha megtudja az igazat.

– Elárulnátok, hogy mi folyik itt? – tette fel türelmetlenül a következő kérdését David. – Most mi a fenéért hallgat mindenki?

Aztán Andrew megszólalt:

– Szerintem erről inkább Manját kérdezd!

David ismét odafordult Manjához. Nyilván gyanította, hogy valami olyasmit fog hallani, ami nagyon nem lesz az ínyére.

– Megmutattam nekik a másik átjárót – vallotta be Manja kerek perec.

– Mégis miféle másik átjárót? – meredt rá David összehúzott szemmel, csípőre tett kézzel. Az arca egyre vörösebb lett.

– Azt, amelyiket nem mutattam meg Alice-nek és neked – felelte Manja.

David pár pillanatig értetlenül, némán bámult Manjára. Aztán lépett egyet hátra, beletúrt kócos hajába, kifújta a levegőt, és

csak aztán kezdett el beszélni.

– Elárulnád, mégis miféle másik átjáróról beszélsz?

– Arról, amelyen keresztül kimenekítették annak idején a csecsemő Livet, amikor megölték az apját, a lilion birodalom utolsó törvényes uralkodóját. Azt mondtam nektek, hogy nem tudom, hol lehet az az átjáró, de hazudtam. Abban a reményben, hogy soha nem találjátok meg az ide átvezető utat.

David egy pillanatra lehunyta a szemét. A halántékán, a bőre alatt lüktető ér jelezte, mennyire ideges, és mennyire igyekszik uralkodni magán.

– Nyolc álló éven át kerestem azt az átjárót, és te mindvégig tudtad, hol van? – emelte meg David a hangját. Tekintetét egy pillanatra sem vette le Manja arcáról, mintha további magyarázatot várna, de Manja hallgatott.

Úgy éreztem, közbe kell szólnom, mielőtt Davidnek olyasmi csúszik ki a száján, amit később megbánhat, de Sorya megelőzött.

– Nem akarok ünneprontó lenni, Zavran, de indulnunk kell. Itt nem vagyunk biztonságban. Ezt ráértek megvitatni később – mondta sürgetőn.

És ekkor hasított belém a felismerés, hogy miért tűnt olyan ismerősnek nekem Sorya. *Hát persze!* Az egyik álmomban Daviddel drúnák elől menekültünk az őserdőben. Tisztán emlékszem, ahogy az a kúszónövény a lábam köré tekeredett, és egyszer csak felemelt a magasba. David anyja fekete, kecses párducon érkezett meg, és most már egészen biztos vagyok benne, hogy a végén a férfi, aki a nőt, David anyját Ilidonnak szólította, Sorya volt. *Ez elképesztő! Hát ezt sem álmodtam? Ez is megtörtént?* – Már nem tudtam, mit gondoljak erről az egészről.

Megráztam a fejem, hogy elűzzem ezt a képtelen emléket, és újra tiszta aggyal tudjak gondolkodni.

Gépiesen – mintha csak Sorya iménti felszólításának engedelmeskednék – lehajoltam, és elkezdtem összepakolni a cuccaimat. A többiek is ugyanezt tették. A hálózsákom kiterítve hevert a földön, azt göngyöltem éppen össze, amikor David odalépett hozzám. Anélkül, hogy megszólalt volna, lehajolt, hogy segítsen. Ekkor vettem észre, hogy a bal karja a vállától a könyökéig be van kötözve, és a kötést vér áztatja át. A ruháján és a testén éktelenkedő sebekből arra következtettem, hogy kemény csatákon lehet túl. Összeszorult a szívem a látványtól. *Vajon mi minden történhetett vele, amióta nem találkoztunk?*

Nem bírtam ki, muszáj volt megkérdeznem.

– Mit csináltál a karoddal? – böktem ki, mire rám nézett, és komisz mosoly jelent meg az arcán.

– Nocsak, hát mégis érdekellek – jegyezte meg elégedetten.

– A sebed vérzik, el kell látni – közöltem vele ridegen. Adtam a közömböst.

David továbbra is engem vizslatott. Ahogy a hálózsákot felém görgette, és szépen, lassan egyre közelebb és közelebb került hozzám, úgy vesztettem el a testem felett az ellenőrzést. Képtelen voltam befolyásolni a reakcióimat. A szívem ahelyett, hogy a helyén vert volna, a torkomban dobogott. Egyszerűen nem bírtam felfogni, hogy ismét itt áll előttem. Úgy éreztem, fulladozom. A jelenléte zsibbasztóan hatott rám.

Nem volt kedvem veszekedni, ezért nem állítottam le, pedig pontosan tudtam, hogy mire játszik. Azt akarta, hogy érezzem a közelségét. Azt akarta, hogy fájjon, hogy nem ölel át, hogy nem érhetünk többé egymáshoz. Pontosan tudja, mennyire

kiszolgáltatott helyzetben vagyok. Nem szaladhatok el előle. Ezt a kalandot most itt, Indorában, együtt kell végigcsinálnunk.

Közösen begyűrtük, betuszkoltuk a hálózsákot a helyére. Közben véletlenül többször is hozzám ért a kezével. A bőre érintésétől mintha elektromos áram futott volna végig rajtam.

Behúztam a hátizsákom cipzárját, és felegyenesedtem, várva, hogy mi fog történni. Igyekeztem kirekeszteni a tudatomból, hogy David ott áll szorosan mellettem, és figyeli minden egyes rezdülésem.

– Tudom, hogy haragszol, de már nem tudom visszacsinálni – lehelte alig hallhatóan.

– Nem kell mentegetőznöd, David! Sőt, nem is kell kommunikálnunk egymással. Kár a gőzért! Sohasem bocsátom meg, amit tettél! – oltottam le. Úgy éreztem, nem szabad engednem, hogy nyeregben érezze magát.

Egy pillanatra megmerevedett, de aztán odafordult hozzám. Még közelebb lépett, egészen odaszorított a falhoz, amitől úgy éreztem, fogságba estem. A külvilág szép lassan megint távolodni kezdett, és olyan érzés fogott el, mintha csak mi ketten lennénk az egész bolygón. Az illata valósággal megőrjített, a fürkésző tekintete zavarba ejtett.

– Ne ringasd magad hiú ábrándokba! Eszemben sincs csendszünetet tartani!

– Én nem csendszünetről beszélek! Hanem arról, hogy vége! – böktem ki, és anélkül, hogy ránéztem volna, megpróbáltam kitérni az útjából. Tudtam jól, hogy ezúttal kihúztam a gyufát, ráadásul nem is kicsit, de nem érdekelt. Dühös voltam rá. És nemcsak rá, hanem erre az egész helyzetre.

David megállított, ujjai a karomra fonódtak. Nem engedett továbbmenni.

– Ha most ezt arra értetted, hogy vége a cirkusznak, és végre lehet veled beszélni, akkor annak csak örülök!

– Nagyon jól tudod, hogy mire értettem! – néztem mélyen a szemébe, és megpróbáltam kiszabadulni a szorításából, de nem engedett el. – Ha most ébrednénk fel a hajón, mit tennél? Maradnál, és elmondanád az igazat, vagy ugyanúgy otthagynál?

– Ugyanúgy biztonságban szeretnélek tudni – felelte határozottan.

– Akkor nincs miről beszélnünk! – ráztam le magamról a kezét.

– Liv, kérlek! – szólt utánam.

Egy pillanatra megtorpantam, és visszafordultam.

– Lefordítva: ismét elmennél és otthagynál.

– Nem örökre hagytalak ott. Te is tudod!

– Szerinted ez úgy megy, hogy egyszer csak gondolsz egyet, és otthagysz, majd megvilágosodsz, visszatérsz, és minden úgy megy tovább, mint annak előtte? – szegeztem neki a kérdést.

Tekintetünk egymásba fúródott. Láttam a szemében, hogy mindenre elszánt. Pontosan tudtam, hiába mondok bármit, nem fogja feladni a harcot, hogy visszaszerezzen.

Sorya szólalt meg mögöttünk, félbeszakítva a vitánkat.

– Jó, ha tudjátok, odakint tele van a környék portyázó valdonokkal. Nagyon veszélyes út vár ránk. Az előbb kaptam a hírt, hogy a hegyen átvezető két hágó elesett. Egyetlen úton juthatunk át Drúnaföldre: az Elátkozott-szoroson.

David

Az érzés, amikor újra megláthattam és magamhoz ölelhettem Livet, leírhatatlan volt. Minden ízében remegett, ahogy a karomban tartottam. Legszívesebben örökké úgy maradtam volna. Magamhoz ölelve őt. Bárcsak megállíthatnám az időt, legalább egy pillanatra. Csak még egyszer. Hogy a karomban tarthassam újra. Bárcsak nem létezne a külvilág, csak ő és én.

Nem számított rám. Az arcán rémület látszott, mikor beléptem. Azt hitte, valdonok törtek rájuk. *Honnan is tudhatta volna, hogy mi vagyunk azok?*

Olyan nagyon gyönyörű. Olyan nagyon védtelen.

A tudat, hogy bármikor elveszíthetem, elviselhetetlen. Tele van ez a világ veszéllyel. Fel sem fogja, hogy bármelyik pillanatban meghalhatunk.

Nem áll szóba velem, és kurvára haragszik. Tudom. Látom. De majd lecsillapodik, és belátja, hogy mindent őérte, értünk és Indoráért tettem.

Bőrének csodás illata még most is ott van az orromban. Legszívesebben egész nap csak simogatnám az arcát és a selymes haját. Igazából bármit megtennék, csak hogy újra mosolyogjon rám.

Elhitettem vele, hogy csupán álom volt minden. Otthagytam és eljöttem. Azt gondoltam, így védhetem meg a legjobban, de rájött mindenre. Magától is.

Megkérdezte, megtenném-e újra.

Igen. Megtenném. Ha kell, újra hazudnék neki, csak hogy megmentsem az életét, megóvjam a veszélytől. Hiba volt ide jönnie. Rohadtul haragszom Andrew-ra! Neki kellett volna vigyázni rá. Neki kellett volna megakadályoznia, hogy Liv valaha is átlépje Indora határát. Erre mind a ketten itt vannak. A világ egyik legveszélyesebb zónájában. *Ezt nem hiszem el!*

Fogalmuk sincs, hová csöppentek!

Ha Vazulnak a tudomására jut, hogy mind a ketten itt vagyunk, isten óvjon bennünket! Nem fog kegyelmezni senkinek. Ismerem.

Manjára is haragszom! Hogy tehette ezt? Hogy titkolhatta el előlünk, hogy mindvégig tudta, hol van az az átkozott átjáró?!

Nyolc kicseszett évem ment rá a kutatásra! És ő mindvégig tudta, hogy teljesen hiábavaló a munkám. Szétvet az ideg!

Valahogy le kell csillapodnom! – nyugtattam magam. A tekintetem újra megállapodott Liven. A csókunk ízét még most is érzem a számban. Meg kell ismételnünk. Minél előbb. Csak az ő jelenléte képes megnyugtatni. Csak vele együtt leszek képes túlélni ezt az egészet.

Mindenki szedelőzködött. Liv hátára is egy egész túlélőkészlet került. Elnézve a hátizsákja méretét, a hálózsáktól az elemlámpáig, a sátortól az elsősegélycsomagig mindent belepakolhatott.

Csak jussunk el Drúna-Csomig! Ott már biztonságban leszünk. Nem engedem onnan sehova Livet, az egyszer biztos! Ha kell, hét lakat alatt tartom majd!

Sorya jelent meg mellettem.

– A menyasszonyodnak igaza van. El kell látni a karodon a sebet. Mutasd ide, hadd nézzem!

Biztos voltam benne, hogy felszakadhatott a varrat. A kötés teljesen átázott, tiszta vér volt, és borzasztóan sajgott a seb. Harc közben nem volt időm a fájdalommal foglalkozni, de most már nagyon gyötört.

– Teszek rá gyógyfüvet. Egy ideig borzasztóan fáj majd, de utána összehúzza a sebet. Jobban is vigyázhatnál magadra, Zavran! – korholt. Mindenre vágytam, csak kioktatásra nem.

– Halljam, mi vár ránk az Elátkozott-szorosban? – kérdeztem feszülten. Olyan halkan tettem fel neki a kérdést, amennyire csak tudtam. Nem akartam, hogy Liv hallja a választ.

Sorya felemelte a fejét, és egy nagyot sóhajtott, mielőtt válaszolt.

– A halál. A halál vár ránk ott – felelte.

És én tudtam, hogy igazat mond.

Liv

David sebe súlyosnak látszott. Titkon rettenetesen aggódtam érte, de nem akartam kimutatni előtte. Fél szemmel figyeltem őt. A kötést teljesen átitatta a vér, a bőrére száradt vérfoltok pedig arról árulkodtak, hogy nem aznap sérülhetett meg. Láttam, hogy az arca fájdalmasan összerándul, amikor Sorya hozzáért a karjához. Behunyta a szemét, és hosszan fújta ki a levegőt. Összeszorult a szívem a látványtól. Sorya méregzöld színű gyógyfüvet nyomogatott a sebbe, majd gondosan bekötözte, amíg mi szedelőzködtünk. Hiába mentem volna oda segíteni, én egészen biztosan nem tudtam volna olyan szakszerűen ellátni a sebet, mint ahogyan Sorya.

Mihelyt mindenki összepakolt, sietve elhagytuk a búvóhelyünket. Sokáig meneteltünk a végtelenül hosszú, láthatóan évek óta nem használt föld alatti folyosón, mire végre Sorya kinyitott előttünk egy régi, korhadt ajtót, és kiértünk a szabadba. Halálosan féltem, hogy mi vár ránk majd odakint. Véres holttestekre és sok-sok sebesültre számítottam, de végül a csatatérből nem láttunk semmit. Ki tudja, Sorya talán szándékosan egy másik kijárathoz vezetett minket, mely nem a kastélykertbe, hanem egyenesen az esőerdőbe vezetett, ahol azonnal megpillantottam Carricket. Három drúna harcossal állt őrt odakint. Arca azonnal felragyogott, ahogy meglátott. Cinkosan összenéztünk, és a szemünkkel üdvözöltük egymást. Valahogy megnyugtatott a jelenléte.

Carrick igazi jó barát. Sose hagyná magára Davidet, de azt azért nem gondoltam volna, hogy még ide is követi őt.

Kint a föld alatti folyosó kellemesen hűs levegője helyett legalább negyvenöt fokos trópusi hőség és pára fogadott minket. Éreztem, amint a bőröm forró és nyirkos lesz. Madárcsicsergés és más állathangok hallatszottak a távolból. Ezt leszámítva csend volt körülöttünk. Túlzottan is nagy csend, ami aggasztott.

Elindultunk. Sorya vezetett minket, ő haladt az élen egy Narith nevű drúna harcossal és Borannal. Mindhárman egy bozótvágó késhez hasonló szerszámot markoltak, azzal vágtak utat nekünk. A nyomukban Manja és Andrew lépegetett. Aztán én jöttem, a sarkamban Daviddel. Mögöttünk pedig Carrick és a drúna harcosok zárták a sort.

David egy pillanatra sem tévesztett szem elől, állandóan a nyomomban volt. Minden lépésemet figyelte, amitől már-már kínosan éreztem magam. *Mintha csak egy hároméves kislány lennék, akire egyfolytában vigyázni kell!* – fortyogtam magamban.

Próbáltam nem figyelni rá, és inkább arra koncentrálni, hogy ne essek hasra az indák, ágak és gyökerek szövevényében, és ne szúrja ki a szemem egy-egy visszacsapódó ág.

Átfutott a gondolat a fejemen, mennyire védtelenek is vagyunk itt, a dzsungel mélyén. Ha valdonok támadnának ránk, aligha tudnánk megvédeni magunkat. Portyázó csapataik minden bizonnyal létszámfölényben vannak hozzánk képest.

Menet közben volt alkalmam jobban szemügyre venni Soryát. A mozdulatait, az utasításait, azt, ahogyan igazi hadvezérként viselkedik a harcosaival. Biztos vagyok benne, hogy kész terve van arra, mikor mit kell tennünk. *Gondolatban több lépéssel*

járhat az ellenség előtt. És ez a tudat határozottan megnyugtatott.

Lassan haladtunk, mivel nem kitaposott ösvényen jártunk.

Talán egy kilométert tehettünk meg a dzsungelben, pedig jó egy órája gyalogoltunk, amikor egy sűrűn benőtt, bozótos részhez értünk. A fákon szürke-fehér bundájú, apró majmocskák üldögéltek, ugrándoztak. Voltak, akik egymással játszadoztak, mások élelmet majszoltak, vagy éppen fejjel lefelé lógtak az ágakról. Az egyre magasabbra, a világosság felé törő ágakon fehér színű kakadukat és színes tollú papagájokat pillantottam meg. Bármerre néztem, ugrándozó, szökdécselő, csúszó-mászó állatokat láttam. Hirtelen, úgy öt méterre előttünk egy kifejlett, több méter hosszú, vastag, barnás-fekete színű, különös mintázatú kígyó ötlött a szemembe: éppen felfelé kúszott az egyik fa törzsén. Kis híján frászt kaptam. Halálra rémülten megtorpantam, mire David hátulról nekem ütközött. Éreztem, amint egész testével hozzám simul, és a keze puhán a derekamhoz ér. Kétségbeesve néztem le a földre, hogy ott nincs-e véletlenül egy másik kígyó. Nem tehetek róla, irtózom a hüllőktől.

– Nyugi, az csak egy kockás piton. Nem bánt! – súgta oda nekem hátulról David. – Emberre csak nagyon ritkán támad.

Ritkán? Hát, ez aztán most kifejezetten megnyugtatott! – sápadtam el még jobban.

– Ezek szerint néha azért emberre is támad? – kérdeztem vissza.

– Itt vagyok veled, nem fog semmi megtámadni. Ijedős! – heccelt jókedvűen. A szája sunyi vigyorra húzódott. Felettébb jól szórakozott, ez látszott.

– Örülök, hogy te ezt ilyen viccesnek találod! – akadtam ki rá még jobban.

Ez óriási! A dzsungel kellős közepén vagyunk, ahol léptennyomon halálos veszély leselkedik ránk!– estem kétségbe. A kelleténél sokkal jobban bepánikoltam. Próbáltam észre téríteni magam. *Liv, koncentrálj! Azért vagy itt, mert Indora az otthonod! Ezekkel a rémes csúszómászókkal együtt az otthonod!*

Itt élt anya és apa is! Nekem dolgom van itt! – mantráztam magamban.

– Ha az megnyugtat, mostantól majd megyek én elöl – mondta David, és a karomnál fogva visszahúzott, hogy helyet tudjunk cserélni. Persze ügyelt rá, hogy közben ismét hozzám érjen, amitől aztán a maradék vér is kifutott az agyamból.

Lehunytam egy pillanatra a szememet, és magamban elszámoltam tízig, hogy ne engedjek a kísértésnek. Fogalmam sincs, meddig bírom még, hogy David szüntelenül mellettem van, és minden mozdulatával, minden szavával provokál. És pontosan tudom, hogy ez csak egyre rosszabb és rosszabb lesz, mert úgysem fogja sokáig kibírni, hogy ne csókoljon meg.

Végül sikerült leküzdenem a kígyóktól való rettegésemet, és továbbindultam, de néhány lépés után Sorya megállított minket. Jelzett az egyik emberének, hogy menjen előre, és nézzen körül. A férfi felkapaszkodott egy emelkedőn, melyen egy hatalmasra nőtt fa palánkgyökérzete domborodott ki a földből, majd eltűnt a buja növényzet mögött.

David végig ott állt mellettem. A csapat néma csendben várt és figyelt. Meg sem mertünk mukkanni, nehogy bajt hozzunk a fejünkre. *Ebben a rengetegben bárhol rejtőzhet ellenség* – tűnődtem lopva körülnézve. Nem is tudom, hogy a valdonoktól

féltem-e jobban, vagy az esőerdő félelmetesebbnél félelmetesebb állataitól.

És gyanítom, hogy még nem láttunk semmit! Vajon mi várhat még ránk?

Kisvártatva vissza is tért Sorya embere. Intett, hogy tiszta a levegő, mehetünk.

Vajon hová igyekszünk?

Felkapaszkodtunk az indák segítségével a magaslatra, ahol az imént felderítőnek előreküldött férfi egy alig látható csapáson egy mélyen lelógó liánfüggönyhöz vezetett, amely esküszöm, úgy festett, mintha az erdő természetes része lenne. Félrevonta, mire megnyílt előttünk egy titkos ajtó. Egy falépcső vezetett a föld alá.

Az eszem megáll! – döbbentem le. *Mégis hová megyünk?*

Az újabb föld alatti folyosó a végtelenbe nyúlt előttünk. *Ki tudja, hová vezet, meddig tarthat.* Körülöttünk minden nyirkos és sötét volt. *Micsoda rémisztő hely* – borzongtam össze. A fáklyák fénye pislákolva kúszott végig a falon mellettünk. Voltak szakaszok, ahol csak libasorban, meggörnyedve tudtunk haladni. Aztán megálltunk. Egy indákkal benőtt, rozsdás vaskapu magasodott előttünk. Sorya csendre intett bennünket. Két-három ember kellett ahhoz, hogy a kaput elreteszelő vasrudat fel tudják emelni, mert beszorult. Nyikorogva mozdult meg. Mikor végre sikerült kiemelni a helyéről, nagy robajjal lehetett csak kitolni a kapu fél szárnyát.

Remek. Ha erre nem figyelnek fel a valdonok, akkor semmire!– állapítottam meg.

Amint szabad lett előttünk az út, Sorya előreküldte két emberét felderíteni a terepet. Aztán magához intette Davidet.

Feszült csendben várakoztunk, mert még a suttogva kiejtett szavak is hangosan visszhangzottak a folyosón.

– Csak semmi hősködés, Zavran! Megértetted? Bármi is történjen, Viviennek és neked életben kell maradnotok. Mi mindannyian titeket fogunk védeni, ha kell, az életünk árán is. Megvan még a térkép, amit adtam?

– Igen, meg – felelte kelletlenül David.

– Helyes. Ha kell, használd! A térkép segítségével visszataláltok Drúna-Csomba – mondta Sorya, de nem tudta folytatni, mert a két őr visszaért, és jelezték, hogy tiszta a levegő, indulhatunk.

David visszatért mellém, és mielőtt a többiek után eredhettem volna, elkapta a csuklómat, és magához húzott.

– Az ott kint nem játék – mutatott kifelé. – Bármennyire neheztelsz is rám, odakint együtt kell működnünk. Ha azt mondom, fuss, futnod kell, még akkor is, ha én fogságba esem, ha megfogom a kezed, azt azért teszem, mert biztonságban akarlak tudni, megértetted?

– Igen – feleltem durcásan. Még mindig haragudtam rá, ezért cseppet sem fűlött hozzá a fogam, hogy kedves legyek vele.

– Helyes – vágta rá, majd kézen fogott, és elindult velem Soryáék után.

Puha ujjai gyengéden simogatták a bőrömet. Beleremegtem az érintésébe. Jólesett a figyelmessége, jólesett az aggodalma, jólesett, hogy birtokolni akar. De túlzottan is megbántott azzal, hogy becsapott. Nem tudtam csak úgy elfelejteni, amit tett, nem hagyhattam, hogy mindig az legyen, amit ő akar.

Megtorpantam, és kirántottam a kezemet a kezéből, mire ő is megállt. Vett egy mély levegőt, majd felém fordult.

– A kezemet nem muszáj fognod! – böktem ki, és megpróbáltam elslisszolni mellette.

– De még mennyire, hogy muszáj! – felelte arcátlanul, és újra a kezemért nyúlt.

Az agyam eldobom! Úgy feldühített az erőszakoskodásával, hogy megálltam és megfeszítettem magam, miközben ő tovább akart vonszolni. Olyanok voltunk, akár két civakodó gyerek.

– Srácok, nem tudom, ti hogy vagytok vele, de én nem szeretnék itt meghalni! Úgyhogy nem kussolnátok? – szólt ránk Andrew idegesen.

– De igen! – válaszolt David Andrew-nak úgy, hogy közben egy pillanatra sem vette le a tekintetét rólam. – Újra megfogta a kezemet. – Nyeld le a békát, szívem! – tette hozzá nevetve, s kihúzott maga után az ajtón.

Odakint elképesztő látványban volt részünk. Ahogy kiértünk a szabadba, a dzsungel fái közül két hatalmasra nőtt, párduchoz hasonlatos állat bukkant elő. Önkéntelenül is hátrahőköltem. Kis híján megállt a szívem a rémülettől. Azonnal visszaszaladtam volna a föld alatti folyosóra, de David visszatartott.

– Nyugalom, nem bántanak! – szólalt meg, és odament az egyik fenevadhoz. Megsimogatta a fejét, én meg kővé dermedve bámultam, mit művel. – Látod? Jámborak! Gyere, simogasd meg te is! – noszogatott.

Minden porcikámban reszkettem. Nem tehettem róla, halálra rémisztett a látvány. David látta rajtam, hogy valósággal megbénultam, ezért a kezemért nyúlt, ő maga emelte fel és tette rá az állat fényes, puha, fekete szőrére. A párduc szeme hatalmas volt, és kéken világított. *Ilyen állaton láttam lovagolni David anyját az álmomban* – hasított belém a felismerés.

– Miféle lények ezek? – leheltem elképedve.

– Óriáspárducok – felelte David lazán, mintha mi sem volna természetesebb. A kezem még mindig remegett, de akaratlanul simogatni kezdtem a pompás állatot.

– Gyönyörű! – álmélkodtam. – Szia! Hogy hívnak? – kérdeztem az állattól, mintha csak tőle várnám a választ.

– Ő Neary – felelte David helyett Sorya. – Kedvel téged – tette hozzá.

A párduc kisvártatva odahajolt hozzám, és a fejével bökdösni kezdett. Épphogy csak nem döntött fel a hatalmas testével.

Nem térek magamhoz! Ki hitte volna, hogy léteznek ilyen lények? Ki hitte volna, hogy létezik ez a világ ideát!

– Mi történt a harmadik párduccal? – fordult oda David Soryához.

– Belehalt a sérüléseibe. Már nem tudtunk segíteni rajta – jött a szűkszavú válasz. Sorya arckifejezése borús és gondterhelt volt.

– A valdonok nem kímélnek senkit és semmit – jegyezte meg szomorúan, nagyot sóhajtva mögöttünk Manja.

– És ő? Rajta még tudunk segíteni? – biccentett a fejével David a másik párduc felé. Az állat már a földön feküdt. Ekkor vettem észre, hogy Carrick és Sorya egyik embere, akit Narith néven szólítanak, épp a sebesült jószág lábát kötözik be.

– Igen, de csúnyán megsérült a lába, biztosan nem lehet a hátán utazni – közölte Narith.

– Tehát gyalog kell továbbmennünk a dzsungelen át – tudatta velünk Sorya.

Elszorult a szívem. Tudtam, hogy ez nagyon nem jót jelent.

David

Fogalmam sincs, mit tett Sorya gyógyfű címen a sebemre, de iszonyatosan mar. *Basszus! Mintha savat öntöttek volna a bőrömre.* A homlokom nem a melegtől verejtékezik. *Megőrjít ez a kínzó fájdalom!*

Hátul kellett kilopódznunk a búvóhelyről. Kész szerencse, hogy tele a környék titkos föld alatti folyosóval. Biztos vagyok benne, hogy nem egy háború dúlt már itt az idők során. Az elődeink mindenre gondoltak.

A párducokat Sorya emberei a csata után átirányították ide, erre az elhagyatott erdei ösvényre. Ahonnan bejutottunk Livékhez, az őserdőnek azon a részén már minden bizonnyal valdonok portyáznak, ezért kellett kerülőutat választanunk.

A térkép szerint a dzsungelen át legalább két napig tart az út a szorosig. Neary szerencsére nem sérült meg, de egyedül nem bír el ennyi embert. A társa sántít, a harmadik párduc pedig elpusztult. Gyalog kell mennünk. Féltem Livet, és aggódom Manja miatt is. Manja már nem fiatal, rég elszokott az effajta túráktól. Félő, hogy nem fogja bírni. Ráadásul a dzsungelben ezernyi veszély leselkedik az emberre, és valdonok is bármikor lecsaphatnak ránk. Nincs jó előérzetem.

Liv továbbra is ki van akadva rám. Jót mosolyogtam magamban az iménti összezördülésünkön. Nem akarja, hogy fogjam a kezét.

Pedig de még mennyire, hogy fogni fogom!

Amíg Sorya, Narith és Carrick a másik párduc, Chea lábát ápolták, Andrew odajött hozzánk.

– Hogy van Alice? – kérdezte.

Hangjából őszinte aggodalom csendült ki. Amikor találkoztunk, a sárga földig lehordtam, úgyhogy azóta levegőt is alig mert venni előttem.

– Kutya baja – vetettem oda neki foghegyről. Még mindig haragudtam rá. Nem is kicsit. Jobban kellett volna vigyáznia Livre. Nem lett volna szabad hagynia, hogy idejöjjön.

Liv ott állt mellettünk, hallott mindent, de nem szólt közbe.

Aztán valahogy megsajnáltam Andrew-t, és mesélni kezdtem.

– Igaz, hogy útközben megcsípte valami, feltételezhetően egy skorpió, ami után több napig nem tudott lábra állni, de ezt leszámítva jól van – nyugtattam meg, miközben a hátizsákom csatját igazgattam. Úgy gondoltam, ha valakinek, akkor Andrew-nak tudnia kell Alice állapotáról.

– Hogy mi van? Mi az, hogy megcsípte egy skorpió? – meredt rám kérdőn Andrew. Érezhetően ideges lett.

– Úgy van, ahogy mondtam. Barlangjáratokban húzódtunk meg, egyszer ott is éjszakáztunk, reggel öntudatlan állapotban találtunk rá. Magas láza volt. De ennek már több napja. Szerencséjére Narith és Sorya is velünk volt, és ők beadták neki az ellenszérumot.

Láttam Andrew-n, hogy sokkolta a történet. Hogyne sokkolta volna. Ha Livvel történt volna ugyanez, valószínűleg most én is teljesen ki lennék bukva.

Hamarosan Sorya is csatlakozott hozzánk Narithtal.

– Túléli, de pár napig kímélnie kell a lábát – hozták a hírt Cheáról. – Két lehetőség van. Te és Vivien Neary hátán átvágtattok a dzsungelen egészen a hegyig, és ott bevártok bennünket, de ha megtámadnak benneteket, és Neary megsérül

vagy csapdába ejtik, akkor végetek. Mi sajnos nem tudunk veletek tartani. Nekünk itt kell maradnunk, nem hagyhatjuk magukra a többieket. Tehát vagy elindultok ketten, esetleg még egy emberrel Neary hátán, vagy velünk jöttök ti is.

– Ez nem kérdés, Sorya. Maradunk. Drúna-Csomba úgysem juthatunk be egy drúna nélkül, és soha nem hagynám magára Manját, Andrew-t és Carricket sem. Együtt maradunk. Úgy sokkal nagyobb esélyünk van.

Sorya arca sokkal komorabb volt, mint eddig bármikor. Néhány pillanatig hezitált, hogy mit válaszoljon, aztán kiadta a parancsot:

– Akkor induljunk.

Ismét felvettük a hátizsákunkat, és nekivágtunk az útnak.

Tudtam jól, hogy az éjszakát is a dzsungelben kell majd töltenünk a szabad ég alatt. Alig három óra múlva besötétedik. Az esőerdő nappal is veszélyes, hát még éjjel.

Féltem Livet.

Liv

Megrendítő, amit David Alice-ről mesélt. *Kómában volt? Megcsípte egy skorpió? Szent isten! Hogy mit élhettek át!*

Annyi kérdésem lett volna! De nem tehettem fel őket. Haragudtam Davidre.

Ezek szerint most Drúna-Csomba, David anyjához tartunk, legalább ezt sikerült megtudnom.

Indora valóban veszélyes hely lett. Ezt most már a saját bőrömön tapasztalom, pedig eddig nem is találkoztunk valdonokkal. *Vajon hol lehetnek a lilionok? Mindenkit megöltek? Vagy mindenkit foglyul ejtettek és elhurcoltak?*

Nincs kizárva.

Milyen lehetett egykor ez a vidék? Amikor még nem dúlt itt háború?

Van olyan, hogy valahol nem dúl háború? Nem hiszem. Az emberekbe bele van kódolva a hatalomvágy. Pedig milyen szép lehetne minden, ha békében élnének.

David továbbra is ott volt a sarkamban. Vigyázta minden lépésemet, minden mozdulatomat, mintha csak a világ legveszélyesebb helyén lennénk, és parancsba kapta volna, hogy ezt kell tennie. *Vajon tényleg ott vagyunk? A világ legveszedelmesebb szegletében?*

Ismét úton voltunk. Nehezen haladtunk előre a dzsungelben. Fújt a szél, bár a sűrű növényzet miatt alig éreztük a frissítő légáramot, csak a levelek susogását hallottuk. Ám a fülledt meleg észrevehetően kezdett alábbhagyni, ami azt jelezte, hogy

hamarosan leszáll az este. Davidről folyt a víz, ami nem csoda, hiszen kitartóan törte az utat előttünk Narithtal és Soryával együtt. Bozótvágó késsel a kezükben hadakoztak az ágakkal, indákkal, amióta csak elindultunk.

Neary és Chea is velünk jöttek, követtek minket, bármerre is mentünk. A gallyak csak úgy recsegtek-ropogtak alattuk, ahogy utat törtek maguknak. David felültette Manját Neary hátára. Engem is győzködött, de én inkább a gyaloglást választottam.

Az esőerdő mélyén a napfény egyébként is alig-alig hatolt át a lombokon, de ahogy alkonyodott, egyre sötétebb lett. Egyre hátborzongatóbb arcát mutatta a természet.

A hangok is sokkal rémisztőbbek voltak. *Vajon hányféle állat élhet itt körülöttünk?* – tűnődtem. *Ezer meg ezer.*

Mellettünk sebes sodrású patak folyt, többször keresztezve az utunkat. Hol jókora sziklákra felkapaszkodva, hol kisebb, vizes kövekre lépve keltünk át rajta. Nagyon kellett figyelnünk, hogy hová lépünk, mert a kövek nemcsak csúszósak voltak, de instabilak is, könnyen elmozdultak az ember lába alatt. Egy-egy ilyen nehezebb szakasz olyannyira kivette az erőnket, hogy sokszor úgy éreztem, egy lépést sem bírok továbbmenni.

Pedig muszáj erőt vennem magamon!

Az erdő figyelt minket. Legalábbis így éreztem. Színes, kolibriszerű madarak üldögéltek a fákon, és sokszor az volt a benyomásom, mintha a majmok is követnének minket. Bogarak és pókok nyüzsögtek mindenütt. A szívem többször is majd kiugrott a helyéről. Attól féltem, hogy rálépek egyre, és az megcsíp. De a legbosszantóbbak mégis a szemtelen szúnyogok voltak. Hiába fújtam be magamat indulás előtt, és ragasztottam a

ruhámra speciális, a leírás szerint még a tigrisszúnyogokat is távol tartó tapaszt, semmit nem ért.

– Bírod még, Liv? – szólított meg halkan Andrew.

Lelassított, hogy beérjem. Arcán izzadságcseppek csorogtak. Láttam rajta, hogy ő is szenved a melegtől. Hosszú ujjú inget viselt, könyökig tűrve. Pontosan olyan kalap volt a fején, mint amilyet Harrison Ford viselt anno az *Indiana Jones*-filmekben. Andrew úgy is festett a hátizsákkal a hátán, mintha visszamentünk volna az időben, és tényleg maga Harrison Ford sétálgatott volna előttem fiatalon.

– Megvagyok – leheltem. – Csak ezek a szúnyogok őrjítenek meg – jegyeztem meg, miközben épp elhessegettem egyet a karomról. Andrew széles vigyorra húzta a száját.

– Ezzel a problémával nem vagy egyedül. Engem vagy száz csípett már meg eddig – panaszolta, miközben a levegőbe csapva épp elhajtott néhányat az orra elől.

Ekkor rémült, fájdalmas kiáltás harsant mögöttem.

Carrick hangja volt. Azonnal hátrafordultam, és azt láttam, hogy Carrick fél lábon ugrálva ijedten hátrál valami elől. Aztán megláttam a kígyót is, de ekkor már egy erős kéz kulcsolódott a karomra, és úgy rántott el onnan, hogy gondolkodni sem volt időm. David volt a megmentőm.

A zöld színű kígyó összetekeredve, felemelt fejjel, sziszegve kivárt a levelek árnyékában. A megtántorodó Carricket Boran kapta el hátulról.

Ezek szerint megmarta a kígyó.

Te szentséges ég!

Minden olyan gyorsan történt.

Narith egy pillanat alatt ott termett, és a lándzsájával keresztüldöfte a kígyót, majd egy másodperccel később egy késsel már le is vágta a fejét. A kígyó fej nélküli teste néhány percig még vonaglott.

Meghűlt a vér az ereimben. Sokkot kaptam a látványtól.

David

Carrick igazán nem ijedős. Jól ismerem, nem fél senkitől és semmitől, éppen ezért azonnal tudtam, hogy baj van, amint meghallottam a segélykiáltását. Rögvest eldobtam a bozótvágó machetét a kezemből, és rohantam Livhez. Ahogy Carrick a lábát elrántotta a marás pillanatában, a kígyó egy darabig még kapaszkodott a lábszárába, majd a rúgás miatt odébb repült, és másfél méterre Livtől ért földet. *Ez egy vipera. Ha jól emlékszem, zöld bokorviperának hívják* – futott át az agyamon, amint megláttam a kígyót. Gondolkodás nélkül rántottam arrébb Livet.

Szerencsénk, hogy Narith gyorsan reagált, és azonnal megölte az agresszív állatot.

Liv retteg a kígyóktól, a pókoktól és a csúszómászóktól. Ezt pontosan tudom. Ahogy a karomban tartottam, éreztem, hogy egész testében reszket, akár a nyárfalevél. *Szentséges ég! Még szerencse, hogy nem ő lépett rá, és nem őt marta meg.*

– Jól vagy? Nincs semmi bajod? – kérdezgettem tőle, két kezem közé fogva gyönyörű arcát. Azt akartam, hogy rám nézzen, és azt mondja, hogy minden rendben. Csak akkor nyugodtam meg, mikor megtette. Szeme könnyes volt, látszott rajta, mennyire megrémült.

De legalább jól van!

Narith és Sorya azonnal lefektették Carricket a földre. Carrick arca elsápadt, egészen kifutott belőle a vér, gondolom, az ijedségtől és a fájdalomtól.

– Ne beszélj! Nyugodj meg, nem lesz semmi baj! – nyugtatgatta Sorya.

Narith lekapta a hátizsákját, elővett belőle egy bőrtokot. Jól tudtam, mit jelent ez: Carricknek haladéktalanul ellenanyagot kell kapnia.

A tok rekeszeiben ampullák lapultak. Láttam már ezt a tokot, emlékszem, amikor Alice-t megmarta a skorpió, akkor is ebből vette elő a szérumot.

Boran ezalatt a botjával végigzörgette a növényzetet körülöttünk, hogy nem rejtőzködik-e alatta egy újabb kígyó. Sorya másik két embere pedig vaskosabb bambuszágakat kerítettek. *Sejtem, mi készül. Egy hordágy Carricknek.*

Úgy szorítottam Livet, ahogy csak tudtam. Bárcsak örökké így, a karomban tarthatnám.

Közben fél szemmel végig azt figyeltem, hogyan látja el Narith és Sorya Carricket. Carrick már félig eszméletlen volt. Narith széthasította Carrick nadrágját a bakancsa fölötti részen, hogy jobban szemügyre vehesse a sebet.

Bakker, pedig Carrick még be is tartotta a dzsungelbeli előírásokat: bakancsban jött és hosszú nadrágban. Hogy a francba történhetett meg ez?

Carrick ezer éve a barátom. *Nem halhat meg!*

De rossz őt így, ilyen kiszolgáltatottan látni!

Amíg Narith az ellenszérumot készítette elő, Sorya szorítókötést tett Carrick lábára, közvetlenül a marás helye fölé. Manja leszállt Neary hátáról, és odajött segíteni. A vizeskulacsát hozta, és kötszert vett elő.

– Nem fogom túlélni, ugye? – kérdezte halkan Carrick. A hangja erőtlen és lemondó volt.

– De igen! Túl fogod élni! – vágta rá Narith. – Most egy a lényeg: ne beszélj és ne mozgasd a lábad. Teljes nyugalomban kell lenned!

– Világos! – lehelte Carrick erőtlenül.

Manja odatelepedett mellé, és óvatosan kimosta a sebet, amely vérzett is. Carrick lábszára percek alatt feldagadt. Narith sietve beadta az ellenanyagot.

Sorya felállt.

– És most várnunk kell, és reménykednünk, hogy Carrick szervezete erősebbnek bizonyul az idegméregnél – foglalta össze a lényeget.

Liv

Még soha életemben nem féltem ennyire. Ez az egész iszonyatos volt. *Az a kígyó!* Még mindig kiráz tőle a hideg, ha rá gondolok.

Szegény Carrick!

Miután Narith beadta Carricknek az ellenszérumot, fogott egy vászonzsákot, csupasz kézzel felemelte a földről a döglött kígyót, és beletette a zsákba.

Istenem! Mondd, hogy nem visszük magunkkal!

Még mindig remegett minden porcikám, és ezen a döglött kígyó tetemének látványa sem segített. Állandóan azt lestem, nem tekereg-e éppen a lábam körül egy másik kígyó, vagy nem lapul-e a levelek mögött egy mérges pók. A félelem megbénította az agyamat és a végtagjaimat, úgy éreztem, képtelen vagyok akár csak egy lépést is tenni. Pedig tudtam, hogy tovább kell mennünk. Nem maradhatunk itt. Veszélyes a dzsungel.

Valahogy úrrá kell lennem a rettegésemen!

Már vagy egy óra is eltelt azóta, hogy Carricket megmarta a kígyó, de David még mindig nem tágított mellőlem.

Titkon hálás voltam ezért neki.

Legszívesebben az ölébe kuporodnék, és hagynám, hogy átöleljen és védelmezzen.

– Mostantól nincs apelláta, Liv, fel kell ülnöd Neary hátára. Ott nagyobb biztonságban leszel – szólalt meg egyszer csak.

Tisztában voltam vele, hogy ez parancs.

– Jól megleszek gyalog is – ellenkeztem mégis.

Nem volt kedvem veszekedni, de pontosan tudtam, hogy nem fogjuk tudni elkerülni a vitát.

– Hát nem érted, Liv? Kurvára veszélyes az erdő! Ilyen kígyók akárhol lehetnek, és bármikor bárkit megmarhatnak – érvelt, de nem tudta folytatni, mert Manja jött oda hozzánk. Fáradtnak és elcsigázottnak tűnt.

– Rendbe fog jönni, csak idő kell neki – hozta a hírt Carrickről. – Töltsétek meg a kulacsaitokat vízzel, ki tudja, mikor találunk újra ivóvizet – intett minket.

Kivettem a hátizsákomból a kulacsomat, és teletöltöttem. Tettem, amit Manja mondott. Kortyoltam is a friss patakvízből, sőt az arcomat is megmostam. Jólesett a hűvös érintés. Segített, hogy magamhoz térjek.

Egy kis idő múlva Carricket Soryáék ráfektették a bambuszrudakból és pálmalevelekből összetákolt hordágyra, és továbbindultunk.

David irtó dühös volt, mert nem voltam hajlandó felülni Neary hátára, inkább fogtam egy botot, és azzal mentem tovább. Mintha csak világtalan lennék, a bottal tapogattam ki magam előtt az utat. Így valahogy nyugodtabban követtem a többieket.

Nem tehetek róla, Neary hatalmas, robosztus teste is félelemmel töltött el. Felülni egy óriáspárduc hátára legalább annyira elmebeteg dolognak tűnt, mint kimerészkedni egy kígyóktól hemzsegő lakatlan szigetre. Nem voltam beszámítható állapotban. Rettegtem mindentől. Semmi más vágyam nem volt, csak ki akartam jutni ebből a pokoli rengetegből.

David továbbra is a közelemben maradt, előttem törte az utat. Carricket Sorya két embere cipelte fáradhatatlanul.

– Sokáig leszel még dühös rám? – kérdezte egyszer csak David hátranézve a válla fölött, hogy ellenőrizze, ott vagyok-e még mögötte.

– Mondjuk úgy, örökké? – feleltem a kérdésére egy kérdéssel hetykén. Pontosan tudtam, hogy békülni akar.

– Néhány nappal ezelőtt még a menyasszonyom voltál, és boldogan mondtál igent nekem.

– Az még azelőtt volt, hogy hazudtál nekem.

Megint egy olyan erdőrészhez értünk, ahol seregnyi majom üldögélt, ugrándozott, hintázott a fákon. Egyáltalán nem féltek tőlünk. Sőt, kifejezetten érdekeltük őket. Volt, amelyik kíváncsian azonnal közelebb merészkedett hozzánk, hogy alaposabban megnézzen minket magának.

– Hogy jöttél rá? – faggatott tovább David.

– Úgy érted, arra, hogy hazudtál nekem? – kérdeztem vissza, de nem vártam választ. – Előbb-utóbb minden hazugságra fény derül – dörgöltem az orra alá. – Egyébként nem volt nehéz. Felismered a helyet, ahol egyszer már jártál. Elég volt elmennem és megnéznem, valóban létezik-e a villád Siem Reapben. Hogy nem csak álmodtam. Aztán a titkos kutatási területed mindent elárult. Sosem fogom megbocsátani neked, hogy becsaptál! Hogy tehetted ezt velem?

– Azt akartam, hogy otthon maradj, hogy sose tedd be a lábad Indorába.

– Ide tartozom! Ez az otthonom! – hadartam az érveimet.

– Ezt a helyet csak kevesek akarják otthonuknak – lehelte. – Andrew azt mondta, hogy megtámadtak.

– A templomnál vártak ránk. Valdonok voltak. Ha Andrew és Boran nem érnek oda időben, engem elrabolnak, a többiek pedig

meghalnak. Tehát akaratom ellenére is áthoztak volna ide. Mindenképpen itt kötöttem volna ki – vontam le a következtetést. Elhallgattam, de kisvártatva csak kibukott belőlem: – Van fogalmad róla, mennyire fájt? Hogy szó nélkül leléptél. Hogy Alice meghalt. Ha tudnád, mennyire hiányoztál!

– Pontosan úgy fájhatott, mint amennyire nekem fájt, hogy nem vagy velem.

– A pasik mindig tudják, mit hazudjanak – emeltem égnek a szememet.

– Az igazat mondtam – közölte.

David

Még nem bocsátott meg, de legalább már szóba áll velem. Haladunk. Tudom, mennyire fáj neki, ami történt. *Vajon milyen érzés lehetett úgy felébredni, hogy álomnak hitte mindazt, ami valóban megtörtént velünk?*

Sosem felejtem el a pillanatot, amikor úgy kellett tennem a hajón, mintha csupán egy egyéjszakás kalandon lennénk túl, úgy, mintha nem is ismerném. Úgy, mintha nem szeretném. Mintha nem éltük volna át mindazt, ami megtörtént.

Azt hittem, egyszerűbb lesz. Azt hittem, ez a legjobb megoldás. De tévedtem. Nem lett volna szabad hazudnunk neki. *Senki sem érdemli meg, hogy átverjék.*

Eddig nem féltem a dzsungeltől. Apámmal gyerekkoromban rengetegszer jártunk az esőerdőben. Megtanított vadászni, tüzet gyújtani, csapdát állítani. Megmutatta, hogyan kell túlélni a dzsungelt. Olyankor több napra eltűntünk otthonról, csak mi ketten voltunk, legalábbis ezt hitette el velem. Nyilván fél kilométeren belül egy egész sereg vigyázott ránk. De akkor tényleg velem volt. Csak velem foglalkozott. Ott nem a király volt velem, hanem az apám.

Útközben félóránként megálltunk, mert a szorítókötést meg kellett lazítani Carrick lábán. Alig volt magánál. Gyenge volt, sápadt arca ijesztően hatott, homloka szüntelenül verejtékezett. Nem úgy tűnt, mintha javult volna az állapota.

Manja gondosan bekötözte a sebet a lábán, és a pihenőknél megtörölgette az arcát egy nedves kendővel.

Vajon mikor vívhatunk újra együtt, Carrick? – tűnődtem szomorúan.

– Honnan ismered Carricket? – tudakolta váratlanul Liv. A nyomomban lépkedett, míg én az ágakkal, indákkal hadakozva próbáltam utat törni magunknak.

Már azt is óriási eredménynek könyveltem el, hogy legalább kérdezett.

– Egyszer Los Angelesből jöttem vissza Siem Reapbe, mikor a reptéren odajött hozzám egy helybéli férfi, és megkérdezte, kell-e taxi, mire igent mondtam. A pasas egy régi, ütött-kopott Toyotához vezetett, a sofőr Carrick volt. Hazavitt, és én munkát ajánlottam neki. Először csak ide-oda fuvarozott a saját autójával a városban, aztán összebarátkoztunk.

– Valamiért mindig azt hittem, hogy ő is glosszán, vagy legalábbis Indorából való, de nem így van, ugye?

– Nem, ő Siem Reap-i.

– Akkor honnan tudott Indoráról?

– Manja avatta be, ő mesélte el neki a történetet, amikor Carrick véletlenül meghallott egy beszélgetést Alice és köztem. – *Na jó, az nem is beszélgetés volt, hanem inkább veszekedés* – mosolyodtam el, visszaemlékezve arra a napra. – Akkor azt mondta, már jó ideje gyanított valamit, mert a mai világban senkinek nincs a házában középkori vívóterem szablyákkal, alabárdokkal, buzogányokkal, íjakkal és nyilakkal.

– Carrick honnan ért ennyire a kardforgatáshoz meg a tőrvíváshoz? Te tanítottad meg rá?

– Az apja élt-halt a harcművészetekért, ő oktatta gyerekkorában, majd később titokban még Pol Pot rémuralma idején is. Aztán az apját elhurcolták. Sose látta többé.

– Azt sem tudja, mi történt vele? – kérdezte Liv döbbenten.

– Kinn dolgozott a földeken, amikor érte jöttek a vörös khmerek. Állítólag a hírhedt Tuol Szleng börtönbe vitték, ahol hosszú időn át kínozták, majd megölték sok más ártatlan emberrel együtt.

– Ezek szerint Carrick nem khmer származású? – tudakolta Liv.

– Khmer és kínai vér folyik az ereiben – világosítottam fel.

– Hol tanult meg ilyen jól angolul?

– Alice, Manja és én tanítottuk.

– Szerinted mennyi idő alatt épülhet fel?

– Ha Narithon múlik, néhány nap, és rendben lesz. Narith egy zseni. Ha valaki, akkor ő meg tudja gyógyítani.

Imádtam, hogy végre beszélgetünk!

A kis patak folyóvá duzzadt útközben, és mi ismét elértük a partját. Sorya utasítására a víz mentén haladtunk tovább egészen addig, amíg egy zuhataghoz nem értünk.

Eszméletlenül jól nézett ki a hely. Egy magas szikláról zúdult alá a víz, és a szikla alatt kis tóvá gyűlt össze.

Mivel egész nap nem ettünk semmit, és sötétedni is kezdett, Sorya pihenőt rendelt el.

– Tábort verünk – adta ki az utasítást.

Két embere Borannal együtt egy kis időre eltűnt a szemünk elől a dzsungelben. Kisvártatva vaskosabb faágakat cipelve tértek vissza. A legallyazott ágakat a földön egymás mellé helyezték, és vérprofi módon kötelekkel rögzítették egymáshoz Andrew segítségével.

Úgy tűnik, Sorya terve az, hogy holnap reggel tutajjal megyünk tovább– vontam le a következtetést.

Csak emlegetnem kellett, és már meg is jelent mellettem. Apai gesztussal a vállamra tette a kezét, majd megszólalt:

– Zavran, Viviennel együtt rakjatok tüzet! – kérte. – De vigyázva, hogy ne világítson messzire a fénye. Emlékszel még, hogyan kell? – kacsintott rám.

Pontosan tudtam, hogy heccel és kóstolgat. *Hogyne tudnék tüzet rakni!*

Még meg kell szoknom, hogy Livet itt, Indorában mindenki Viviennek hívja.

Nekem ő örökké csak Liv marad.

Fogtam egy botot, és a leveleket, indákat félrehúzva, az aljnövényzetet megkotorva, apró, vékonyabb gallyak után kutattam. Liv a nyomomban lépkedett. Aztán hirtelen gondolkodás nélkül lehajolt egy kisebb ágért, mire megállt az ütő bennem, mert egy fekete villanást láttam a levelek alatt, éppen ott, ahová Liv nyúlni készült.

– Vigyázz, Liv! – ripakodtam rá talán kissé erélyesebben is, mint kellett volna. – A botommal odébb löktem az ágat: egy tenyérnyi nagyságú, félelmetes kinézetű, fekete, szőrös lábú pók lapult alatta. Nem tehetek róla, de feldühített Liv meggondolatlansága. – A dzsungel első számú alapszabálya, hogy puszta kézzel ne nyúlj semmihez addig, amíg meg nem bizonyosodtál róla, hogy nincs a közelében kígyó vagy más állat, rovar, akármi, ami veszélyes lehet – oktattam ki. Láttam rajta, hogy hogy megszeppent. Halálra vált arccal bámult a pók után.

A kezébe nyomtam egy botot.

– Ezzel csináld!

Nem válaszolt, nem is reagált, csak szótlanul jött utánam.

– Nagyon megijedtél? – bukott ki belőlem egyszer csak a kérdés. Képtelen voltam tovább büntetni.

– Még kérdezed? – A hangja egészen elfulladt. – A legrémisztőbb pók volt, amit valaha láttam – vallotta be.

– Sajnos, lesz még pár ilyen az utunk során – mondtam neki őszintén. Nem akartam hamis illúziókba ringatni. Jobb, ha felkészül a veszélyre. *Ki tudja, mi vár még ránk ebben a dzsungelben.*

Összegyűjtöttük az ágakat egy helyre, és tüzet csiholtam, úgy, ahogy azt apámtól tanultam.

Narith egészen mostanáig a vállán cipelte egy zsákban azt a viperát, amely megmarta Carricket. Jól tudtam, mire készül.

Narith előszedte a kígyót a zsákból, és hozzálátott, hogy lenyúzza a bőrét.

– Mondd, hogy nem azt a mérges kígyót akarják megenni, amelyik majdnem megölte Carricket? – borzadt el Liv a látványtól, miközben lepakoltuk a cuccainkat egy kőre. Nem tehetek róla, mosolyognom kellett Liv reakcióján. Látszik, hogy nem itt nőtt fel.

– Errefelé ez a szokás – világosítottam fel. – A dzsungelben nem cipelnek magukkal a harcosok élelmet, éppen elég a fegyvereket hordozni. Azt eszik, amit találnak vagy elejtenek.

– Ezek szerint tényleg meg fogják enni ezt a döglött kígyót?

– Persze. Előbb Narith lefejti a bőrét, majd felszeleteli apró darabokra, hogy végül nyársra húzva megsüthessék. Errefelé mást is esznek, nem csak kígyót. A pókokat és a sáskákat is zokszó nélkül megeszik, nem kell ezen csodálkozni!

– Ez kiábrándító és gusztustalan – bukott ki Livből. – Soha nem lennék képes efféléket enni – jelentette ki.

Beleborzongott, ahogyan ezt mondta.

– Ha éhes lennél, és nem volna mit enned, te is megennéd azt, amit ad a természet – szólalt meg kedélyesen Sorya mögöttünk. Látszott rajta, hogy mulattatja Liv reakciója.

Sorya épp Chea lábán cserélt kötést, mikor meghallotta, miről diskurálunk Livvel. Az óriáspárducok mindketten a közelünkben telepedtek le.

– Te kóstoltál már kígyót? – kíváncsiskodott tovább Liv.

Nagyot sóhajtottam, mielőtt válaszoltam, mert eszembe jutott, miért is ettem kígyóhúst.

– Igen, egyszer – feleltem. – Apám egy alkalommal hadba indult. Hatalmas sereggel vonult a valdonok ellen, de bekerítették őket a dzsungelben. Én titokban felöltöttem az egyik katonája ruháját, és velük tartottam. Elfogyott az élelmünk, és vadászni sem tudtunk. Apám őrjöngött, amikor észrevette, hogy én is ott vagyok velük. Összegyűjtöttük és megsütöttük a kígyókat, így éltük túl.

Liv csak némán hallgatta a történetem.

– A kígyóhúsnak egyébként nincs túl jó íze, és rágós is, olyan, mintha egy öreg kakas húsát ennéd. Ráadásul tele van apró csontokkal, szilánkokkal, tehát nagyon óvatosan kell enni – meséltem Livnek.

– Csúcs, most már egészen biztosan kizárt, hogy megkóstoljam. Különben is, a mérges kígyók idegmérget juttatnak az áldozatukba. Nem féltek, hogy mérgező a húsa is?

– Nem az. Ha hozzáértő készíti el a kígyóhúst, akkor nem lehet baj. Emlékszel? Narith azonnal levágta a kígyó fejét. Azért tette, hogy megakadályozza a méreg átjutását a kígyó többi

testrészébe. A kígyók méregmirigye a fejük hátsó részében található – magyaráztam.

– Igyekezzetek a függőágyak kifeszítésével, mindjárt leszáll az este! – intett minket Sorya.

Nem is tudom, mi lenne velünk, ha nem noszogatna folyton.

Tudtam, hogy igaza van, és iparkodnunk kell.

– Gyere, Liv! Keresnünk kell két-három vastagabb törzsű fát, olyanokat, amelyek minimum húsz-harminc centiméter átmérőjűek, és kellő távolságra állnak egymástól – magyaráztam, miközben kivettem a hátizsákomból a függőágy zsákját és felegyenesedtem. Elég volt csak megfordulnom, és néhány méterre tőlünk már meg is találtam az alkalmas helyet.

A bozótvágó késemmel pár perc alatt megtisztítottam a fák közti terepet. Kiirtottam mindent, amiről csúszómászó feljuthatna a majdani függőágyunkra.

A felgyülemlett leveleket, gallyakat, ágakat, indákat mind odahordtam a tűz mellé.

Pár perc alatt kifeszítettem a fák közé a ponyvát, mely majd védeni fog minket az esőtől, és rögzítettem a függőágyat is vastag hevederkötelekkel.

Imádom ezt a megoldást! Úgy fest ez a függőágy, mintha egy sátort feszítettünk volna ki a levegőben, még falétra is van hozzá, hogy könnyedén fel tudjunk mászni rá. Így nem kell a földön aludnunk. Nem kell félnünk a csúszómászóktól és a pókoktól.

Liv végig segédkezett nekem. Valahogy megnyugtatott a jelenléte.

Liv

David talán először mesélt nekem a gyerekkoráról. Eddig, valahányszor szóba került az apja, mindannyiszor kitért a téma elől. Mint aki nem akar beszélni róla. *Vajon mi változhatott meg? Az, hogy most Indorában vagyunk, és itt már szabad róla beszélnie? Vagy csak az emlékek itt nagyobb erővel törnek rá?*

Szívesen hallgattam volna még, de tudtam, már így is túl sokat kérdezősködtem. Az is nagy szó, hogy ennyit elárult a múltjáról.

Előbb Carrick kígyómarása, aztán az a pók! Úgy éreztem, túl sok ez nekem. A félelem teljesen hatalmába kerített. Valósággal megbénított. Egyszerűen képtelen voltam lazítani, görcsbe rándult a gyomrom, a lábamat ólomsúly húzta. Egy pillanatra se tudtam kikapcsolni, minden érzékszervem folyamatosan veszélyt jelzett, állandóan résen kellett lennem. Legszívesebben feladtam volna minden elvemet, és David karjaiba vetettem volna magam, hogy végre biztonságban érezhessem magam. De nem tehettem. A lelkem mélyén még mindig haragudtam rá.

Ha egyszer innen épségben kijutunk, messziről elkerülöm a dzsungelt, az egyszer biztos!

David szorgosan dolgozott a levegőben kifeszített hiperszuper sátorszerű függőágyon, segítettem neki, amennyit csak tudtam, bár jól boldogult nélkülem is.

Fogtam magam, és elővettem a sátramat, gondoltam, itt az ideje felállítanom.

– Te meg mit csinálsz? – lépett oda hozzám David.

– Én sem a szabad ég alatt szeretnék éjszakázni, felverem a sátramat – tudattam vele.

– Most ugye csak viccelsz? – meredt rám értetlenül.

– Ugyan, miért viccelnék? Valahol csak kell aludnom!

– Igen, velem, odafent, a függőágyban! – mondta olyan természetesen, mintha csak azt mondta volna, az ég kék odafent.

– Nem alszom veled. Arról szó sem lehet.

– De még mennyire, hogy velem alszol! – nevette el magát. – Szerinted hagyom, hogy sátorban aludj, lent a földön, egyedül a dzsungelben?

– Kénytelen leszel hagyni! – dörgöltem az orra alá. És elkezdtem kibontani a zsákjából a sátrat.

– Liv, itt a dzsungelben hagyományos sátorban aludni életveszélyes! – közölte, mire megmerevedtem.

– Ezt meg hogy érted?

– Úgy, hogy az összes veszedelmes csúszómászó, bogár, mérges pók a talajszinten él és mozog. Nekünk magasabban kell lennünk. Gondolom, reggel nem akarsz arra ébredni, hogy egy kígyó fekszik melletted, vagy egy pók mászik a hajadon – érvelt, mire be kellett látnom, hogy igaza van. Viszont már csak dacból is ellenkeznem kellett!

– Nem alszom veled, ezt felejtsd el! – szögeztem le. – Feszítsünk ki a tied mellé egy másik függőágyat, és az megold minden problémát.

– A lószart oldja meg. És tudod, miért nem? – kérdezte egyre közelebb és közelebb lépve. – Mert hiányzol! Mert át akarlak ölelni, nem egyszer, nem kétszer, hanem sokszor. Magam mellett akarlak tudni – mondta halkan. Két keze közé fogta az

arcomat, és a számra tapasztotta az ajkát. Úgy csókolt, ahogy soha eddig. Telve szerelemmel és szenvedéllyel. Annyira jólesett az érintése. – Nem bírom elviselni a gondolatot, hogy bajod eshet! Úgyhogy nincs vita, velem fogsz aludni, és kész.

Megint megszűnt körülöttünk a világ. Csak ő volt és én. Eltávolodott a dzsungel tőlünk. Elnémultak a zajok. Hallottam a lélegzetvételét és a szívverésének szabályos ritmusát. Sokáig álltunk ott összeölelkezve. David nem volt hajlandó elengedni. A vállára húzta a fejemet, és gyengéden simogatta a hajamat. És én hagytam, hogy újra érezzük egymást.

Most először érzem magam Indorában biztonságban.

A többiek a tábortűz köré telepedtek, és a kígyóhúst falatozták. *Ránézésre pont olyan, mint egy steak* – állapítottam meg, mikor lopva szemügyre vettem az egyik sültet Manja nyársán. Még ő is evett belőle.

– Egészen biztos, hogy nem kóstolod meg a kígyóhúst? – heccelt David.

– Ezer százalék – feleltem.

– Akkor is enned kell valamit – mondta. Kézen fogott és odavezetett a többiekhez. A hátizsákjaink ott hevertek az egyik sziklán. Beletúrt a zsákjába, és előhúzott egy csomag kekszet. – Legalább ezt edd meg – kérte.

– Csak ha te is eszel belőle – adtam meg magam.

Sorya emberei az erdőben őrködtek. Ők nem ettek velünk. A többiek, akik éppen nem voltak őrségben, az éjszakai hálóhelyeket készítették elő. Senki sem tétlenkedett.

– Mutasd a sebedet, Zavran! – lépett oda Sorya Davidhez, amint befejezte a vacsoráját, és a folyóban megmosta a kezét.

Óvatosan letekerte David karjáról a kötést, és szemügyre vette a sebet.

– Fogalmam sincs, mi a fenét raktál rá, de olyan érzés volt, mintha a húsomat perzselnék.

– Ha fájt, akkor legalább tudjuk, hogy hatott! – húzta mosolyra a száját Sorya. Aztán még alaposabban megvizsgálta a sebet, és elkomorodott az arca. – Hát ez elég csúnya, Zavran! – jelentette ki és magához intette Narithot.

– Szerintem újra össze kellene varrnunk – mondta Narith, miután lenyelte a szájában lévő falatot. – Túl mély a vágás.

– Egyetértek. Manja, kérlek, forralj egy kis vizet – adta ki Sorya az utasítást, mire Manja már ugrott is. Kivett a táskájából egy aprócska, lábasszerű edényt. Nem bírtam tétlenül ott állni és csak nézni, odamentem hozzá, elkértem az edényt, és hoztam benne vizet a folyóból. Narith egy hosszú rúdra akasztotta és a tűz fölé tartotta, amíg forrni nem kezdett.

– Már egyszer összevarrtátok – emlékeztette őket David. Láthatóan nem tetszett az ötlet, hogy mindjárt érzéstelenítés nélkül kezdenek hozzá az újabb „műtéthez”.

– Igen, de neked sikerült felszakítanod a sebet harc közben – hurrogta le Sorya. – Tudod, mi a dolgod. Fadarab a szádba, és lehetőleg meg se mukkanj, mert meghallanak bennünket.

– Tuti, hogy ezt direkt csináljátok velem! – akadt ki David. – Inkább kibírom még egyszer azt a gyilkos gyógynövényt, csak ettől kíméljetek meg! – ellenkezett.

– Így egy kisfiú nyavalyog, nem egy király! – förmedt rá Sorya.

– Még szerencse, hogy nem vagyok király! – vágott vissza David grimaszolva.

– De hamarosan az leszel, tekintsd ezt tréningnek. Ingyenlecke, felség! – vetett véget a vitának Sorya, és amint Narith megérkezett a forró vízzel, el is kezdték a rögtönzött műtétet.

David nem nézett oda. Behunyta a szemét, és koncentrált. Tiszta erőből harapta a fadarabot, amit Narith tett a szájába.

Szemmel láthatóan iszonyú fájdalmai voltak. Izzadságcseppek ütköztek ki a homlokán és gördültek le az arcán.

Összeszorult a szívem a látványra. *Bárcsak segíthetnék neki! Ez embertelenül fájhat! Érzéstelenítés nélkül varrják össze a sebét?! Ugyan hogyan másképp itt, a dzsungel kellős közepén?* – kavarogtak a gondolataim.

Az egész nem tartott tovább pár percnél, de az a pár perc örökkévalóságnak tűnt. Nézni is, hát még átélni. Narith szakszerűen öltötte össze a sebet. Manja törölgette a vért. A végén pedig Sorya tett rá megint abból a gyógyfűből, amit legutóbb is használt, és bekötözte David karját.

David nem volt jó színben, egészen elfehéredett az arca. Továbbra is erősen verejtékezett, és úgy erőlködött, hogy remegtek az izmai.

– Tudom, hogy most nagyon rossz, de így sokkal hamarabb be fog gyógyulni a seb – veregette meg Sorya David ép vállát.

David pár percig még mozdulatlanul, lehajtott fejjel, maga elé meredve ült a helyén.

Odaléptem hozzá, és megsimogattam a kezét, mire magához húzott, és a hasamba fúrta a fejét.

David

Aztakurva! – káromkodtam magamban. Szerintem vagy ötszázszor ismételtem meg, amíg Sorya és Narith kínzott. *A rohadt életbe! Nem hiszem el, hogy ez ennyire fáj!* Legszívesebben üvöltöttem volna. *Basszus!* És ráadásul Sorya megint elővette azt a nyomorult gyógyfüvet! *Az egy gyilkos! Most órákon át úgy fogok szenvedni, mint a kutya!*

A francba!

Tisztában vagyok vele, hogy a „műtét” csupán pár percig tartott, de nekem ezer évnek tűnt. Már azt hittem, sosem lesz vége!

Behunyt szemmel lélegzem be Liv bőrének csodás illatát. Mellettem áll, és én csak szorítom magamhoz. Behunyt szemmel ölelem, a hasába fúrva a fejemet, hogy ne lássa rajtam, mennyire szenvedek.

Képtelen vagyok megszólalni. *Iszonyúan fáj!*

Liv

Borzasztó volt így látni Davidet. Napközben annyira jól tartotta magát, hogy egyáltalán nem látszott rajta, milyen nagy fájdalmai vannak. *Pedig hogy szenvedhetett eddig is!*

Percekig szorított magához. Nem akart elengedni. Aztán mégis megtette. Hátradöntötte a fejét a sziklának, amely alatt ült, és úgy pihent.

Manja jött oda hozzánk.

– Le kell feküdnöd, David! Erőt kell gyűjtened! – mondta lesütött szemmel, aggódó hangon. Nem tudta palástolni a zavarát.

– Te hol fogsz aludni? – kérdezte David.

– Borannal egy sátorban. Nem haragszol már rám, ugye? – tette fel bátortalanul Manja a kérdést, mely bizonyára azóta nyomta a lelkét, hogy összeszólalkoztak Daviddel, amikor kiderült, mindvégig eltitkolta előtte és Alice előtt az átjárót.

– Most egyáltalán nincs kedvem erről beszélni – nyögte ki David. – Majd megbeszéljük máskor – tette hozzá.

– Rendben. Vigyázzatok magatokra! – búcsúzott el Manja.

Andrew nem messze tőlünk feszített ki magának egy Davidéhez hasonló függőágyat, és el is vonult aludni.

– Ha bármi van, azonnal szóljatok! – intett oda nekünk.

Látszott rajta, hogy fáradt és kimerült. *Andrew mostanában kifejezetten szófukar, egyáltalán nem hasonlít arra az Andrew-ra, akit ismertem*– futott át a fejemen. – *Vajon az Alice-szel történtek viselték meg és változtatták meg ennyire?*

– Pihenj csak! Nem lesz semmi gond – köszönt el tőle David.

Tíz percen belül teljesen ránk sötétedett. Csupán a tűz pislákoló fénye világított, körülöttünk minden más koromfekete és ijesztő volt.

– Éjszakára el kell oltanunk a tüzet, nehogy az ellenség felfigyeljen rá – adta ki az utasítást Sorya. – Két-két emberem őrködik majd, szemmel tartva az egész környéket. Narithtal pedig háromóránként váltjuk egymást.

– Én is őrt állok majd! – ajánlkozott azonnal David.

– Arról szó sem lehet, Zavran! Neked fontosabb feladatod van. Egyrészt pihenned kell, hogy erőt gyűjts, másrészt Vivienre kell vigyáznod! – mondta ellentmondást nem tűrő hangon Sorya.

Carrick még mindig nem volt jól. Jobbára csak feküdt a hordágyon. Hol elbóbiskolt, hol csendben szemlélődött, nem nagyon beszélt. Láthatóan még mindig nagy fájdalmai voltak. Miután rendet raktunk és elpakoltunk, Sorya és Narith őt is ellátták. Befektették abba a sátorba, ahol ők is éjszakáztak. *Legalább lesz, aki vigyázzon rá!* – gondoltam.

Manja és Boran már visszavonultak a sátrukba, amely közvetlenül Soryáéké mellett volt. Magunkra maradtunk Daviddel.

– Ideje nekünk is lefeküdni – javasolta. Elém tartotta a magasból lelógó kötélhágcsót, azon kapaszkodtunk fel a függőágyba.

Atyaég! Mennyire imbolyog alattunk! – állapítottam meg felérve. *Olyan, mintha egy ugrálóvárban lennénk.*

– Elbír ez egyáltalán minket? – néztem kérdőn Davidre, aki közben egy elemlámpával átvizsgálta az alvóhelyünket. A tenyerével gondosan végigtapogatta az alját, benyúlt a sarkokba,

és ellenőrizte, hogy rendesen visszazártuk-e a nyílást, ahol bemásztunk.

– Mégis mit csinálsz? – kérdeztem rá, miután nem kaptam választ az előző kérdésemre sem.

– Mindig ellenőrizni kell a sátrat, mielőtt lezárod, hogy nem bújik-e meg benne hívatlan vendég.

Megnyugtató a tudat, hogy nem csak én vagyok paranoiás – mosolyodtam el magamban.

Egyébként igaza van Davidnek. Az ember sohasem lehet elég óvatos. Hálás is voltam a gondosságáért.

A hátizsákunkat még odalent ellenőriztük, mielőtt felhoztuk magunkkal.

Kinyitottuk a hálózsákokat, és bebújtunk az ágyba. Közvetlenül egymás mellé.

David közelsége megnyugtatott és egyben jó érzéssel töltött el. Ahogy rám nézett, és csak csendben figyelt, a testem újra bizseregni kezdett. *Pár napja még azt hittem, sosem látom viszont, most pedig itt van, alig egy karnyújtásnyira tőlem.*

– Ha bármi baj van, és nem ébrednék fel, azonnal rázz fel! – kérte. – Az elemlámpa itt lesz a fejed fölött, energiafüggetlen, csak fel kell tekerned a dinamóval egy kicsit, és máris világít.

Néhány percig még csendben figyeltük egymást, aztán David átnyúlt értem, és közelebb vont magához. Nem tiltakoztam. Hagytam, hogy az egyik kezével átöleljen, a másikkal pedig lágyan cirógassa az arcomat.

– Bárcsak minden ilyen nyugodt maradna, bárcsak túl lennénk már az egészen – mormolta. – Az, hogy a karomban tarthatlak, és itt vagy velem, mindent megér – mondta, és még szorosabban magához ölelt. – Nem bírom megállni, hogy ne csókoljalak meg –

suttogta, és mielőtt feleszmélhettem volna, már meg is tette. Ajka puhán tapadt az enyémre. Gyöngéden, lassan érintett meg. – Annyira nagyon hiányoztál – lehelte.

Ahogy elhallgattunk, a dzsungel zajai felerősödtek, mintha csak az erdő most kezdett volna igazán élni. Félelmetes hangok szűrődtek be, rikoltások, visítások, vijjogás, morgás. Újra és újra összerezzentem rájuk. Csupán David érintésétől nyugodtam meg.

Leírhatatlanul jó érzés volt ismét vele, ismét mellette lenni.

David

Sokáig figyeltem őt. Bár látni nem láttam az arcát, de a tudat, hogy ott van mellettem, megnyugtatott. Koromfekete sötétség borult ránk, az orrunk hegyéig sem láttunk. Csupán a hold halvány fényében derengett fel olykor egy-egy részlet a környező tájból, de amint a szél meglebbentette a fák leveleit, azonnal el is tűnt a pislákoló fény. Hallgattam Liv légzését. Ahogy elhallgattunk, és a dzsungel zajai felerősödtek, úgy lett Liv lélegzetvétele egyre szaporább. Valósággal kapkodta a levegőt. Nem mondta. Nem panaszkodott, de akkor is tudtam, hogy halálra van rémülve.

Retteg ettől az éjszakától.

– Ha továbbra is így reszketsz, kénytelen leszek bebújni melléd a hálózsákba – súgtam oda neki.

– Már így is túl közel vagy – felelte pimaszul. – Nem érdemled meg, hogy veled aludjak.

– Értem – vigyorodtam el. – Szóval aludjak inkább odalent, és hagyjalak egyedül?

– Ezt nem mondtam – nevette el magát. – Inkább maradj, akkor talán nem félek annyira – vallotta be.

Pár percig ismét némán figyeltük egymást, aztán Liv újra megszólalt:

– Mit csináltál a karoddal? Hogy szerezted azt a csúnya sérülést?

– Amikor Alice-ékkel átjöttünk, megint megtámadtak minket a fenevadak. Az egyik végighasította a karomat, Carrick mentett meg. Kis híján ott maradtam.

– Nagyon fáj?

– Nem kellemes, de túlélem – húztam félszeg mosolyra a számat. Az igazat megvallva, rohadtul fájt. – Sokat segít a helyzeten, hogy itt vagy velem – vallottam be.

Fogalmam sincs, mikor aludhattunk el. Én csak akkor mertem lehunyni a szemem, amikor Liv légzése állandósult és megnyugodott. Ebből tudtam, hogy alszik.

Éjjel furcsa morgásra riadtam fel. Először azt hittem, Neary és Chea kaptak össze, de aztán rájöttem, nem csak az ő hangjukat hallom.

Kilestem a sátorból, de mivel az égvilágon semmit sem láttam a sötétben, felhúztam az elemlámpát, és körbepásztáztam a környéket. Sorya és Narith lépett ki a sátorból, és sietett oda Nearyhez és Cheához. Kezükben fáklyát tartottak. A fáklya fényében láttam, hogy egy megtermett tigris köröz odalenn idegesen, és morog Nearyékre.

Basszus! Ez kurvára nem jó!

Ez a tigris támadni fog – adta le a vészjelzést azonnal az agyam. A tigrisek tudnak úszni és fára mászni is. Akár métereket is képesek ugrani. Ha baj van, egy tigris elől a legnehezebb elbújni vagy elmenekülni. *Nem kell félni, Neary és Chea elintézik* – nyugtattam magam. – *Ők óriáspárducok. Háromszor akkorák, mint ez a tigris.*

De valahogy mégis az volt az érzésem, hogy nem lesz ez annyira könnyű menet. *Ha valamitől, akkor a tűztől fél a tigris* – eszméltem fel. Nem ok nélkül gyújtották meg a fáklyákat Soryáék. Viszont ha ez a tigris támadásba lendül, akkor Carrick ki lesz szolgáltatva neki lent a sátorban. *Tüzet kell gyújtani, de azonnal!*

Liv édesen aludt. Nem ébredt fel, sőt meg sem mozdult a felfordulásra. *Helyes! Maradjon is ez így!*

Gondolkodás nélkül lemásztam a létrán a földre. Rohantam a kialudt tábortűzhöz, ahol néhány órája Narithék még a kígyóhúst sütögették. Fogtam néhány gallyat és ágat, és tüzet csiholtam. Ezalatt Narith és Sorya farkasszemet néztek a tigrissel. Az éhes állat továbbra is dühösen morogva fel-alá járkált előttük. Közben Boran is kijött a sátrából. Így már Carrick és Manja is valamelyest védve volt.

Aztán egyszer csak furcsa morgásra lettem figyelmes – a hátam mögül hallatszott. *Ez egy másik tigris* – nyilallt belém a felismerés.

A francba!

Erőt vettem magamon, és lassan, óvatosan hátrafordultam és szembenéztem vele.

A nőstény állt előttem. Úgy öt méter választhatott el tőle. Mérgesen morogva, a fogát vicsorítva bámult rám. Bajsza ide-oda rángott, szeme összeszűkülve pásztázott.

Ó hogy az a…! – szitkozódtam. Fegyver persze nem volt nálam. *Puszta kézzel nem szállhatok szembe ezzel a fenevaddal!*

A tigris megindult felém, a perc töredéke alatt történt minden. Az is, hogy Boran a sípjába fújva magára irányította a figyelmemet. Az a röpke pillanat elegendő volt arra, hogy a felém hajított dárdát elkapjam, és egyenesen a rám rontó tigris testébe döfjem. A földre rogytam a súlya alatt. Alig eszméltem fel, amikor a hím is megindult felém. *Nyilván bedühödött, hogy megöltem a társát.* Sorya és Narith tehetetlenül álltak, túl messze voltak, Neary viszont azonnal ott termett, és felvette a harcot a folyamatosan támadó állattal.

Neary csapott egyet a hatalmas mancsával, és a tigris nekicsapódott az oldalával a szemközti fának, de azonnal talpra ugrott, ha lehet, még dühösebben.

Biztosan nem fog magától megfutamodni! – vontam le a következtetést. Bíztam Nearyben, aki szép lassan elém somfordált, hogy a testével védjen. A tigris ismét rárontott Nearyre. Valójában nem őt akarta megtámadni, hanem engem, de Neary nem engedte közel hozzám.

Aztán bekövetkezett az, amitől a legjobban tartottam. A két acsarkodó állat olyan közel került a függőágyhoz, amelyben Liv aludt, hogy felébredt ő is. Láttam, ahogyan kikukucskál a lenyíló kijáraton. A kötélhágcsó alja ott himbálódzott a támadó tigris fölött.

Istenem, ne! Csak ezt ne! – fohászkodtam magamban.

Liv nem mozdult. Bizonyára azonnal felmérte a helyzetet.

Jó kislány! Meg ne moccanj! Ne csinálj semmit!

Sorya és Narith dárdákat hajítottak az állat felé, de egyik sem találta el. Boran viszont kilőtt három nyilat mögülem, melyek mind mélyen belefúródtak az állat testébe. Szó szerint kilőtte a fenevadat.

Narith odalépett a földön heverő tigrishez, és megnézte, él-e még.

– Elmúlt a veszély – közölte a jó hírt.

– Mi a franc történt itt? – kérdezte a sátrából kilesve Andrew.

– Tigrisek támadtak ránk – világosította fel Narith.

– Tigrisek? Az éjszaka közepén? – értetlenkedett Andrew.

– Andrew, egy dzsungelben vagyunk! A tigrisek meg éjszaka vadásznak. Bizonyára élelmet kerestek – nyugtattam meg Andrew-t.

– Vagy betévedtünk a vadászterületükre – szólalt meg Sorya. – Nézzétek csak, amott a fa törzsén látjátok azokat a karmolásnyomokat? Ez az ő megjelölt területük.

– Hát ez óriási! – dörmögte Andrew álmosan.

Liv lemerészkedett a magasból. Néhány méterre állt meg a hím tigris tetemétől. Teljesen lesokkolta a látvány. Aztán egy másodperccel később én is sokkot kaptam, mert a Liv mögött magasodó fák közül ismét egy tigris lépett elő.

Ám ez az állat jóval kisebb volt, mint a másik kettő. Ahogy jobban szemügyre vettem, láttam, hogy alig pár hónapos lehet. Egyenesen Livhez ment, és a lábához dörgölőzött, mire Liv kis híján frászt kapott. Aztán, ahogy meglátta az apró állatot, azonnal fény gyúlt a szemében. Lehajolt hozzá, és megsimogatta.

– Szia! Hát te mit keresel itt? Hogy te milyen cuki vagy! – szólt hozzá kedvesen, mire a kölyök hanyatt vágta magát, és a lábával kalimpálva hagyta, hogy Liv dögönyözze.

– Az eszem megáll! Tudsz róla, hogy egy tigriskölyökkel játszol? – meredtem rá. Láthatóan nem nagyon érdekelték az aggályaim.

– Ezek ketten lehettek a szülei – jegyezte meg gondterhelt arckifejezéssel Sorya.

– A tigriskölykök két-három éves korukig élnek az anyjukkal, ez a kicsi talán féléves lehet. Mostanában kezdhette el követni az anyját a vadászatokra – vette át a szót Narith.

– Mit gondolsz? – sandított rá Sorya.

– Azt, hogyha reggel is itt lesz még, és nem megy el magától, adunk neki a szérumból.

Tudtam, hogy ez mit jelent. Narith az óriáspárducok kitenyésztésében is aktívan részt vesz. Ebből a kis tigriskölyökből is képes olyan jámbor, óriás állatot nevelni, mint amilyen Neary és Chea is.

Liv azóta is a kölyköt simogatja. *Kezdek féltékeny lenni!*

Liv

Reggel arra ébredtem, hogy kellemesen ringatózom, mintha csak egy hajón lennék. Pihepuha minden, a párna, a takaró és alattam a padló is. Hirtelen azt sem tudtam, hol vagyok. Kábán és álmosan hunyorogtam. Alig bírtam kinyitni a szemem. Amikor végre körülnéztem, ráeszméltem, hogy a függőágyban fekszem, az őserdő közepén. Davidet viszont nem láttam sehol, és ez megrémített. *Vajon hová tűnhetett?Már megint mi a fene történhetett?* – Gondolkodás nélkül cipzáraztam ki a sátor alját, és kémleltem ki.

Odalent minden nyugodt volt és csendes. A sátrak érintetlenül álltak. Neary és Chea is a helyükön feküdtek. *Elképzelhető, hogy még mindenki alszik?* – töprengtem. *David nélkül nem merek lemenni. Pedig muszáj lesz.*

Aztán megpillantottam Soryát. Épp a folyópartról tért vissza, kezében egy hálóval, melyben halak ficánkoltak. *Na, hála az égnek!* Hatalmas kő esett le a szívemről. Már aggódni kezdtem, hogy valami baj történt, amíg aludtam. Gyorsan felrántottam a cipőmet, és lemásztam.

– Jó reggelt! – köszöntem rá Soryára, miközben a bakancsom fűzőjét kötöttem be a földön térdelve.

– Neked is jó reggelt – válaszolt atyai mosollyal az arcán. – Hogy aludtál, hercegnő?

– Köszönöm, jól – rebegtem lesütött szemmel. Még szerencse, hogy volt valami tennivalóm, hogy elfoglalhattam magam. Bekötöttem a cipőfűzőmet, duplán megcsomózva, aztán megcseréltem a lábamat, hogy a másik fűzőt is meghúzzam

szorosra. *Méghogy én hercegnő?* Annyira meglepődtem ezen a megszólításon, hogy elakadt a szavam.

Térj magadhoz, Liv! Valamit reagálnod kell! – emlékeztettem magamat.

– Nem találom Davidet, akarom mondani, Zavrant – hebegtem zavartan. Fogalmam sem volt róla, hogyan kellene viselkednem Sorya jelenlétében. *Ő mégiscsak egy király!*

– Zavran nem tudott aludni, ezért beállt őrködni. Ha gondolod, rendbe szedheted magad odalent a zuhatagnál. A víz tiszta, és itt krokodiloktól sem kell tartani – magyarázta. *Milyen igaz. Egy mosakodás nagyon jólesne* – csillant fel a szemem. – Én a helyedben azért nem gázolnék be a vízbe. Ha krokodilok nincsenek is, vízikígyók azért lehetnek – kacsintott rám.

– Rendben, köszönöm, igyekszem résen lenni! – feleltem.

Épp fordultam volna vissza, amikor éreztem, hogy valami hozzám ér. Lenéztem, és láttam, hogy a hófehér bundájú kis bengáli tigriskölyök dörgölőzik a lábamhoz.

– Azt hiszem, megtalálta a gazdáját – nevetett fel Sorya.

A gazdáját? – visszhangoztak Sorya szavai a fejemben. Még soha nem volt állatom. *Hogyan is tarthatnám meg? Talán ránk un, és odábbáll.*

Felmásztam a cuccaimért a sátorba, csupán egy törölköző és egy váltóruha kellett, majd elindultam a zuhataghoz. A kis tigriskölyök végig követett. Egyik kőről a másikra ugrálva jött mögöttem. Egyszer-kétszer lecsúszott a kőről, és hiába próbált megkapaszkodni a karmaival, belepottyant a folyóba. Tiszta víz lett. Irtó cuki volt!

Eddig sosem láttam fehér tigrist. Még állatkertben sem. Nem teljesen fehér volt a bundája, vékonyka, halványbarna csíkok

tarkították. *Vajon az állatok is érezhetnek úgy, mint mi?* Elpusztultak a szülei. Pontosabban megöltük őket. Nem hiszem, hogy felfogta, mi történt.

Igaza volt Soryának, a köveken lépkedve baj nélkül eljutottam a zuhataghoz. A környező sziklák eltakarták az illetéktelen szemek elől, ezért nyugodtan le mertem vetkőzni. Egy sziklán hagytam a ruháimat, és odamerészkedtem a csobogó víz alá. Ahogy bedugtam a kezem a magasból lezúduló vízsugárba, úgy éreztem egy pillanatra, mintha otthon lennék. A víz szerencsére nem volt túlzottan hideg. Valamiért mindig azt gondoltam a zuhatagokról, hogy azoknak csakis jéghideg lehet a vizük, de itt, a dzsungel közepén, ahol éjszaka is csak ritkán esik a levegő hőmérséklete húsz fok alá, kellemesen langyos volt a víz. Beálltam alá, és hagytam, hogy végigpaskolja a testem.

Összerezzentem, amikor neszezést hallottam magam mögött. Nem a kis tigriskölyök szórakozott, hanem David volt az.

– Ne ijedj meg, csak én vagyok! – nyugtatott meg évődő hangon. Érződött, hogy felszabadult és jókedvű. Egy pillanatra eszembe jutott David villájának kertje. Buja emlékek villantak be. Akkor, ott, sokszor voltunk kettesben.

– Ne gyere, meztelen vagyok! – kiáltottam rá pánikba esve, de nem érdekelte. Kaján vigyorral lépett elő a zuhatagot kitakaró szikla mögül.

– Akkor annál inkább jövök – felelte nevetve. Szemérmetlenül végigmustrált, a fejem búbjától a lábujjamig. *Hogy lehet, hogy ez a pasi már azzal is vágyat kelt bennem, ha csak rám néz?* Pedig most még csak nem is kell a tekintetével levetkőztetnie, mert már amúgy is meztelen vagyok.

Megállt, és csak nézett. Láthatóan tetszett neki, amit lát.

Az inge felső gombjához nyúlt. Elkezdte kigombolni. Nyeltem egy nagyot, mert a látványra egészen kiszáradt a szám. Nagyon jól tudtam, hogy mire készül.

– Feleslegesen vetkőzöl. Még én zuhanyozom – figyelmeztettem.

– Zuhanyozhatunk akár együtt is – suttogta, és folytatta az inge kigombolását.

Annyira lefagytam, hogy tiltakozni se bírtam, és máris meztelen felsőtesttel állt előttem. Egyszerűen képtelen voltam levenni a tekintetemet izmos mellkasáról. Végül csak sikerült néhány szót kipréselni magamból.

– Ne álmodozz, nem zuhanyozom veled – mondtam, de ő, mintha meg sem hallotta volna, tovább vetkőzött. Kigombolta a nadrágját, és egy lendületes mozdulattal le is tolta. Pár pillanattal később már az alsógatyája sem volt rajta. Próbáltam nem ránézni, és arra kényszeríteni magam, hogy ne legeltessem a szemem tökéletes testén, de hiába.

Ezt nem lehet kibírni!

Kiléptem a vízesés alól, és a törölközőmért nyúltam, de David elém állt, testével eltorlaszolva az utat. Ott álltunk anyaszült meztelenül. Centikre egymástól. Kinyújtotta a karját, és közelebb vont magához, miközben a fenekemet simogatta, és a melleimet mustrálta.

Férfiassága már akkor ágaskodott, amikor lehúzta az alsónadrágját. A látványa és ez a macska-egér harc, amit kiprovokált, egészen beindított. Ahogy David magához húzott, és ágyékával nekem dőlt, azonnal éreztem, mennyire kíván.

Pontosan annyira, amennyire én is őt!

Lágyan és finoman simított végig a testemen. Tenyerébe fogta a mellemet, előbb az egyiket, majd a másikat kényeztette. Lehajolt, hogy a szájába vegye az egyik mellbimbómat, mire akaratlanul is halkan felnyögtem. Aztán a jobb keze elindult lefelé, mígnem betévedt a két lábam közé, és megérintett odalent. Vágy ébredt bennem, pontosan ott, ahol az ujjai belém bújtak. Minden egyes érintése csak tovább fokozta buja vágyamat.

Eszméletlenül kívánom!

– Imádom, hogy készen állsz! – lehelte, miközben csókolt, és a nyelvével egyre merészebb felfedezőútra indult a számban. Minden csupa érintés és érzelem, szenvedély és vágyakozás volt köztünk. Annyira érzékien csinálta, hogy mindenről elfeledkeztem, az időről, és arról is, hogy hol vagyunk. Nem érdekelt, hogy bárki megláthat, csak az érdekelt, hogy szeret engem, hogy a csókjával, a nyelvével, a kezével, a testével engem kényeztet.

Majd hirtelen felkapta a fejét, és elrántott onnan, ahol álltunk. Mindketten nekitántorodtunk a vízesés mögötti sziklafalnak. A kiálló szirt pereme több helyen felsértette a hátamon a bőrt, ezt határozottan éreztem. David elém állt, és a testével védett. Ránéztem, és láttam, hogy a mutatóujját a szája elé emelve óva int, hogy meg se moccanjak. *Mi a franc van? Megtámadtak minket?*

Minden olyan gyorsan történt, fel se tudtam fogni. Csak töredékesen, röpke villanásokként érzékeltem az eseményeket. Még hallottam a mögöttünk lévő sziklának csapódó nyílvessző süvítését, de az agyam a riadalomtól minden mást blokkolt.

Aztán már mintha egy néma filmet láttam volna, lassított jelenetekkel: elnémult minden külvilági zaj.

Valaki kilőtt ránk egy nyílvesszőt, mely a szikla egyik résébe szorult.

David a ruháink után nyúlt.

– Öltözz fel gyorsan! – kérte feszülten. – Megtámadtak minket.

Amilyen fürgén csak tudtam, magamra rángattam az alsóneműmet, majd a nadrágomat és a trikómat. Belebújtam a cipőmbe, és már készen is álltam.

David ugyanígy tett, de közben egyfolytában kémlelte a környéket. Ki-kilesett a szikla mögül.

Várakozásteljes, feszült csend volt. Senki nem mozdult. Sem az egyelőre láthatatlan ellenség, sem mi. A csendben talán az a legveszélyesebb, hogy nem tudsz tájékozódni, nem tudod felmérni, hol lapul az ellenség, mikor és honnan fog támadni, fogalmad sincs róla, mi lesz a következő lépés. A bizonytalanság, a tehetetlenség és a kiszolgáltatottság a legrosszabb benne.

A következő pillanatban csak annyit érzékeltem, hogy David behúzza a fejét, és máris három nyílvessző csapódott oda, pontosan arra a helyre, ahol az imént még David feje volt.

– A francba! Csapdába kerültünk! – szitkozódott.

Ebben a pillanatban a kis tigriskölyök tűnt fel a lábamnál. Nyilván neki fogalma sem volt róla, mi történik. Egyszerűen csak jött, hogy játsszam vele. Felkaptam az ölembe.

– Nehogy őt védd magad helyett! – ripakodott rám idegesen David. – Tedd le, és gyere! Tud ő vigyázni magára! – mondta.

Azzal megfogta a kezemet, és a nyaka közé húzott fejjel, szorosan a fal mellé lapulva elindult velem a másik irányba. Az út

egyenesen a vízesés mögé vezetett. Nyilvánvalóan minél előbb vissza akart jutni Soryáékhoz a táborba. A tábor közelébe érve láttuk, hogy Sorya, Narith és Boran fekete ruhás valdonokkal harcolnak. Közelharc zajlott. Kezükben lándzsával hol védekeztek, hol támadtak. Sorya egyszerre három harcossal viaskodott. Andrew Carrick sátránál állt mögöttük. Kezében lándzsát tartott, de látszott, hogy most van először nála fegyver, és azt sem tudja, hogyan használja. Egyszerre volt komikus és szívszorító látvány.

– Ó, te szentséges ég! – nyögött fel David.

Neary és Chea is részt vett az ütközetben. Dühös, felajzott harcosok rohantak Soryáék felé, az óriáspárducok meg rájuk rontottak, és a valdonok hiába rázták feléjük a lándzsájukat, ők mint két játékos kedvű házi macska, a mancsukkal ide-oda pofozgatták őket, ahogy az egereket szokás pofozgatni.

Viszont a túlerő az túlerő. Az ellenség csak nem akart megfogyatkozni, sőt, egyre többen voltak.

– Fel kell szállnod Neary hátára, és el kell innen menned! – utasított David.

– Nélkületek nem megyek sehová! – kiáltottam vissza.

– Ez nem kérdés volt, hanem parancs. És nem is óhajtok vitatkozni, Liv! – füttyentett egyet Nearynek, aki még csapott kettőt a mancsával, aztán engedelmeskedett. Otthagyta Cheát egyedül.

– Nyomás, ülj fel a hátára! – parancsolt rám David.

– Nem! – ellenkeztem.

– De igen! – rivallt rám. Neary lefeküdt a földre, hogy fel tudjak mászni a hátára. – Jobb, ha sietsz, Liv! Ha Nearyt eltalálják a nyilaikkal, aligha lesz esélyed elmenekülni.

– De én nem akarok elmenekülni! – tiltakoztam hevesen.

– Nincs más lehetőség, Liv, értsd meg! Menned kell!

– Te miért nem jössz velem?

– Nem futamodhatok meg gyáván az ellenség elől, az nem lenne méltó egy leendő királyhoz. Soha senki nem bízna meg bennem, ha erre vetemednék. Neked viszont indulnod kell, túl kell ezt élned! Ha itt vagy, képtelen vagyok az ellenségre koncentrálni! Nyomás, induljatok!

Válaszolni már nem volt időm, mert Neary hatalmas lendülettel iramodott útnak velem. Hátrafordulva sokáig követtem Davidet a szememmel, láttam, amint felkap egy lándzsát a földről, és a felé rohanó valdon felé hajítja. A hegye egyenesen a férfi szívébe fúródott. Könny csordult ki a szememből. Rettenetesen féltettem Davidet. És a többieket is. *Nem volna szabad cserben hagynom őket!* De nem tehettem semmit! Nearyt, ha akartam volna, sem tudtam megállítani. Szorosan hozzásimultam kecses testéhez. A szőrébe kapaszkodtam, és szüntelenül attól féltem, hogy egy nekem csapódó ág levet a hátáról.

Neary hatalmas, robosztus teste alatt csak úgy rengett a föld. Amikor épp nem hunytam le rettegve a szemem, láttam, mennyi valdon portyázik a környéken.

Szegény Davidék! Ha tudnák, mekkora túlerővel kell szembeszállniuk!– jelzett a pánikgomb a fejemben. *Valahogy figyelmeztetnünk kellene őket, de mégis hogyan?*

A következő pillanatban azt éreztem, hogy hiába kapaszkodom, Neary eltűnik alólam, és én a levegőbe emelkedem, aztán egy szempillantás múlva elkezdtem zuhanni,

és pár méter után ismét Neary hátán találtam magam. *Mi a franc történik megint?*

Nearyvel belezuhantunk egy hatalmas üregbe. *Csapdába ejtettek minket!* – ismertem fel kábán körbekémlelve. Csupa por és föld volt körülöttem minden. Lombos ágakkal és levelekkel álcázták a csapdát. Neary ezt nem védhette ki. Nyüszítve kaparta a földet. Ki akart szabadulni, de túl mélyen voltunk. A karmával kapaszkodva próbált kijutni a gödörből, de sehogy sem ment.

Fekete ruhás, csuklyás alakok jelentek meg a gödör pereme körül.

Ezt nem hiszem el! – szentségeltem magamban.

Kötelet dobtak le nekem, hogy azon másszak fel, de nem mozdultam. Neary hátát simogattam és próbáltam nyugtatni őt és saját magamat is.

– Hercegnő, nem szólunk többször. Vagy kimászik, vagy lemegyünk önért! – fenyegettek. Aztán, miután nem mozdultam, hozzátették: – Vagy a másik lehetőség: szitává lőjük a kedvenc háziállatát, szóval választhat. Vagy felkapaszkodik ide hozzánk, vagy a párduc meghal.

Van az a pont, amikor már felesleges ellenkezni. Tudtam jól, hogy nincs választásom. *Tennem kell, amit mondanak.* Sosem bocsátanám meg magamnak, ha miattam halna meg Neary.

Még utoljára végigsimítottam a tenyeremmel a puha, selymes, ébenfekete bundáját. Felálltam, és elkaptam az egyik kötelet, majd felmásztam.

Utoljára gyerekkoromban másztam kötélen. Természetesen az erőnlétem kevés volt ehhez, ezért vagy kétszer rugaszkodtam neki az öt-hat méteres távnak. Minden erőmet össze kellett

szednem, hogy fel tudjam húzni magam. A legnehezebb talán az volt, amikor felértem a gödör pereméhez, s onnan kellett valahogy kikászálódnom.

Senki nem segített, pedig rengeteg katona állta körül a gödröt. Egyetlen ember lépett oda hozzám. *Bár ne tette volna!* Vazul volt. Megnyílt a tömeg előtte, és hetykén, ráérős léptekkel sétált oda. Majd megállt előttem. A cipője az orrom hegyétől épphogy csak egy méterre volt.

Lehajolt és a kezét nyújtotta, hogy kisegítsen a gödörből, de nem adtam meg neki azt az örömet, hogy elfogadjam a gesztusát.

– No lám csak, kit fújt erre a szél – jegyezte meg érces hangon, mikor felálltam, és leporoltam magam. Ráemeltem a tekintetemet, hogy lássam, olyan-e, mint ahogyan emlékszem rá. Olyan volt, bár ezúttal úgy láttam, hogy igyekszik emberibb arcát mutatni. Hamiskás mosoly bujkált a szája szegletében. Úgy nézett rám, mint aki kedvére való nőt talált, mint aki pontosan tudja, kivel fogja tölteni a következő éjszakát. A szívem hevesebben kezdett verni, mert tisztában voltam vele, hogy ez nagyon nem jót jelent. Vazul magas, izmos férfi volt. Kidolgozott teste arról árulkodott, hogy napi több órát edzhet. Ha a tekintetében nem csillogna az a kegyetlen fény, akár még egy igazi sármőr is lehetne. Bár ő bizonyára most is ezt gondolja magáról.

Elképesztő, hogy mennyire nem hasonlítanak egymásra Andrew-val – villant át az agyamon.

– Kedves egybegyűltek, engedjétek meg, hogy bemutassam a leendő hitvesemet – adta tudtul fennhangon. Elképesztett a pofátlansága és a vakmerősége.

– Sosem leszek a feleséged! – feleltem dacosan.

Annak ellenére is szembeszálltam vele, hogy tudtam, itt most csakis én húzhatom a rövidebbet. Odalépett hozzám, egészen közel. Fenyegetően közel. Pontosan tudtam, hogy valami nagyon galád dologra készül, csak hogy bizonyítsa mindenekfeletti hatalmát. És igazam lett. Szemérmetlen, buja mozdulattal nyúlt felém, és megérintett. Hevesen ellöktem a kezét, mely behatolt az intim szférámba, és úgy érintett meg, ahogy azt soha senkinek nem engedném. Erre biccentett az embereinek, ők meg engedelmes alattvalóként azonnal ugrottak is uruk parancsára. Ketten szó nélkül megragadtak, és hátracsavarták a kezem, úgy, hogy mozdulni is alig bírtam.

Kicsatolta a nadrágom övét, és lehúzta a cipzárt, miközben én nem tehettem semmit.

– Hozzám ne merj érni! – fenyegettem, mire ő továbbra is sátáni mosollyal az arcán egyenesen a szemembe nézett, és egyre lejjebb és lejjebb gyűrte a nadrágomat. Aztán benyúlt a bugyimba, és megérintett *ott*. Bedugta az ujjait, durván hatoltak belém. Fájdalmamban felszisszentem.

– Kislány, csak addig leszel a feleségem, amíg meg nem duglak, és enyém nem lesz mind a négy birodalom, utána tömlöcbe vetlek, és ígérem, hagylak megrohadni, miközben egy-egy este végignézem, hogy más-más katona elégíti ki magát benned – közölte ridegen. Még egyet döfött belém, hogy biztosan érezzem, milyen mélyen van bennem az ujjaival. A fájdalomtól a könnyem is kicsordult. Aztán kihúzta a kezét belőlem. – És most indulás. Ne halogassuk tovább a menyegzőt! – fröcsögte, miközben előbb a mutatóujját nyalta meg, majd a középsőt, mutatva, hogy épp engem kóstol. – Este nem leszek ilyen finom – tette hozzá. Megragadta a karomat, és hiába

kapálóztam, húzott maga után, majd odalökött az embereinek, akik megkötöztek, és betuszkoltak egy lovas kocsi elsötétített belsejébe. Ahogy rám zárult az ajtó, felébredtem.

Ott találtam magam David mellett a lebegő sátrunkban a dzsungel közepén. Zihálva szedtem a levegőt. *A francba is! Ez meg mi volt?* – néztem körbe rémülten. *Hogy a csudába álmodhattam Vazullal?Micsoda szörnyű rémálom!*

Pedig minden annyira valóságos volt! Mintha tényleg megtörtént volna az egész!

Annak a szemétnek az érintése! Kiráz a hideg, ha csak eszembe jut!

Néha már fogalmam sincs, mi az álom, és mi a valóság a szánalmas életemben!

Az álmom egészen odáig jó volt, amíg Daviddel együtt fürödtünk a vízesésnél. Aztán jött a támadás, és minden egyre rosszabb és rosszabb lett. *Vajon van valamiféle jelentésük az álmaimnak? Miért álmodok folyton ilyen különöseket? Miért álmodok Vazullal? Nem is ismerem! Akkor mégis hogy férkőzött be a tudatomba?*

Kell lennie valamilyen épeszű magyarázatnak erre!

Hacsak egyszerűen nem az a magyarázat, hogy túl élénk a fantáziám.

Davidet figyeltem. A mellkasa lassan, ütemesen emelkedett és süllyedt.

Ideje bevallanom magamnak: hiányzik. Rettenetesen hiányzik az érintése, a csókja és az együttlét vele. Hiába fekszik itt mellettem, és ölel magához, én többre vágyom. És nyilvánvalóan ő is ugyanígy van ezzel.

Oda szeretnék bújni hozzá. Azt akarom, hogy minden olyan legyen, mint régen!

Aztán felnéztem rá, és észrevettem, hogy már fent van. Úgy szorított magához, mint egy kisgyerek a kedvenc maciját, úgy, mintha sosem akarna elengedni.

Odakintről madárcsiripelés, papagájok rikoltozása, szárnycsapkodás hallatszott. Hajnal lehet. *Ébredezik az őserdő* – suhant át az agyamon. Napfény szűrődött át a sátorponyván. Már nem volt szükség elemlámpára ahhoz, hogy lássuk egymást. *Meg kell hagyni, sokkal kevésbé tűnik félelmetesnek így a hely, mint este, lefekvéskor* – állapítottam meg.

Csodálkozom, hogy egyáltalán el tudtam aludni itt, a dzsungel közepén.

Ezek szerint a tigristámadást is csak álmodtam? – merült fel bennem.

Igen.Ez elég valószínű.

David

Egész éjjel szorosan öleltem Livet. Mélyeket lélegeztem, hogy minél jobban magamba szívhassam az illatát. *Basszus! Eszméletlenül hiányzott! Alig hiszem el, hogy itt van velem, és a karomban tarthatom, vagy legalábbis itt fekszik, karnyújtásnyira tőlem. Pár napja még komolyan azt hittem, az életben nem látom többet.*

A fenébe Vazullal és a valdonokkal! Érzem, hogy közel járnak, és veszélyben vagyunk. Nyilván ezt Livnek nem mondhatom, és nem mutathatom ki, hogy aggódom. Nem vagyunk felkészülve egy támadásra. Carrick sincs jól, kevesen is vagyunk. Manjára és Livre természetesen nem számíthatunk a harcban, nem értenek a fegyverforgatáshoz, őket is védenünk kell. Nem sok esélyünk lenne a dzsungel közepén, ha megtámadnának minket.

Liv sokáig nem bírt újra elaludni, amit meg is értek. Az a tigristámadás elég ijesztő volt az éjszaka közepén. *A kölyök azóta már biztosan továbbállt, vagy legalábbis elkóricált* – jutott eszembe. Valahogy bosszantott, amikor láttam, mennyit foglalkozik vele Liv. *Basszus, David, ez már a vég! Te féltékeny vagy egy tigriskölyökre?* Nevetnem kellett magamon.

Liv szenzációs anya lenne. Vajon ha Alice nem használja a Rithipol-tőrt, és Liv nem veszíti el a babát, most minden más lenne? – merengtem el egy pillanatra a múlton. *Felesleges ezen agyalni, hiszen akkor már mind halottak lennénk.*

De vajon Liv hogyan élhette meg mindezt? Tekintetem a karjára tévedt, a Lossza-jel helyét fürkésztem. *Nyoma sincs már.* Olyan az egész, mintha meg sem történt volna. *Pedig megtörtént. Nagyon is megtörtént!*

Csak ne fájna olyan rohadtul a sebem! Ég és mar és hasogat. Mintha egy késsel vagdosnák a karomat.

Reggel jóval előbb fent voltam, mint Liv. Sokáig figyeltem az arcát, azt, ahogyan szuszogva veszi a levegőt. Néha elmosolyodott alvás közben. Önkéntelen reflex, tudom, de olyankor szerettem volna hinni, hogy félig ébren van, és az a mosoly nekem szól.

Amikor viszont kinyitotta a szemét, a tekintete zaklatott volt, mintha rosszat álmodott volna. De nem mondott semmit. Csak feküdtünk egymás mellett, és néztük egymást.

– Mondd, hogy aludtál is valamit, és nem csak engem néztél egész éjszaka! – szólalt meg.

– Őriztem az álmodat – válaszoltam. És még őszinte is voltam. Az éjjel, amikor lemásztam Liv mellől, és magára hagytam a sátorban, talán hibát követtem el. A tigrisek akár egy ugrással, egy lendülettel letéphették volna Livvel együtt a sátrat. Magára hagytam. Nyilván, mert akkor az tűnt a legészszerűbb döntésnek, de akkor is. Veszélyben volt. Aludt, és én nem maradtam mellette. Még csak nem is figyelmeztettem a veszélyre.

Odakint már egy ideje szakad az eső. A reggeli monszun nem került el minket. Nem is értem, miért csodálkozom. Ázsiában naponta minimum kétszer esik. Általában reggel és délután.

Ahogy elállt az eső, Sorya jelzett, hogy szedelőzködnünk kell. Nem veszíthetünk még több időt. Tizenöt perc alatt tábort bontottunk. Összeszedtük a cuccainkat, és vártuk az indulást.

Az erdő barátságtalan, nyirkos és sötét volt. Sűrű köd szállt a levegőben. Cipőnkre minden lépésnél egyre vastagabb sárréteg tapadt. A magas páratartalom miatt már most úgy éreztük,

kibírhatatlan a forróság. Aztán kisütött a nap, áttört a sűrű levelek között, és pillanatok alatt felszárította az esőcseppeket. Újra előbújtak a bogarak, a csúszómászók, ismét hangos lett a dzsungel.

– Mikor felébredtél, úgy tűnt, rosszat álmodtál – jegyeztem meg Livnek, mikor vizet töltöttünk a kulacsunkba a folyónál. – Megint furcsa álmod volt?

– Igen. Eleinte úgy tűnt, csak egy szokványos álom, még te is szerepeltél benne, de aztán minden rosszra fordult. Megtámadtak minket pontosan itt, ezen a helyen. Te felültettél Neary hátára, hogy kimenekíts, de Nearyvel csapdába estünk, és elfogtak – mesélte. – Álmomban találkoztam Vazullal is – tette hozzá halkan.

– Korábban is álmodtál már vele? – kaptam fel erre a fejem. *Azért különös, hogy Liv folyton Indoráról álmodik.*

– Nem, soha.

– A következő pihenőnél mesélhetnénk az álmaidról Soryának. Kíváncsi vagyok, mit mond – vetettem fel, mire Liv csak némán bólintott. Ekkor bukkant fel újra a kis tigriskölyök. Egyenesen Livhez sompolygott, aki azonnal ölbe vette és megsimogatta.

Pedig már azt hittem, elment.

Sorya korán felkelt, és lement a folyópartra halászni, rengeteg halat hozott nekünk reggelire. *Jó vezető. Mindig mindenre gondol.*

Az első utam Carrickhez vezetett. Meg kellett néznem, hogy van. Arca még mindig sápadt volt, de már nyitva volt a szeme, és félig ült is. Manja épp valami kásaszerűséget nyújtott át neki.

– Hogy vagy, barátom? – tudakoltam.

– Megvagyok, köszönöm! Csak ne fájna annyira mindenem – mosolyodott el.

– Narith szerint néhány óra, és rendben leszel.

– Igen, ezt nekem is mondta, de azt is közölte, ha reggelre nem javul a lábam, akkor még az is lehet, hogy le kell vágni – vallotta be nekem a legfőbb félelmét. Hangja zaklatott és aggodalommal teli volt. *Igen, sajnos tudtam erről az opcióról! Bár ne tudtam volna róla!*

Carrick ezer éve a barátom. Képtelen lennék végignézni, ahogy levágják a lábát. Azt a pokoli kínt senkinek sem kívánom!

Sorya és Narith is csakhamar megérkeztek. Sorya letekerte a karomról a kötést, és megvizsgálta a sebemet.

– Sokkal szebb – jött a megnyugtató diagnózis. – Még pár nap, és kutya bajod sem lesz. És most lássuk a másik beteget! – fordult oda Carrickhez.

Előbb a homlokára tette a kezét, hogy megnézze, nincs-e láza, majd felhúzta a szemhéját, Narith pedig leemelte Carrick lábáról a takarót, és szemügyre vették a kígyómarás helyét.

Nem volt szükségem orvosi diplomára ahhoz, hogy azonnal megállapítsam, hogy Carrick lába üszkösödni kezdett. A seb környékén elfeketedett a bőr, és sajnos pontosan tudtam, hogy ez mit jelent.

Összenéztünk Soryával.

– Helyrejön, ugye? – kérdezte Carrick kétségbeesve. A pillantásunk bizonyára mindent elárult neki.

– Sajnos nem, Carrick! – felelte Sorya helyett Narith. – Le kell vágnunk, különben meghalsz – közölte kertelés nélkül a tényeket. Carrick arca még sápadtabb lett.

– Ne! Kérlek! Biztosan van más megoldás! Csak van valamilyen gyógyszer! – hadarta. – Lehet, hogy ha várunk, magától is rendbe jön!

– Nem tudunk tovább várni. Vagy a lábad, vagy te, Carrick! Meghalsz, ha nem tesszük meg! Ez jelenleg a tét – szólt közbe határozottan Sorya.

Bárcsak segíthetnék Carricken! Ez iszonyatos lehet! – borzadtam el.

Manja jött be a sátorba. Párnát csúsztatott Carrick feje alá. Hozott kötszert és forró vizet.

– Szerintem menj ki, Zavran! Ezt, ami most jön, nem akarod látni – szólt rám Sorya halkan.

Odaléptem a zokogó Carrickhez, és együttérzőn megveregettem a vállát, aztán kijöttem. *Nem bírnám végignézni, ahogyan levágják a lábát.*

Negyedóra múlva Carrick szívtépő jajgatását hallottuk a sátorból. Lerogytam egy fatönkre. Legszívesebben befogtam volna a fülemet, csak hogy ne halljam a kiáltozását. A tenyerembe temettem az arcomat. *Erről is én tehetek. Ha nem fogadom a barátommá, most Siem Reapben lenne, és nem kellene ezt átélnie.*

Liv jött oda hozzám. Nem szólt semmit, csupán hagyta, hogy magamhoz öleljem, és az ölébe fúrjam a fejem. Apró, vékony ujjaival lágyan simogatott.

Jólesett a jelenléte. Jólesett, hogy ott van velem. Bár a lelkiismeret-furdalásomat semmi sem enyhíthette.

A másodpercek csak vánszorogtak. *Miért van az, hogy válságos percekben mintha megállna az idő?* – tépelődtem. *Carrick mintha már hosszú órák óta jajgatna. Fogalmam sincs, meddig bírom még. Az őrületbe kerget a tudat, hogy nem segíthetek rajta!*

Sorya és Narith nem sokkal később a hordágyon hozták ki a sátorból Carricket. A lába vastagon be volt pólyálva. Nem volt

magánál. Bizonyára elvesztette az eszméletét a nagy fájdalomtól, és nyilván valamilyen nyugtatót is kapott.

Letették a földre. Addig, amíg Carrick pihent, Sorya emberei lebontották a sátrát. Odaléptem a hordágyhoz, hogy megnézzem.

Hogy fogunk így együtt vívni, Carrick?– szólítottam meg magamban, elnézve ernyedt testét és a hatalmas kötést a lábán.

– Rendbe jön – szólt oda nekem Sorya.

– De soha többé nem lesz a régi – feleltem szomorúan.

– Délutánra meghalt volna. Így legalább életben marad – tette hozzá.

Tudom, hogy csak meg akart nyugtatni, és azt is tudtam, hogy igaza van, csupán így lehetett megmenteni Carrick életét.

Liv

Ez valami borzasztó lehetett. Hallani a barátod sikolyait. Még nekem is szörnyű volt hallgatni, pedig alig ismerem Carricket.

David összetört. Nem tudtam mit mondani neki, amivel megvigasztalhatnám. *Erre nincsenek szavak.*

Andrew és Manja a távolból aggódva figyelték, mi történik. Egyikük sem avatkozott be, senki nem kérdőjelezte meg Narith és Sorya szakértelmét és döntését.

David

Vízre bocsátottuk a bambuszrudakból ácsolt tutajokat. Sietnünk kellett. Már így is rengeteg időt veszítettünk, tudtam jól. Sorya arckifejezése aggodalomról árulkodott. Gondterhelt volt, nem is ok nélkül. Hallottam, amint az egyik őrszem jelenti neki, hogy valdonokat láttak portyázni a környéken.

Senki nem mert kérdezni, mindenki csak tette csendben a dolgát.

– Egy ilyen tutaj maximum két embert bír el – magyarázta Sorya. – Vivien, Zavran, ti utánunk gyertek. Aztán jön Narith és Carrick, majd Manja, Boran és a többiek. – Jól vigyázzatok! Véletlenül se nyúljatok a vízbe! A vízikígyónál nincs veszélyesebb állat, és lejjebb krokodilok is lehetnek a folyóban – figyelmeztetett minket Sorya kimért, szigorú hangon. Tudtuk, hogy komolyan kell venni a szavait.

Hát ez remek! Így totálisan védtelenek leszünk– elemeztem ki gyorsan a nem túl rózsás helyzetünket. Baromira nem voltam nyugodt. *Mindez azt jelenti: ha bárki vízbe esik, az akár az életébe kerülhet.* Carrick gyakorlatilag magatehetetlen. Manja nem tud úszni. Na persze, ha krokodilok és vízikígyók élnek a folyóban, akkor az úszással amúgy sem megyünk sokra.

Majdhogynem esztelenség így nekiindulni!

És nyilván azt is tudom, hogy nincs más választásunk. A vízen sokkal gyorsabban haladhatunk, mint gyalog, tehát igaza van Soryának, ezt kell tennünk. Neki kell vágnunk az útnak.

A tutajokon egy-egy ember állt, egy hosszú bottal irányította a járművet és közben evezett is. A társának elöl kellett ülnie. Kábé olyan volt, mintha paddle boardoznánk. Gyakorlat vagy

legalábbis jó adag ügyesség kellett hozzá, hogy ne szédüljön bele azonnal az ember a vízbe, amint rááll az imbolygó szerkezetre. Mivel imádok vitorlázni, szörfölni és paddle boardozni, ezért ez nekem nem jelentett gondot, de Manjának és Livnek igen.

Emlékszem, Liv mennyire félt még a Trófeára felszállni is anno. Alig mert a hatalmas viharban átugrani a vitorlásra. Ugyanazt a félelmet láttam a szemében most is. Pedig neki kellett először rálépnie a tutajra.

– Csak nyugodtan. Szép lassan, ne kapkodj – irányítottam. Mintha képes lennék a szavaimmal megnyugtatni. Többször megállt, és megtapogatta a bambuszrudakat, ellenőrizve, hogy elég biztonságos-e kezdetleges vízi járművünk. A folyónak ez a szakasza békés és lassú sodrású, de még az apró hullámoktól is imbolyogni kezdett a tutajunk, alig bírtuk egyenesen tartani a kötelekkel. Liv megfontoltan és óvatosan mászott előre. Elfoglalta a helyét, és azóta is ott ül, mozdulatlanul. Nyilván attól tart, ha megmoccan, mindketten beleesünk a vízbe. És a félelme nem alaptalan. *Elég egy óvatlan mozdulat, és máris kész a baj.*

Éppen elindultunk, belemártottam az evezőbotot a vízbe, amikor a part felől csobbanást hallottunk. A kis fehér tigriskölyök ugrott be utánunk a vízbe. Kitartóan úszott, míg utol nem ért minket. Addig-addig kapálózott, amíg eljutott Livhez.

A kis kitartó! – mosolyodtam el a látványon, mire Sorya hátraszólt nekem.

– Zavran, én a helyedben kezdenék aggódni. A végén még ez a kölyök lecsapja a kezedről a menyasszonyodat! – nevetett.

Livnek megesett rajta a szíve. Benyúlt érte a vízbe, és felsegítette a tutajra. Ahogy fent volt, körbejárta Livet, és a csuromvizes bundájával hozzádörgölődzött, mintha csak egy közönséges házi cica lenne. Aztán komótosan, mint aki jól végezte dolgát, betelepedett Liv ölébe.

Az eszem megáll! – vigyorodtam el.

– Szerintem ideje nevet adnunk neki! – szólalt meg mögöttünk jókedvűen Narith. – Mit szólnátok a Shayához? Azt jelenti, valaki, aki méltó Isten ajándékához.

Liv erre azonnal felkapta a fejét.

– Ezek szerint én volnék Isten ajándéka? – kérdezte vidáman, széles mosolyra húzva a száját. *Milyen rég láttam Livet ilyen jókedvűnek!*

– Így is lehet fogalmazni – nevette el magát Sorya is.

A víz hol türkizkéken, hol smaragdzölden ragyogott, tisztának tűnt, de nem lehetett lelátni a fenekére. Voltak szakaszok, ahol a fák lombja, az ágak és indák mélyen belógtak a víz fölé, nagyon oda kellett figyelnünk, hogy ne vigye le egy-egy ág a fejünket, vagy legalábbis ne szúrja ki a szemünket. Nem kaphattuk el hirtelen a fejünket, mert minden váratlan mozdulat azzal a veszéllyel járt, hogy felborulunk. Résen kellett lennünk.

Egymás mögött haladva csorogtunk lefelé az árral. Liv halálra volt rémülve, láttam rajta. Dermedten ült a helyén előttem, és szüntelenül a vizet kémlelte. Ujjai elfehéredtek a görcsös kapaszkodástól.

– Nyugi, nem lesz semmi baj – szóltam oda neki. – Itt vagyok veled. Nem fenyeget veszély – próbáltam lelket önteni belé, miközben én magam is erősen koncentráltam, hogy az elgémberedett lábaim bírják még egy kicsit a mozdulatlanságot

és a terpeszállást az instabil, hullámoktól folyton-folyvást imbolygó tutajon. Nekem talán könnyebb dolgom volt. A kezemben tartott evezőbot adott némi biztonságérzetet, legalábbis a sekélyebb, köves szakaszoknál, mert ott elértem vele a medret.

Más körülmények között egyenesen élvezném, ha egy ilyen dzsungeltúrán vehetnék részt Livvel, csak ne lennénk Indorában. Itt bármelyik pillanat akár végzetes is lehet.

Shaya közben elaludt Liv ölében. *Fene a jó dolgát! Azért pofás kis tigriskölyök!* – mosolyodtam el, elnézve karcsú, kecses testét és a barna csíkokkal tarkított fehér bundáját.

Neary és Chea a part mentén követtek minket. Hallottuk, ahogyan a lábuk alatt recsegnek-ropognak az ágak.

A nap egy idő után olyan erősen tűzött, hogy a kalap sem segített. Folyt rólunk az izzadság, de tény, sokkal gyorsabban haladtunk, mintha gyalogoltunk volna.

A dzsungelben körülöttünk meglepő csend honolt, amelyet csak olykor-olykor tört meg egy-egy hangos rikoltás. A fákon kismajmok játszadoztak, az ágak végén színes papagájok üldögéltek lustán. Pintyszerű madarak röpködtek fel és alá, volt, hogy olyan közel szálltak a víz felszínéhez, hogy majdnem súrolták azt. Előfordult, hogy egy-egy ilyen alacsonyan repdeső madárka miatt kis híján elveszítettem az egyensúlyomat. Nem tehetek róla. Automatikusan félrekaptam a fejem, és ettől a hirtelen mozdulattól már meg is borult egy pillanatra alattunk a tutaj. Ez elég volt ahhoz, hogy mindketten megszédüljünk. Láttam, amint Livnek meg kell kapaszkodnia a tutaj szélébe, hogy bele ne essen a vízbe.

Majdnem infarktust kaptam! És szerintem ő is.

Liv

Ez az utazás egész egyszerűen dermesztő.

Itt vagyunk a semmi közepén. Egy kiszámíthatatlan és végeláthatatlannak tűnő folyón hajókázom egy tutajnak is csak nagy jóindulattal nevezhető tákolmányon. Egy olyan folyó közepén, amelyben állítólag kifejezetten veszélyes kígyók és krokodilok élnek, és még ki tudja, miféle szörnyetegek.

Állandóan attól rettegek, mi van, ha megmoccanok, vagy David tesz egy hirtelen mozdulatot, és mindketten beleesünk a vízbe. Fáj a kezem a folyamatos, görcsös kapaszkodástól. Rémesen zsibbad minden tagom, mert nem állhatok fel, és nem is fészkelődhetek úgy, mint azt egyébként tenném.

Shaya szerencsére alszik. Ha nem így lenne, most azért is aggódhatnék, hogy ő se mocorogjon. Mert egyébként állandóan izeg-mozog. Amikor segítettem neki kikapaszkodni a vízből, legelőször is körbemasírozott a tutajon, aztán odajött hozzám, és a lábamhoz dörgölődzött. *Irtó cuki! És nagyon tetszik a név is, amit Narith adott neki. Shaya* – mondtam ki magamban. Gyönyörű név. Igazán illik hozzá.

Ha valaki két nappal ezelőtt azt mondta volna, hogy ma egy tigriskölyökkel az ölemben ülök ezen az imbolygó vízi alkalmatosságon, egészen biztosan kinevettem volna. *Hihetetlen! Hogy pont egy tigriskölyök válasszon gazdájának!?*

Valahogy megnyugtat David jelenléte. Figyel rám. Mindig. Minden percben. Jó érzéssel töltenek el a szavai, és az, hogy magabiztosan irányítja ezt a tutajt, pedig lefogadom, hogy soha életében nem hajózott ezen a folyón. Sorya és Andrew haladnak

az élen. Furcsa őket együtt látni, annak ellenére is, hogy tudom, Andrew végső soron idevalósi.

Egy jó útra tért valdon lenne? – figyeltem mélázva. Ő ült elöl, Sorya Davidhez hasonlóan terpeszben egyensúlyozva irányította a hajójukat.

Azért szívesen beszélgetnék Andrew-val. Kíváncsi lennék, mikor és hogyan került át az emberek közé. Kik a szülei? Mennyire ismeri Vazult? És az is fúrja az oldalamat, hogy mi történt igazából közte és Alice között? Vajon Alice rájöhetett valamire vele kapcsolatban? Vagy csak nekem túl élénk a fantáziám?

Amióta itt vagyunk, egyébként is nagyon szűkszavú Andrew. Nem tetszik ez nekem.

Minden veszélyesebb szakasznál figyelmeztettek minket Soryával, hogy legyünk résen. *Néha az az érzésem, mintha egy raftingtúrán volnék!*

Szinte egy pillanatra sem bírom elfordítani a tekintetemet a vízről. Állandóan azt lesem, hogy nem bukkan-e fel a mélyből valami szörnyeteg. Mint amikor az ember az óceánban megmártózva attól retteg, hogy mindjárt feltűnik egy cápa, vagy megcsípi egy medúza.

Olyan szívesen megkérdezném Soryától, mennyi ideig kell még ezen a folyón hajókáznunk, de a számat sem merem kinyitni. Ki tudja, kik ólálkodnak a parton.

Nem volna bölcs dolog hangoskodással felhívni magunkra figyelmet.

David

Már vagy három órája csoroghattunk lefelé a folyón, amikor a partról krokodilokat láttunk becsobbanni a vízbe. Azonnal megingott alattunk a tutaj. *Atyaisten! Bekövetkezett az, amitől féltem!* – hasított belém a felismerés. Öntudatlanul is egyre erősebben szorítottam a kezemben az evezőbotnak használt bambuszrudat. Szaporábban szedtem a levegőt, és megállapítottam, hogy már nem csak a fülledt trópusi melegtől izzad a tenyerem.

Liv összerázkódott a krokodilok látványára. Óvatosan hátralesett rám a válla fölött, és egyszerre kérdő meg könyörgő tekintetet vetett rám, hogy most vajon mi a teendő. Láttam megcsillanni a félelmet a szemében. Akaratlanul fészkelődni kezdett, és elővigyázatosságból még jobban összekuporodott. Maga alá húzta a lábát, hogy minél messzebb legyen a víztől. Shaya már nem az ő ölében feküdt, hanem behúzódott a két lábam közé, és onnan kémlelte a környéket. *Egészen megszoktam a jelenlétét.* Ahogy a környező tájat és a vizet pásztáztam a tekintetemmel, többfelé láttam a vízből kibukkanó sötét, zöldesbarna színű, rücskös páncélzatot. A látvány még az én ereimben is megfagyasztotta a vért. *Ezek szerint nem csak egy-két krokodil van a vízben* – vontam le azonnal a következtetést.

– Csak semmi pánik! – szólt át hozzánk Sorya a másik hajóról. Nyilván tudta, hogy Livet halálra rémíthette a látvány, és mindenki számára világos, hogy nagy veszélyben vagyunk. – Ugyanúgy haladjunk tovább, mint eddig! – kérte nyomatékosan. Csodálom Soryát. Elképesztő önuralommal képes kezelni az effajta helyzeteket.

Ha megtámadnak minket, tökéletesen védtelenek leszünk– adta le az agyam a vészjelzést. Nem volt nehéz felmérni az esélyeinket.

– Nem akarok vészmadár lenni, de ezek bordás krokodilok. Bárkire rátámadnak, ha épp párzási időszak van, vagy ha úgy tartja kedvük – szólalt meg egyszer csak Andrew. Hangján pánik érződött.

Esküszöm, fogalmam sem volt róla, hogy Andrew ennyi mindent tud az állatokról. Most alaposan meglepett.

Átéreztem az aggodalmát. Ezek a sunyi módon víz alá rejtőző, alattomosan közeledő páncélos lények csak jönnek és jönnek. Végül is érthető, hogy gyülekeznek. Olyanok lehetünk nekik, mint az akváriumba szórt haleledel.

De basszus, mi nem vagyunk krokodilétkek!

– És most párzási időszak van? – kapta fel Liv a fejét, miközben le sem vette a szemét a hullámzó víztükörről.

– Elég valószínű, mert nagyon jönnek – kezdett még jobban pánikba esni Andrew.

– Csak a territóriumukat védik – intett minket nyugalomra Sorya.

Imádom, hogy Sorya a legszarabb helyzetekben is halálosan nyugodt tud maradni!

Egyszer csak furcsa füttyentés ütötte meg a fülemet. Megállt a kezemben az evező, mozdulatlanná dermedtem. Füleltem, hallok-e még valami különös hangot.

Aztán ráeszméltem, hogy nem hallom Neary és Chea hangját sem. *Érzem, hogy valami nincs rendben!*

Soryára néztem, aki csakúgy, mint én, a partot fürkészte, és fülelt. A hang irányába fordult, arrafelé, ahonnan az én fülemet is megütötte az imént az a furcsa füttyentés.

A rohadt életbe! Nem hiszem el, hogy itt kell minket megtámadniuk a valdonoknak!

Az első nyílvessző egyenesen a hátizsákomba fúródott. Olyan gyorsan süvített el mellettem, hogy csak egy villanást láttam a levegőben. A hátizsákom Liv mögött, alig fél méterre hevert. *Megállt bennem az ütő! Basszus! Védtelenek vagyunk!*

Aztán jött sorban a többi nyílvessző is. Sok nem ért közülük célt, és a vízbe hullott, de az egyik sajnos eltalálta Borant. Egyenesen a vállába fúródott, mire Boran a fájdalomtól összerándult. Elvesztette az egyensúlyát, ezért a hajójuk megbillent, és Manja beleesett a vízbe.

– A francba! Manja nem tud úszni! – kiáltottam fel.

Mi túl messze voltunk ahhoz, hogy segítsünk. Mögöttünk Narith evezett Carrickkel, aki még mindig magatehetetlenül, félig ájultan feküdt. Fogalma sem volt róla, milyen veszélybe is kerültünk.

Három, megtermett krokodilt is láttam a víz alá bukni. Láthatóan Manját szemelték ki maguknak, aki kétségbeesve kapálózott. A szívem elképesztő ütemben vert, a gyomrom összeszorult. *Nem akarom én ezt! Manja olyan nekem, mintha az anyám lenne. Segítenem kell neki, de nem hagyhatom cserben Livet!*

Boran minden erejét összeszedte, és az evezőbotját Manja felé nyújtotta, aki rögtön megragadta, és nagy nehezen felhúzódzkodott a tutajra. Épp időben, mert felbukkant egy krokodil, és hatalmasra tátva a száját utánakapott. Minden elképesztően gyorsan történt. Gondolkozni, sőt feleszmélni sem volt időm.

A krokodil kiharapott egy jókora darabot Manjáék tutajának a széléből. *Remek! Még két ilyen harapás, és mindketten, Manja és*

Boran is a vízbe kerülnek!

Mindennek tetejébe tovább záporoztak a nyílvesszők.

Sorya lassított, és bevárt minket.

– Azonnal szálljatok át hozzánk! – parancsolta a tutajukat mellénk kormányozva. Nyugodt hangja arról tanúskodott, hogy pontosan tudja, mit miért csinál. Shayának nem kellett kétszer mondani, ő azonnal áthuppant Andrew-hoz.

– Én erre nem leszek képes – hajtogatta Liv csukott szemmel, a padlóra tapasztva a kezét. Látszott rajta, hogy pánikba esett, és teljesen leblokkolt.

– Dehogynem, Liv, menned kell! – kiáltottam rá. – Ez az egyetlen esélyünk. Próbálom egyenesben tartani a tutajt alattunk. Csak át kell másznod!

Sorya nyújtotta feléje a kezét.

– Nem baj, ha billeg a hajó, attól még nem fogsz beleesni a vízbe – nyugtatta meg. – Fogd meg a kezem, és gyere!

Liv sóhajtott egy nagyot, és minden bátorságát összeszedve végül átmászott Soryáék tutajára. Aztán én következtem. Kis híján én is vízbe estem. Sorya tartott meg. Négyünk, sőt Shayával együtt ötünk súlya alatt már iszonyatosan billegett a nádpadló alattunk. Egy tenyérnyi üres hely nem maradt rajta, épphogy csak elfértünk. Amint sikerült visszanyernem az egyensúlyomat, Sorya rám kiáltott:

– Gyerünk, Zavran, kapd el a kötelet, és segítsd megemelni és felállítani a tutajotokat! Kell nekünk pajzsnak.

Zseniális! Micsoda ötlet! Ha magunk elé tartjuk, védve leszünk a nyílvesszőktől!

Andrew is segített. Amint sikerült megemelnünk, Sorya az egyik evezőbotot beszúrta két bambuszrúd közé, aztán elkérte

tőlem a másikat is, és azzal ugyanúgy tett, ezekhez a rögtönzött árbócokhoz döntöttük oda a hajónkat. Gyorsan rögzítettük néhány kötéllel, hogy ne csússzon le, és bebújtunk alá mindannyian.

– A többieknek is követniük kellene a példánkat – jegyeztem meg Soryának, mire rám nézett, és egyetértően bólintott. Arcán elmélyültek a barázdák és a ráncok. Most már láttam, hogy a történtek őt is megviselték.

– Carricket nem szabad mozgatni, csakis Manja és Boran tutaját lehet átfordítani – gondolkodott Sorya fennhangon, miközben a kezével mutogatva már jelezte is Narithnak, mit kell tennie. Ők ketten fél szavakból megértették egymást.

– Lehet, hogy ez mégsem túl jó ötlet! A krokodilok csak egy rossz mozdulatra várnak. Ott köröznek a tutaj körül, mi van, ha valamelyikük belecsúszik a vízbe? – adott hangot Andrew az aggodalmának.

– Ez benne van a pakliban, de megoldják. Meg kell oldaniuk! – felelte Sorya szerfelett optimistán.

Hátranéztem, és láttam, hogy Sorya emberei követték a példánkat, ők már egymásra borították a hajóikat. Nyilvánvalóan jóval több gyakorlatuk és tapasztalatuk van a vízi csatákban, mint nekünk. A drúna sereg katonáit több hónapos kemény kiképzéssel készítik fel az effajta váratlan helyzetekre, ahogyan a valdon harcosokat is.

Narith lassított, hogy Manjáék beérjék őket. Sorya emberei fedezéket biztosítottak nekik, mert ők meg eléjük kormányozták a tutajaikat, hogy ha ismét megszórnak minket nyílvesszőkkel, inkább az ő hajójukat találják el, s ne pedig Manjáékat vagy Carrickéket.

Percek alatt megtörtént a csere. Manja idős kora ellenére fürgén mozgott, még csuromvizes ruhájában is.

A krokodilok a vízben egyre többen és többen lettek. Alattomosan figyeltek minket. Mikor Manja szállt át az egyik tutajról a másikra, két krokodil rontott neki a bambusztákolmánynak. Az egyik talán fél méterre is kiemelkedett a vízből, mikor Manja lába után kapott.

Boran vállából még mindig kiállt az imént belé fúródott nyílvessző. Nehezen is mozgott. Látszott rajta, hogy fájdalmai vannak, de mégsem hagyta el magát. Minden erejét összeszedve segített Narithnak, hogy az ő hajójuk is, Carrickkel együtt, biztonságban legyen.

– A másik oldalon kell partra szállnunk – közölte Sorya. Összehúzott szemmel kémlelte a túlpartot, ahonnan a támadás jött. Az ellenség nem mutatkozott. A fák mögül süvítettek elő a nyílvesszők. *Igazából akárkik lehetnek.*

– Egész biztosan valdonok? – kérdeztem Soryától, mire leguggolt, és a hátizsákomból kihúzta a nyílvesszőt, hogy megvizsgálja.

– Ezer közül is felismerném a mérgezett nyílhegyüket – felelte, mire megállt bennem az ütő.

– Mérgezett nyíl? – kérdeztem vissza értetlenül.

– Ahogy mondod – nézett egyenesen a szemembe Sorya.

– De akkor Boran súlyos állapotba kerül, ha nem kap sürgősen ellenszert – adtam hangot az aggodalmamnak.

– A valdonok mérgezett nyilai ellen nincs ellenszer – szögezte le Sorya.

Éreztem, ahogy kifut a vér az arcomból. *Ezek szerint Borannak percei, órái lehetnek csak hátra!*

– Ez meg mégis mit jelent? – kérdezett közbe Liv. Összekuporodva ült Shayával az ölében, a rézsút megdöntött tutaj fedezékébe húzódva.

– Azt, hogy Boran és az, akit még eltalálnak, egy órán belül meghal.

Be kell menekülnünk az erdőbe. Azonnal át kell jutnunk a túlpartra!

Liv

Van a félelemnek egy olyan arca, amit úgy képzelek el, mint egy láthatatlan, gonosz szellemet, mely alattomos módon közelít meg, akár a sűrű köd zord időben, észrevétlenül beburkol, fagyos lesz tőle a levegő, melyet belélegzel, rátelepedik az érzékszerveidre, a csontjaidig hatol, a zsigereidig, és teljesen eluralkodik rajtad. A testedet remegés fogja el, a szíved kétségbeesetten zakatol, a tüdődből kiszorul a levegő, képtelen vagy gondolkodni, képtelen vagy érezni, képtelen vagy megmozdulni. Láthatatlan béklyókkal fogva tart, letaglóz, gúzsba köt, és nem ereszt. Csak szorít és kínoz. Összeprésel a rettegés.

Iszonyatosan féltem, amikor megtámadtak minket. Nem is tudom, mi volt a rosszabb, a tudat, hogy rengeteg éhes fenevad úszkál körülöttünk a vízben, arra várva, mikor jön el az idő a támadásra és életük legemlékezetesebb lakomájára, vagy az, hogy lőnek ránk. Nem játékfegyverrel, nem vízipisztollyal, hanem valódi, az élet kioltására alkalmas fegyverekkel. Bármelyik pillanatban bármelyikünk beleeshetett volna a vízbe, és akkor vége. Ezek a szörnyű ragadozók azonnal lehúznának a mélybe és szétmarcangolnának minket. *A támadóink a túlparton valószínűleg pontosan erre játszanak.* A lehető legveszélyesebb helyen ütöttek rajtunk. Ha hadvezér lennék, valószínűleg én is itt álltam volna lesben. Nyilvánvalóan tudták, hogy csak erre mehetünk. Az összes többi utat ellenőrzésük alatt tartják. *Így azért könnyű csapdát állítani.*

David kívülről nézve keménynek és magabiztosnak látszik, de tudom, hogy belül, a látszattal ellentétben, korántsem nyugodt. Árgus szemekkel figyel. Le nem veszi rólam a tekintetét.

Halálosan aggódik értem. Ez ezer százalék. Ismerem. Elég csak ránéznem, hogy tudjam. *Sosem hagyná, hogy bajom essen.Ez egészen biztos.* A tutajon ülve, Shayával az ölemben, szüntelenül arra figyeltem, hallom-e még a lélegzetvételét. Megnyugtatott a jelenléte, még ha mögöttem állt is, és én nem láthattam, csak ha hátrafordultam. Tudom, hogy legszívesebben odajött volna hozzám, és átölelt volna. Ha támadás érne, a testével is védelmezne. De ott kellett állnia a helyén, és kormányoznia a lélekvesztőnket.

Egyikünk sem szólalt meg, csupán halk vízcsobogás hallatszott, ahogyan a tutajok siklottak a vízen, de éreztem, hogy szüntelenül rajtam tartja a szemét. És ez jólesett.

Aztán jött az a borzalmas támadás. A semmiből süvítettek elő a nyílvesszők, mintha csak az ég haragudott volna meg ránk, és eső helyett nyílvesszőket zúdított volna ránk a levegőből.

Mérgezett nyilak? Hogy jut eszébe valakinek ilyen szörnyűség?

Persze tudom, hogy a háború kegyetlen dolog. De akkor is! Ez iszonyatos!

Szegény Boran. Nem ezt érdemelte volna. *Vajon tudja, hogy mekkora bajban van? Tisztában van vele, hogy meg fog halni?*

Vajon jobb tudni, mikor halunk meg, vagy könnyebb és hasznosabb a tudatlanság? Jobb úgy élni, hogy tudod, két hét múlva péntek lesz az utolsó napod, mint úgy, hogy sosem gondolsz a halálra és arra, hogy minden mulandó, és egyszer neked is üt az utolsó órád?

Figyelhettem volna jobban az egyetemen filozófiaórán! Most biztosan jóval könnyebb lenne megválaszolnom ezt a kérdést.

Azon tűnődöm, mi lehet a többiekkel? Erika jutott az eszembe, aztán Ryan, Lily, Eddie és a többiek. A frászt hozhattuk rájuk,

amikor Andrew-val együtt eltűntünk. Bár még az is lehet, hogy nem tudnak róla, elvégre azt mondtuk nekik és Wolfnak is, hogy Alice és a többiek temetése miatt vissza kell utaznunk Los Angelesbe. *Vajon elhitték?*

A gondolataim aztán visszatértek a jelenbe. A tekintetem megakadt Carricken. Aléltan hevert a tutajon. Felülni ugyan bizonyára fel tudna, de rettenetesen friss még a sokk hatása, és a sebe irgalmatlanul fájhat. Valószínűleg egy ilyen helyzetben én sem lennék teljesen magamnál.

Csodálom, hogy mindannyiunknak volt annyi lélekjelenléte, hogy megoldjuk a védelmet a tutajok átcsoportosításával. E nélkül teljesen ki lennénk szolgáltatva a nyílvesszőknek.

Nemcsak hogy veszedelmesen imbolygott alattam a tutaj, mikor át kellett másznom Soryáékhoz, hanem annak rendje és módja szerint bepánikoltam. Egy pillanatra teljesen lebénultam. Négykézláb álltam, és becsukott szemmel fohászkodtam, hogy elmúljon ez a rettenetes érzés. Aztán – fogalmam sincs, hogyan, de – sikerült összeszednem magam. Talán David biztató szavai segítettek átlendülni a mélyponton, vagy Sorya határozott fellépése, fogalmam sincs, de az biztos, hogy nélkülük még mindig ott állnék négykézláb, és csak várnám a csodát. Pedig rendszerint nem vagyok ennyire beszari, de ez a dzsungel, a kígyó, amelyik Carrick lábát megmarta, az éjszakai összecsapás a tigrisekkel, a krokodilok, a valdonok támadása, mindez túl sok volt nekem. *De most már sürgősen össze kell szednem magam!*

A krokodilok páncélos háta sokszor kibukkant a vízből. Szabad szemmel nem tudtam pontosan bemérni, de esküszöm, láttam köztük öt-hat méter hosszút is. Félelmetes volt a tudat, hogy ezek a szörnyetegek ott úszkálnak alattunk a mélyben,

zsákmányra lesve. Akadt olyan is, amelyik a víz felszínén tétlenül lebegve várt és figyelt. A vér megfagyott az ereimben a látványukra. *Kábé ilyen érzés lehet, amikor az óceánban hirtelen egy cápa bukkan fel a közelünkben.*

Már egy jó ideje nem hallani Neary és Chea hangját, vajon mit művelhettek velük?

A nyílvesszők tovább záporoztak ránk. Ahogy belefúródott a hegyük a bambuszrudak kemény kérgébe, azonnal szét is repesztették. Lassan szétforgácsolódott az egyetlen védőpajzsunk.

Sorya kiadta a parancsot: mindenáron ki kell jutnunk a túlpartra.

De mégis hogyan? Seregnyi krokodil hever odakint a homokban. Öngyilkosság lenne ezen a szakaszon partra szállni.

– Mi az isten van Nearyvel és Cheával? – kérdezte idegesen Andrew, miután egy nyílvessző éppen mögötte állt bele a bambuszpalánkba. Tisztán láttam, amint a nyíl éles, háromszögletű, fényes ezüsthegye kibukkan a mi térfelünkön, miután kettéhasította a bambuszszárat. Kis híján múlt, hogy felfogta a pajzsunk. *Ha az nincs, a nyílvessző egyenesen Andrew hátába fúródott volna.* – Miért nem támadnak rájuk az óriáspárducaink? Már rég szét kellett volna tépniük ezeket az idiótákat! – mérgelődött tovább David mellett ülve, a fejét a két térde közé húzva. *Szerintem jobban be van tojva, mint én* – állapítottam meg magamban, elnézve a sápadt, verejtékező arcát és a pánikról árulkodó tekintetét.

– Nyilván ártalmatlanná tették őket egy altatólövedékkel – adta meg a választ a kérdésünkre Sorya. – Nearyt és Cheát elvesztettük. Rájuk nem számíthatunk – közölte olyan

természetesen, mintha csak azt mondta volna, tessék, srácok, itt van egy alma, egyétek meg. Megnyúlt az arcom. *Csak így lemondunk róluk?*

A gyomrom ismét görcsbe szorult. Úgy éreztem, a gombóc, mely eddig is csak nőtt és nőtt odabent, most még nagyobb lett. *Baromira nincs jó előérzetem!* Neary és Chea jelenléte valahogy megnyugtatott, de most, hogy „kivonták őket a forgalomból" reménytelennek láttam a helyzetünket.

– Nem hagyhatjuk itt őket! – protestált David, miközben óvatosan kikukucskált a palánk mögül. – Meg fogják ölni őket!

– A valdonok számára az óriáspárducok értékesebbek annál, mintsem hogy kárt tegyenek bennük – világosított fel minket Sorya. David közben hirtelen visszahúzta a fejét. Ebből tudtam, hogy ismét nyílzápor zúdul ránk. – Nekünk most azzal kell törődnünk, hogy épségben túléljük ezt a támadást! – tette hozzá Sorya, de nem volt ideje folytatni a gondolatmenetét, mert újabb gondunk akadt. *Nem is akármilyen!*

Narith jelzett, hogy kigyulladt a hajójuk. Bár igazából nem is kellett jeleznie. Mindannyian láttuk, mi történt. Egy tüzes nyílvessző csapódott be hozzájuk, és a tutaj egy szempillantás alatt lángra lobbant.

– Taktikát váltottak – foglalta össze rögvest David a lényeget. – Azonnal ki kell jutnunk a partra! – Sorya lándzsáját felkapva megpróbált lyukat vágni a bambuszpalánkba. – Ha csak az egyik oldalon evezünk, azzal nem jutunk messzire! – gondolkodott hangosan, miközben erejét megfeszítve dolgozott. A kemény bambuszkéreg nem akart engedni. Többször le kellett sújtania. Amikor végre sikerült elég széles nyílást vágnia, átdugta rajta a

másik evezőbotot, így már mindkét oldalon evezni lehetett, és irányítani is könnyebb volt a tutajt.

Narith és Carrick tutaján közben egyre jobban elharapóztak a lángok.

– Mi lesz Carrickkel? – kérdeztem a többiektől aggódva. Magam is meglepődtem, milyen hisztérikus a hangom. – Magatehetetlen. Az amputált lábának baromira nem tenne jót a víz, nem beszélve arról, hogy a friss vérre a környék összes krokodilja ide fog gyűlni.

– Ne aggódj, kihozzuk! – nyugtatott meg Sorya, miközben – mintha csak úszáshoz készülődne – levette a cipőjét, majd az ingét, és behajtogatta a hátizsákjába.

Ugye nem akar beugrani a vízbe? – meredtem rá döbbenten. Persze a kérdést nem mondtam ki hangosan.

Egyre közelebb értünk a parthoz, ahol vagy öt éhes krokodil lesett ránk. Szinte láttam magam előtt, ahogy borotvaéles fogaik a csontjainkat őrlik. *Jó dolguk van, helybe megy a vacsora.* A vízben még legalább három társuk követte a tutajunkat. *Olyanok, akár a kiéhezett hiénák* – futott át az agyamon. Ott köröztek a vízben körülöttünk. Mintha nem akarnák, hogy kikössünk. Az egyik egészen közel merészkedett, és meglökte egy kicsit a hajónkat, amint úszott mellettünk. A tutaj veszedelmesen imbolyogni kezdett. A krokodil nem támadott meg minket, pedig elég lett volna csak egy kicsit kiemelkednie a vízből, és máris felborítja a tutajunkat, és mi mindannyian a vízben találtuk volna magunkat.

Aztán két tüzes íj talált el minket, így a mi hajónk is kigyulladt. A lángok úgy csaptak fel, mintha a szavannán lennénk, ahol egy szikra képes tűzbe borítani a füves pusztát.

Az egész egy pillanat töredéke alatt történt. A tűz irgalmatlanul gyorsan terjedt.

Ezt nem hiszem el! Csapdába kerültünk! – estem kétségbe azonnal, ahogy a füst és a meleg megcsapta az arcomat.

David maga mellé húzott, hogy minél távolabb legyek a tűzfészektől. Shaya a mancsaival felcsimpaszkodott a lábamra. Négyünknek, pontosabban ötünknek amúgy is túl szűkös volt a hely, hát még most. David azonnal lekapta magáról az ingét, és igyekezett lefojtani vele a tüzet. Azzal csapdosott mindenfelé, hogy ne terjedjen tovább. A fülledt meleg sem segített. Andrew közben vizet lapátolt a tűzre. Sorya és Narith elővették az íjukat, és visszalőttek az ellenségre. David és Andrew átvették tőlük az evezést.

Már csak kábé tíz méter választott el minket a szárazföldtől.

– Ahogy partot érünk, irány az erdő! – kiáltotta Sorya, miközben segített Davidnek oltani a lángokat.

A szívem a torkomban dobogott, alig kaptam levegőt. Rettenetesen féltem.

Istenem, csak ezt éljük túl! – fohászkodtam magamban.

David

Arohadékok!Nem elég, hogy sarokba szorítottak minket?! Még fel is kellett gyújtani a tutajunkat! – szentségeltem magamban. *Basszus, ha így haladunk, és a lángok továbbra is ilyen gyorsan terjednek, szinte kizárt, hogy partot érjünk! Muszáj lesz beugranunk a vízbe!*

A krokodilok meg csak gyűlnek és gyűlnek. A prédára várnak. Így kész öngyilkosság vízbe ugrani! De, basszus, mi van, ha nem marad más választásunk?

– Nem lehet kilőni ezeket a dögöket? – kérdezte idegesen Andrew Soryától.

A számból vette ki a szót!

– Nem pazarolhatjuk rájuk a nyílvesszőket! – jött a tömör, de velős válasz.

– Ezzel csak az a baj, Sorya, hogy ha nem lőjük ki őket, felzabálnak minket! – jeleztem Soryának, hogy én is aggódom kissé a jelenlegi helyzet miatt.

Azonnal tennünk kell valamit, különben mindannyian itt veszünk!

– Csigavér, Zavran! Nem eszik olyan forrón a kását!

Közben a tűz már olyan közel ért, hogy muszáj volt Livet arrébb rántanom. Köhögtető füst terjengett a levegőben, és már-már elviselhetetlen volt a forróság.

– Nincs más esélyünk, ha ideérnek a lángok, a vízbe kell ugranunk! – kiáltottam oda Livnek. – Amint vízben vagy, azonnal ússz a partra! Ne foglalkozz semmivel, csak azzal, hogy partot érj! Aztán rohanj be az erdőbe, minél messzebb, hogy a krokodilok ne tudjanak követni! – kötöttem a lelkére.

Nem értettem Soryát. *Miért nem lehet visszalőni az ellenségre?* Azzal is csak időt nyernénk.

Eszelősen féltem Livet! Jelenleg fogalmam sincs, hogyan tudnám ilyen körülmények között megvédeni!

A lángok már olyan közel értek, hogy muszáj volt ugranunk. Nem volt idő gondolkodni, nem volt idő körbenézni, és előre megfontolni, hová is ugrunk. Másodperceken múlt az életünk. A víz dermesztően hideg volt, legalábbis a trópusi fülledt melegtől és a perzselő tűz forróságától felhevült testünkkel úgy éreztük. Mintha csak ezernyi hegyes tűvel szurkálták volna a bőrünket. Egyvalamire figyeltem: Livre. Az ő biztonsága volt nekem akkor és ott a legfontosabb. Közvetlenül előttem úszott, emlékszem. Andrew és Sorya is a vízben voltak, bár ahogy két karcsapás között láttam, Sorya nem a part felé tartott. Visszafordult a többiekért. Andrew viszont néhány méterrel előttünk tempózott, ahogy Shaya is.

A folyó sodrása lassú, lomha volt, de még így is nehéz volt kifelé úszni. Jóval lejjebb sodródtunk, mint kellett volna.

Liv ügyesen úszott, minden erejét megfeszítve igyekezett kijutni a partra. *Csak azok az éhes dögök ne vettek volna célba minket!*

Kész horror volt belegondolni abba, hogy alattunk a mélyben vajon hány bestia cikázhat. Bármelyik pillanatban lehúzhatnak minket a mélybe, és akkor mindennek vége.

A szívem szó szerint a torkomban dobogott. Minden levegővételnél azt lestem, Liv előttem van-e még. Aztán egyszer csak éreztem, hogy a víz alatt hozzáér valami a lábamhoz. Megdermedtem, de aztán győzött a túlélési ösztön, és tovább úsztam, egyre gyorsabb tempóra kényszerítve magam, még ha tudtam is, hogy egy krokodillal szemben nincs esélyem, sohasem fogom tudni lehagyni.

Közben érzékeltem, hogy egy másik krokodil épp a víz alá bukik, Livtől alig öt méterre.

A francba is! Liv veszélyben van!– borzadtam el. *Az a dög meg fogja támadni! Ezt nem hiszem el!*

Még gyorsabban kezdtem el szelni a vizet. *Most azonnal Livhez kell jutnom!*

Aztán csak annyit láttam, hogy Liv vesz egy hatalmas levegőt, majd víz alá bukik. Hosszú másodpercekre eltűnt a szemem elől. Pánik fogott el, és a krokodilveszéllyel mit sem törődve abbahagytam az úszást, és csak forogtam körbe-körbe, hátha megpillantom Livet, de csak Soryát láttam, ahogy Narithéknak segít, és Andrew-t, amint négykézláb mászik ki a partra.

Aztán végre Liv is felbukkant.

Hála az égnek!

Liv vagy tíz métert úszott egy levegővétellel a víz alatt. Azonnal erőt gyűjtöttem, és követtem a példáját, a víz alá buktam. Egészen addig jól haladtam, ameddig egy újabb krokodil nem keresztezte az utamat, és rám nem támadt. Könnyű prédának tűnhettem számára, de én szembeszálltam vele, és főleg igyekeztem kitérni előle. Ami nehéz volt, mert a krokodilok, amilyen lomhának tűnnek a parton, olyan fürgék a vízben. Minden idegszálamat megfeszítve koncentráltam, hogy jókor jó irányba forduljak ki, és bukjak alá előle. Végre sikerült előrántanom egy tőrt a derekamra erősített bőrtokból, és vaktában belevágtam alulról a krokodil hasába. Kihúzni a pengét már nem tudtam. A vizet vér színezte körülöttem. A krokodil alámerült a mélybe. *Talán halálosan megsebesítettem* – reménykedtem, de nem volt ilyen szerencsém.

Amikor felbukkantam a felszínre, újra megjelent.

Óriási robajjal tört elő a vízből, száját hatalmasra tátva. Felém lendült. Reflexszerűen buktam a víz alá, de közben a hátamon éreztem, amint az éhes hüllő farka nekem csapódik, és az éles, kiálló szarupikkelyeivel felszántja a bőrömet.

Basszus! Ez kurvára fáj! – jajdultam fel magamban. És még csak nem is üvölthettem, nehogy telemenjen a szám vízzel, és fuldokolni kezdjek. A páncélos szörnyeteg hatalmasat taszított rajtam a méretes testével. Hirtelen a feje tetejére állt a világ, megint nem tudtam, merre van a lent és a fent. Teljesen elvesztettem a tájékozódó képességemet. Kinyitottam a szemem a víz alatt, de az sem segített, csak feketeséget és ide-oda cikázó sötét árnyékokat, feltételezhetően evezőlapátszerűen mozgó krokodilfarkakat láttam.

A jó életbe! Mennyien vannak még?

A levegőm fogyóban! Azonnal fel kell jutnom a felszínre! – jelzett az agyam. Aztán összeszedtem magam, és felbukkantam a vízből. Úgy éreztem hirtelen, a szám és az orrlyukam túl kicsi ahhoz a levegőmennyiséghez képest, amelyre szükségem van. Szaporán kapkodtam a levegőt. Kellett pár másodperc, míg magamhoz tértem, és a légzésem újra lelassult. A krokodilok közben eltűntek, vagy csak én nem láttam őket, fogalmam sincs. Újra úszni kezdtem, és kisvártatva valami csoda folytán elértem a partot.

Liv, Andrew és én is kijutottunk a partra. *Istennek hála!*

– Maradjatok itt! El ne mozduljatok innen! – utasítottam Livet és Andrew-t. A hangom akadozott, alig bírtam beszélni. A kimerültségtől és a fizikai igénybevételtől mindhárman ziháltunk. Andrew néhány méterrel odébb tőlünk lerogyott a földre. Liv ott állt mellettem. Sejtettem, hogy amire készülök, a

legkevésbé sem fog tetszeni neki, de muszáj volt megtennem. *A többieknek szükségük van rám!*

Sarkon fordultam, és szó nélkül visszaindultam a folyóhoz.

– Te meg hová mész? – kiáltott utánam hisztérikus hangon, amin egy ilyen reggel után nem is csodálkoztam. Összegörnyedve állt, két kezével a térdére támaszkodva.

– Várjatok meg itt! Mindjárt jövök! Segítenem kell a többieknek! – hadartam, abban bízva, hogy nem lesz ereje tovább vitatkozni, és utamra enged. De nem így történt.

– Azt már nem! Én is jövök! – szólalt meg ismét, mire azonnal lelassítottam, és visszafordultam hozzá, de már nem volt sehol. Elmasírozott mellettem, épp csak arra volt időm, hogy elkapjam a kezét.

– Ne csináld, Liv! Ez nem játék! – ripakodtam rá. – Neked itt kell maradnod! Képtelen vagyok úgy segíteni a többieknek, ha miattad is aggódnom kell!

Nem vitatkoztam vele tovább, egyszerűen lerohantam a partra, és gondolkodás nélkül belevetettem magam a vízbe, fittyet hányva arra, hogy nem messze tőlem két öt-hat méteres krokodil csobbant a vízbe.

Liv

Amikor be kellett ugranunk a folyóba,komolyan azt hittem, hogy mind meghalunk. Azok a krokodilok egészen félelmetesek. Kiráz a hideg, ha belegondolok, hogy alig pár méterre voltak tőlünk.

David megint itt hagyott, fogta magát, és szó nélkül újra belevetette magát a vízbe. Összeszorult a szívem, és a tüdőmből kiszaladt a levegő, amikor megláttam, hogy legalább három krokodil ered a nyomába. Ráadásul háromszor gyorsabban úsznak, mint ő.

És még csak egy nyomorult fegyver sincs nálam! Pedig ha lenne íjam, talán el tudnám ijeszteni David környékéről ezeket a bestiákat!

David gyors tempóban haladt, Manjáék tutaja felé tartott.

Sorya Narith és Carrick lángoló hajóját segített kihúzni a szárazföldre. Kábé húsz méterrel feljebb értek partot. Andrew-val azonnal odaszaladtunk, hogy segédkezzünk, de késve érkeztünk. Carricket már leemelték az égő roncsról, és letették a földre. Még mindig tehetetlenül feküdt a hordágyon, de magánál volt. Egyfolytában köhécselt. Karján a bőr néhol fekete volt a füsttől.

Ez nem sokon múlott! Carrick kis híján összeégett – szörnyedtem el a látványon.

– Mindenki kiért a partra? – kérdezte Sorya, aggódó tekintetét ránk emelve, mire csak némán megráztam a fejem. – Hol van Zavran?

– Visszaugrott a vízbe – feleltem arrafelé mutatva a kezemmel, amerre David úszott éppen.

– A pokolba is! Miért nem maradt idekint? Épp olyan makacs, mint az apja volt! – bosszankodott Sorya, majd fogta magát, és szó nélkül ő is visszaugrott a vízbe, és David után eredt.

Narith sietve lehajolt, és a hátizsákjából előhúzott egy ránézésre nem túl nagy, de annál nehezebbnek és annál veszélyesebbnek tűnő fegyvert. *Hát ez meg mi?* – rökönyödtem meg. *A számszeríjra hasonlít, de azok a tudomásom szerint sokkal nagyobbak szoktak lenni. Persze ettől még lehet számszeríj! Az pedig szörnyen veszélyes fegyver. Csak nem ezzel akar lőni? És mi van, ha Davidet vagy Soryát találja el a krokodilok helyett?* – dermedtem meg rémületemben.

Narith nem várt a beleegyezésemre. Nem is kérdezett semmit, leült a földre, a lábával kitámasztotta a talpazatot, majd kézbe vette az íjat. A derekára erősített kis szütyőből nagy átütőerejű, páncélfúró dárdákat vett elő. Kifeszítette, majd kibiztosította az íjat és lőni kezdett. Nem az ellenséget vette célba, hanem a vízben úszó hüllőket, amelyek Davidet veszélyeztették.

A vérprofi módon felajzott szerkezet húrja, ahogy a lövés után visszacsapódott, süvítő, csattanó hangot adott. Eszement sebességgel lőtte ki sorra a nyílnak használt dárdákat. *Anyám, ha nem hibázol, nincs az a páncél, amit ne döfne át!*

Elképedve néztem, hogy egyetlen dárda sem tévesztett célt. Előbb kilőtte az egyik krokodilt, majd a másikat, végül a harmadikat is. A krokodilok eltűntek. A tekintetem Manjáék hajójára tévedt. Hiába kerestem rajta Borant. Pásztáztam a vizet, de a hullámok között sem láttam. *Vajon hol lehet?*

Aztán egy hatalmas vérfoltot vettem észre a folyó közepén. Manjára néztem, az arca holtsápadt volt, és én megértettem mindent. Borant elragadhatta egy hüllő.

Nyeltem egy nagyot, de a gombóc a torkomból csak nem akart eltűnni. David odaért Manjához. Felkapaszkodott a tutajra, arra a tenyérnyi helyre, amelyet még megkíméltek a lángok. Felkapta az evezőt, és a part felé kormányozta a tutajt. Időközben Sorya összes embere partot ért már. Sorya pedig Davidékhez érve belekapaszkodott a bambuszaljba, segített a sodrással szemben irányban tartani a tutajt. Egy idő után David is visszaugrott a vízbe, mert az égő tutajon már nem maradt hely két embernek.

Manja sem fogja sokáig bírni! – mértem fel a helyzetet.

Ekkor vettük észre, hogy mire készül az ellenség. A fák közül embereket láttunk felbukkanni. Tutajokat cipeltek, majd vízre tették őket. Hatosával ültek fel rá a fekete ruhás, csuklyás alakok. Földig érő köpenyük teljesen takarta a testüket, de az látszott, hogy talpig fel vannak fegyverezve. Fegyelmezetten, egyenes sorban ültek, kihúzott háttal, egyik kezükben tartva a lándzsájukat, a másikkal egyszerre, hajszálpontosan egy ütemre eveztek. Mindegyikük mellett ott feküdt szépen megmunkált, domborműves pajzsuk. Ugyanaz a címerféleség rajzolódott ki rajta, mint amilyen a köpenyükön is látszott: aranyszínű hímzés fekete alapon. Azt, hogy mit ábrázolt pontosan, innen messziről nem tudtam kivenni.

Nem is a harcosok kinézete döbbentett meg igazán, hanem az, hogy mennyien vannak. Csak jöttek és jöttek, mintha sosem akarnának elfogyni. *Mégis hányan vannak még?*

Pár perccel később mindannyian, Manja, David és Sorya is, épségben partot értek.

Sorya nem hagyott időt rá, hogy kifújjuk magunkat.

– Fel a holmikat! Azonnal indulnunk kell tovább! – hadarta, és úgy viharzott be a dzsungelbe, hogy alig bírtuk követni. Sorya

két embere emelte fel a hordágyat Carrickkel. Végszóra pedig Shaya is előbújt egy banánfa terebélyes levelei mögül, hogy ismét velünk tartson. Csuromvizes ruhánk a bőrünkre tapadt. Hiába volt fülledt meleg, fáztam, sőt reszkettem. *Milyen jó Shayának!* Neki már alig vizes a bundája. Gyorsan, igazából pillanatok alatt megszáradt. Sokáig figyeltem, ahogyan előttem ügetett. Fürgén szedte apró tappancsait, farka pedig ide-oda lóbálódzott. Nem tehettem róla, de idióta mosoly ült ki az arcomra a látványra.

Közben egyre mélyebbre hatoltunk a dzsungelbe, de még mindig éreztem az orromban a füstszagot. Fogalmam sem volt róla, hogy a ruhám vagy a bőröm árasztja-e, alighanem mind a kettő. Sorya és Narith sietve törték előttünk az utat. Jóval gyorsabb tempóban haladtak, mint korábban. Nyilván őket is aggasztotta a nyomunkba eredő, mindenre elszánt valdon csapat. Nem volt idő teketóriázni, a sarkunkban voltak, ezt mind tudtuk jól.

Ijesztő belegondolni is, hány valdon katona üldözhet minket.

Az erdő továbbra is fülledt, nedves meleg volt, amitől az embert rögtön kiverte a verejték. Lelógó ágak, sűrűn benőtt bozótos részek, összefonódó liánok, kiálló gyökerek nehezítették a járást. Folyton orra akartam esni, szinte minden második lépésnél megbotlottam valamiben.

Nemcsak a nyomunkban menetelő valdonok aggasztottak, hanem az erdő állatai is. Eszembe jutott a Carricket megtámadó kígyó, és rájöttem, ez a veszély egyáltalán nem múlt el. Ismét erőt vett rajtam a félelem. Igyekeztem arra figyelni, hová lépek, és nem arra koncentrálni, hogy bármikor ránk törhet az ellenség, vagy hogy bármelyik ágról bármelyik pillanatban a

nyakamba eshet egy kígyó, egy gekkó vagy egy pók. *Szerintem, ha ez megtörténne, azonnal infarktust kapnék.* Andrew és Manja szótlanul követték Soryát és Narithot. David pedig mögöttem lépkedett.

Irtó pipa voltam rá. *Visszament a vízbe, pedig tudta, milyen veszélyes!* A vakmerősége nem ismer határt! Bár tudom, hogy nemes szándék vezérelte, Manját akarta megmenteni, de akkor is esztelenség volt újra belevetnie magát a krokodiloktól hemzsegő folyóba.

Szegény Boran! Ő már nem lehet velünk. Összeszorult a szívem. *Nem ismertem őt jól, de azt tudtam, hogy jó ember volt.*

– Mi történt Borannal? – fordultam egyszer csak hátra Davidhez. *Én már csak a vérfoltot láttam úszni a vízen.*

– Elvesztette az eszméletét, és beesett a vízbe, legalábbis Manja ezt mondta nekem. A mérgezett nyíl keresztüldöfte a vállát. Gondolom, hatni kezdett a méreg. A vérre pedig azonnal odasereglettek az éhes krokodilok – préselte ki magából a szavakat. Látszott, mennyire nehezére esik beszélni erről.

Belegondolni is szörnyű!

– Tényleg olyan veszélyesek azok a mérgezett nyilak? Lehet, hogy Sorya tévedett, és meg lehetett volna gyógyítani Borant – gondolkodtam hangosan.

– Sorya sosem téved – cáfolt meg David azonnal.

Épp egy, folyton az arcomba visszacsapódó ággal viaskodtam, amikor elém lépett, hogy segítsen. Ekkor vettem észre, hogy a hátán az inge véres.

– Az ott a hátadon Boran vére vagy a tiéd? – kérdeztem riadtan, ezúttal széles, vastag levelekkel hadakozva.

– Az enyém – felelte. – Találkoztam egy krokodillal a víz alatt, a páncélja sérthette fel a bőrömet.

– Most azonnal el kell látnunk a seb… – kezdtem, de hirtelen elakadt a szavam: a szememmel egy magasságban lévő ágon, hálója közepén egy hatalmas fekete pók hintázott. Éreztem, hogy a rémülettől rendszertelenné válik a szívverésem: hol hatalmasokat dobbant, mintha ki akarna ugorni a helyéről, hol kihagyott egy-két ütemet. Próbáltam mélyeket lélegezni, hogy lecsendesítsem fülemben a vér lüktetését.

Basszus! Mi jöhet még?

– Erre nincs időnk. Ha csak percekre is megállnánk, a valdonok azonnal utolérnének minket. Sajnos a nyomunkban vannak. Momentán minden pillanat számít – felelte David. Annyira el volt foglalva az ágakkal és a levelekkel, hogy az ijedtségemből semmit nem érzékelt. Még csak a pókot sem vette észre.

– Milyen messze lehetünk a szorostól? – kérdeztem.

Nyilván aggasztotta őket is a sarkunkban lihegő, mindenre elszánt valdon csapat.

– Sorya számítása szerint úgy estére elérhetjük, feltéve, ha addig nem támadnak meg minket.

– Miért van olyan érzésem, hogy a szorosban sem leszünk biztonságban? – néztem fel rá szorongva.

– Amíg nem érünk Drúna-Csomba, sehol sem vagyunk biztonságban – felelte őszintén.

David

Nagyon kellett szedni a lábunkat. A valdon sereg csupa harcedzett férfiból állt. Ők órákat képesek akár futólépésben is menetelni, míg velünk itt van Liv és Manja is. Manja idős már, látom rajta, hogy alig bírja tartani az iramot. Nem neki való ez az erőltetett menet.

Boran jó ember volt, sajnálom, hogy elveszítettük.

A háború már csak ilyen. Nem kegyelmez senkinek. A katonákat arra képezik ki, hogy öljenek. Rimánkodhatsz az életedért, de úgysem fognak megkönyörülni rajtad. Ahogy a krokodilok sem.

El tudnék képzelni egy jobb világot! Ahol az emberi életnek értéke is van.

A hátamon a seb iszonyúan sajgott. Néhány óvatlan mozdulatnál éreztem, hogy a megszáradt vér beleragadt az ingembe. A mozdulattól felszakadt azon a helyen a seb, és újra kezdődött a fájdalom.

Egy dolog vigasztalt, mégpedig, hogy nem Liv sérült meg. *Ő jól van. És ez a lényeg.*

Ha most nyugodtabb helyen lennénk, mondjuk, otthon, Siem Reapben, úgy megölelném. Igazából el sem eresztenem.

Nem szabadna itt lennie!

Fogalmam sincs, hogy egyáltalán túlélhetjük-e ezt a kalandot ideát.

Liv

Úgy két órája menetelhettünk, amikor Sorya megállított minket. Éreztem, hogy baj van. Elszorult a szívem. *Vajon mi történhetett már megint?* Néma csendben, jelnyelvvel kommunikált az embereivel. Amíg két harcosa előrement felderíteni a környéket, Sorya odajött hozzám.

– Ha ránk támadnak, van bármilyen fegyver, amivel meg tudnád védeni magad? – kérdezte egyenesen a szemembe nézve.

– Ha kapok íjat és nyilat, akkor azzal boldogulok – feleltem félszegen.

– Helyes, akkor használd az én felszerelésemet – mondta elégedetten bólintva. Levette az íját és a tegezét, és átnyújtotta nekem. – Manja, Andrew, nálatok van fegyver? – érdeklődött tovább. Manja jelezte, hogy nála van, Andrew pedig kért és kapott is egy kardot.

A következő pillanatban arra lettünk figyelmesek, hogy Sorya felderítésre kiküldött két embere sietve visszafelé tart, de egyszerre csak összeesnek. Mindkettejüknek egy-egy nyílvessző fúródott a hátukba. Akár az erdőben leterített őzek, úgy hevertek a csapáson.

– A francba, bekerítettek minket! – kiáltott Narith.

– Készüljetek! Mindjárt támadnak! – sürgetett minket Sorya. – Carricket helyezzétek biztonságba! – utasította az embereit, akik rögtön tették is a dolgukat. Carricket egy vastag törzsű fa tövébe cipelték a hordággyal.

David azonnal odasietett hozzám, és maga mögé bújtatott. Andrew Manját fedezte. A többiek pedig külső védelmi körbe

rendeződve védtek és fedeztek mindnyájunkat. *Mikor lesz már vége ennek a szörnyű rémálomnak?* Sorya és Narith maguk elé tartották a pajzsukat, és kérték, hogy lehetőleg maradjunk mögöttük. Aztán elkezdődött.

A szívem úgy zakatolt, hogy azt hittem, menten kiugrik a helyéről. Az ideg villámgyorsan szaladt végig rajtam. Átjárta a testemet többször is. Hideglelős izgalom lett úrrá rajtam.

A bokrok mögül nyílvesszők süvítettek felénk a levegőben. Akarva-akaratlanul is behúztuk a fejünket. Azonnal előkaptam az íjat, amit Sorya adott, és én is lőni kezdtem abba az irányba, ahonnan a nyílvesszők érkeztek.

Legalább annyi kurázsi lenne bennük, hogy előbújnának! – dühöngtem magamban. Így képtelenség eltalálni bárkit is. Látnom kell a célpontot, amire lövök!

Sorya intett, hogy hátráljunk, és próbáljunk meg mi is eltűnni a fák mögött, hogy ne legyünk ennyire kiszolgáltatva az ellenség nyilainak. Tettük, amit kért, és igaza lett. A sűrű növényzet rejtekében valahogy sokkal nagyobb biztonságban éreztem magam.

– Nem tudjuk, hányan lehetnek, azt sem tudjuk, hogy egyáltalán valdonok-e – intett minket óvatosságra Sorya.

Aztán egy adott jelre előrontottak a bokrok mögül, és nekünk támadtak. Kivont karddal rohantak felénk. Legszívesebben behunytam volna a szemem, lekuporodtam volna egy fa tövébe, és csak fohászkodtam volna, hogy legyen már vége.

– Hát ezek egészen biztosan valdonok – állapította meg hangosan David. A fekete ruhájuk és a harcmodoruk elárulta őket.

David elém állt, és egy éles kardot rántott elő a derekára erősített hüvelyből. Aztán felém fordult, és a másik kezével megfogta a kezem. Érintése lágy volt és megnyugtató, tele érzelemmel. Az ujjbegyein a bőr megkeményedett, tenyere érdes volt, tele apró vágásokkal, karcolásokkal, az érintése mégis puha, gyöngéd volt. A támadóink kurjongatását, a pattogó vezényszavakat és a pengék csattogását, az ágak recsegésétropogását csak messziről hallottuk. Pár pillanatra megszűnt körülöttünk a világ. Csak ő volt és én. Egymás szemébe néztünk, és éreztük a másik vágyakozását. Aztán David odahajolt hozzám, és megcsókolt.

Nem akarom, hogy ez búcsúcsók legyen!

– Nehogy nekem búcsúzkodni merj! – szóltam rá riadtan, egy pillanatra elhúzva a számat.

– Ne reménykedj! Eszemben sincs búcsúzkodni! Túléljük, és feleségül veszlek! – mosolyodott el. – Alig várom a nászéjszakánkat! – kacsintott rám, aztán vett egy mély levegőt, és szembenézett a támadókkal. – Bújj el a fa mögött, vagy menj oda Carrickhez! És ha rád támadnak, ne félj használni az íjat! – kötötte a lelkemre, mire nekem csak bólintani volt erőm. Egy szó nem sok, annyi sem jött ki a számon. Egy gömbölyű könnycsepp viszont végiggurult az arcomon, ahogy utána néztem.

Természetesen nem fogadtam szót neki. *Eszemben sem volt elbújni az ellenség elől!* A magasba emeltem és egy nyílvesszőt belehelyezve kifeszítettem az íjamat, majd célba vettem a hozzám legközelebb lévő támadót. Egyetlen lövést sem vétettem el. Tíz perc alatt legalább húsz valdont szedtem le. Sorya egy alkalommal hátranézett rám. Elismerően rám mosolygott, és biccentett. Ebből tudtam, hogy megleptem. Bizonyára nem

gondolta volna, hogy tudom használni az íjat, és hogy hasznomat veszik majd egy csatában. *Bárcsak a karddal is így tudnék bánni!* – jutott eszembe.

Davidet kerestem a tekintetemmel. Kimagaslott a többiek közül, nem volt nehéz észrevenni. Hatalmas lendülettel, mesteri ügyességgel forgatta a kardját. Épp egy hihetetlenül fürge valdonnal küzdött, aki minduntalan kitért előle.

David gyönyörűen megmunkált kardja iszonyú súlyosnak tűnt. Gondolom, én nőként jó, ha kétszer le tudnék sújtani vele. Azt is csak úgy, ha két kézzel fognám a markolatát. De még azt is megkockáztatom, hogy meg sem bírnám emelni.

Mennyire kimerült lehet David! – futott át a fejemen. *Mint ahogy nyilván atöbbiek is!* Körbehordoztam a tekintetemet. Javában dúlt a harc.

Manja termett mellettem. A jelenlététől határozottan jobban éreztem magam.

A fák közül újabb harcosok bukkantak elő. *Ezt a túlerőt képtelenség legyőzni!* – mértem fel egy idő után a helyzetet. Sorya emberei elöl tartották a frontot.

Nem sokáig leszünk képesek feltartóztatni ezt a sereget!

David

Megszámlálhatatlanul sokan vannak.Akár a hangyabolyból kiözönlő hangyák eső előtt, csak jönnek és jönnek! Nem egy támad rám, hanem egyszerre öt. Azt sem tudom, merre kapjam a fejem! Megölök egyet, és helyette mintha kettő újraéledne! Hogy az istenbe kerültek ide ennyien? – agyaltam magamban úgy, hogy közben egy pillanatra sem hagytam abba a védekezést. A karom mintha egy idő után önálló életre kelt volna, automatikusan lendítette a kardot a levegőbe, és sújtott le vele, vagy éppen döfött. Már egy jó ideje kellemetlen zsibbadást éreztem a tagjaimban. A súlyos kard egyre nehezebb és nehezebb lett a kezemben. *Még tíz ilyen menet, és nem leszek képes még egyszer a magasba emelni a kardot.* Érzem, amint lassan elhagy az erőm.

Sorya és a többiek ugyanazt teszik, amit én. Védekeznek. Nem tehetnek mást. A túlerő az túlerő. Közben fél szemmel folyamatosan Livet lesem. Miatta is aggódom. Nem is kicsit. Semmi keresnivalója egy ilyen véres ütközet kellős közepén, ahogyan Manjának sem. Bárcsak ne esne bajuk, és minél előbb biztonságban tudhatnám őket!

Carricket ugyan Sorya két embere őrzi, de akkor sem vagyok nyugodt. *Mi lesz, ha elesnek a katonák, akik védik őt? Lábra sem bír állni, nemhogy harcolni. Bár, ahogy látom, kivont karddal várja az ellenséget.* Felülve, a fa törzsének támaszkodva várja a valdonokat. Mosolyt csalt az arcomra a látvány. *Carrick az Carrick. Sosem adja fel!*

Narith az oldalamon harcolt. Az egyik őrült valdon hátulról támadt rá, miközben ő két másikkal vívott. Még kivédtem egy felülről irányzott csapást, az ellenfelem mellkasába döftem a

kardomat, kihúztam, és ugyanazzal a lendülettel hátulról leszúrtam Narith támadóját is.

Aztán csak annyit láttam, hogy Liv egymás után lövi ki a nyílvesszőket, majd eldobja az íjat, mert bizonyára elfogyott a kilőhető nyílvesszője, és felkap a földről egy lándzsát. Azzal próbál védekezni. Két katona állt szemben vele és Manjával.

A rohadt életbe! Ezt nem hiszem el! Milyen emberek ezek? Nőkre támadni? Basszus!

Újabb két fekete ruhás rontott rám magasba emelt karddal. Ha hátat fordítok nekik, abban a minutumban leszúrnak! *Nem tudok segíteni Livnek és Manjának!* – estem kétségbe. Minden erőmet összeszedve próbáltam minél előbb végezni velük, de a sietségnek az lett a végeredménye, hogy a földre kerültem. Hanyatt estem. Ráadásul a fák sűrű lombkoronáján áttűző nap egy pillanatra elvakította a szememet. A homlokomhoz kellett kapnom a bal kezem, hogy lássak is valamit. A következő másodpercben egy felém sújtó kardot láttam. Ha minden erőmet összeszedve, nagy lendületet véve nem hengeredem oldalra, az éles penge kettéhasítja a koponyámat. Aztán újra a hátamra gördültem, hogy ki tudjam védeni a következő csapást. A támadóm egyenesen belerohant feltartott kardomba, összerogyott, és a teljes súlyával rám zuhant, alig bírtam kihengeredni alóla. Talpra szökkentem, és a tekintettemmel újra Livet kerestem, de attól, amit láttam, majdnem sokkot kaptam. Az egyik csuklyás kardját hatalmas erővel meglendítve kiverte Liv kezéből a lándzsáját. Ott állt védtelenül előtte, én meg rohadt messze voltam. *Ha az az ember szúr, Livnek vége!* – mértem fel azonnal a helyzetet. És szúrt! Már csak azt láttam, hogy Manja hirtelen Liv elé ugrik, és az éles penge egyenesen

az ő gyomrába fúródik. Manja szeme fennakadt. Arca megnyúlt és mozdulatlanná merevedett. A valdon egy mozdulattal kirántotta a kardját. Manja tehetetlenül hanyatlott a földre. Liv pedig újfent ott állt védtelenül. Éreztem, hogy az agyam még fel sem fogja, mi történt, de a lábam már mozdult, és rohanni kezdtem Liv felé. Minden olyan volt, mintha egy lassított felvételt látnék.

Nem értem volna oda.

Viszont egy messziről elhajított lándzsa odaért. Fogalmam sincs, Sorya hogyan neszelte meg a bajt, sokkal távolabb harcolt, mint én. Telibe találta a mocskos valdont. Holtan zuhant a földre, Manja teste mellé.

Nem érdekelt, hány valdon üldöz, azonnal egyenesen Livhez rohantam. Aki szembejött velem, és rám támadt, bősz dühvel lekaszaboltam. Aztán végre magamhoz öleltem Livet, de közben egy pillanatra sem lankadt a figyelmem. Míg reszketve simult a karomba, én kivont kardomat magunk elé tartva forogtam körbe vele, nehogy orvul ránk támadjanak.

– Minden rendben, nincs semmi bajod? – kérdezgettem. Alig vártam, hogy végre megszólaljon, és azt mondja, jól van. Zokogott. Potyogtak a könnyei. Teljesen ki volt borulva.

– Én jól vagyok – kezdte, de elcsuklott a hangja. – Manja viszont… – mondta, de nem bírta folytatni. Kibontakozott az ölelésemből, odalépett Manjához, és lehajolt hozzá. Én is ezt tettem, de közben fél szemmel a körülöttünk zajló csatát figyeltem.

Nagy megdöbbenésemre Manja még élt. Azonnal megsimogattam sápadt arcát.

– David. Úgy sajnálom – rebegte erőtlenül. Alig pislákolt benne az élet.

– Ssss. Ne mondj semmit! – kértem.

– Legalább volt értelme átjönnöm. Megmentettem neked Livet – lehelte halvány mosolyra húzva a száját. – Vigyázz rá! És magadra is!

– Úgy lesz – feleltem, de mást már nem tudtam mondani, mert egy valdon nekünk rontott, és fel kellett állnom, hogy a kardommal megállítsam. Mire visszafordultam, már csak azt láttam, hogy Liv lezárja Manja szemét.

Hogy az a hétszentséges pokol! – bődültem el magamban. Legszívesebben hangosan üvöltöttem volna. *A kicseszett életbe, mit ártott nektek Manja?!*

Liv

Ha volt pont, amikor úgy éreztem, nem bírom tovább, akkor az ez volt. Döbbenten álltam, és kővé dermedve néztem, amint egy állig felfegyverzett, öldöklésre kiképzett valdon sereg könyörtelenül nekünk ront. Még sosem voltam csatatéren. Itt nem csak színlelve, játékból kardoznak és viaskodnak egymással az emberek, mint a színészek és a kaszkadőrök a forgatásokon. Itt vérre megy a dolog. Egyetlen hiba is végzetes lehet. Próbáltam magam összeszedni. Azt sem tudtam, hová kapjam a fejem. Néztem jobbra, néztem balra, de mindenhol vér folyt. Legszívesebben befogtam volna a fülem, hogy ne halljam a pengék csattogását, a sebesültek nyögéseit, a haldoklók hörgését. Nem bírom a vért. Rosszul vagyok már a szagától is. Émelyegni kezdtem, és éreztem, hogy forog velem a világ. Minden egyre csak távolodott. *Ez nagyon nem jó! Össze kell szednem magam!* – figyelmeztetett egy belső hang. *Nem hagyhatom el így magam!*

Aztán Manja megfogta a csuklómat. Az érintésére magamhoz tértem. Az agyam újra elkezdett működni. A homályos képek élesek lettek. Fókuszáltam. Ismét. Képes voltam felmérni a helyzetet, és azt, hogy mekkora veszélyben vagyunk. Mintha csak megnyomtak volna rajtam egy gombot, mely újraindította a tudatomat. Elindultam visszafelé a kábulatból. Egy képörvényből, melyet a tudatalattim vetített elém, csak hogy elrejtse előlem azt a szörnyűséget, ami éppen zajlik körülöttem. Olyan ez, mint mikor gyerekkoromban folyton elestem. Tudtam, hogy megbotlottam, de aztán snitt, és már csak a fájdalmat éreztem, és azt, hogy érthetetlen módon a földön fekszem. Azt,

hogy pontosan hogyan kerültem oda, és mi történt, elrejtette előlem a tudatom.

Ismét láttam az öldöklést, megint hallottam a csatazajt. A tekintetemmel Davidet kerestem. Borzasztóan féltettem. *Bármelyik pillanatban meghalhat. Ahogy bárki közülünk.*

Ott állt, és harcolt nem messze tőlem. Bár a „messze” itt és most egészen relatív fogalom. Még ha csak tíz méterre van is, ha baj történne, aligha tudná keresztülverekedni magát a valdonok seregén.

Aztán észbe kaptam, és megint lőni kezdtem a gyönyörűen megmunkált íjjal, amelyet Soryától kaptam. *Jól sejtette, hogy szükségem lesz rá.*

A markolata tökéletesen illett a kezembe. Mintha csak nekem készítették volna.

Gondolkodás nélkül, egymás után kaptam ki a vállamon lógó bőrtegezből a nyílvesszőket, és lőttem ki őket. Célra tartottam, elengedtem és hagytam, hogy a megfeszült ideg tegye a dolgát. Olyan sebességgel süvített el a nyílvessző a fülem mellett, hogy az ideg visszacsapódása még sokáig visszhangzott a fülemben.

Aztán hiába nyúltam hátra a tegezbe. Nem volt több nyílvessző. Elfogyott a munícióm.

A francba! – szentségeltem magamban. Riadtan körbenéztem, hátha találok valamit, bármit, amivel megvédhetem magam. *Egy botot, egy nagyobb ágat, akármit!* Az egyik valdon harcos vérbe fagyva feküdt a földön néhány méterre tőlem. Halott volt. Odaszaladtam hozzá, és elvettem a dárdáját. *Neki már úgysem lesz szüksége rá!* – néztem végig rajta elborzadva. *Ezt a pusztítást! Bizonyára ezeknek az embereknek is van családjuk! Mire jó ez az esztelen vérontás? Hát nem volt még elég?*

Elszomorított a halott látványa, még ha tudtam, ellenség volt, akkor is.

Ekkor rontottak ránk a valdonok. Nem is annyira magamat féltettem, mint inkább Manját. Egészen közel húzódtam hozzá. Egy hatalmas tőrt tartott a kezében. Elszánt volt. Biztos voltam benne, ha úgy alakul, használni fogja a fegyverét.

Aztán hirtelen szemtől szemben találtam magam egy valdonnal. Megmarkoltam a lándzsámat. *Bakker! Életemben először van a kezemben lándzsa!* Azt sem tudom, hogy kell használni. Két kézzel tartottam. Mindkét tenyerem izzadt. Egyrészt a melegtől, másrészt a rettegéstől.

Ott állt szemben velem a fickó, és farkasszemet néztünk. A tekintetében nyoma sem volt tétovázásnak vagy szánalomnak. Gyilkolni készült. Semmi más nem érdekelte, csak hogy öljön. Aztán minden hihetetlenül felgyorsult. A tekintetemet egy pillanatra Davidre kaptam, aki egyszerre több valdonnal küzdött. Találkozott a pillantásunk. A következő másodpercben láttam megcsillanni a mellkasomnak szegezett dárda hegyét, majd észleltem Manját is, aki olyan hirtelen ugrott elém, hogy nem tudtam megakadályozni. Manja rögtön összeesett. Tehetetlenül néztem.

Ismét szemtől szemben álltam a gyilkos valdonnal, akinek még mindig feltett szándéka volt megölni engem. De szerencsére – fogalmam sincs, honnan – egy messziről elhajított lándzsa földre terítette.

Egész testemben remegtem. A kezem és a lábam elnehezedett. A hasam úgy fájt, hogy abból pontosan tudtam, hogy most valami jóvátehetetlen dolog történt. Képtelen voltam

megmozdulni. Ha karddal támadtak volna rám, még csak védekezni sem lett volna erőm.

David kétségbeesett arcát bámultam, és azt, ahogyan minden erejét összeszedve próbál eljutni hozzám. Akár egy lassított felvétel. Megint elhalkult és elhomályosult minden körülöttem. Aztán már csak David ölelését éreztem. A szívverése beindította, pontosabban újraindította az enyémet.

Soha többé nem akarok egyedül maradni! Soha többé nem akarok háborút!

Manja még él! – merevedtem le, mikor meghallottam a halk és gyenge nyöszörgését. Azonnal odahajoltam hozzá.

Még pár szót tudott mondani Davidnek, de aztán örökre elment.

David

A végtelenségig öleltem volna Livet, de harcolnom kellett. Mindkettőnket védenem kellett. *Nem adhattam fel!*

A valdonok úgy gázoltak át rajtunk, akár egy nekivadult állatcsorda. Letiportak mindent, ami az útjukba került, legyen az növény, ember vagy állat. Keresztülgázoltak élőkön és holtakon. Meneteltek. Tapostak. Szúrtak. Vágtak. Öldököltek. Mintha érzelmek nélküli gépek lennének. Nem hatották meg őket sem a sebesültek, sem a haldoklók, sem a gyengébbik nem. Tették, amit a hadvezérek kértek és elvártak tőlük. Gyilkoltak. Pusztítottak.

Manjáért már nem tehettünk semmit. Örökre elment. *Megszakad a szívem!* Amióta az eszemet tudom, ő mindig ott volt mellettem. Apám tulajdonképpen rá bízott minket Alice-szel. Anyánk helyett anyánk volt. Nem ilyen véget érdemelt volna. Most már tudom, hogy az apámnak igaza volt. *A halál nem válogat. Csak jön és könyörtelenül elragad. Ezt most már én is így látom.*

Körbenéztem, és mindenfelé csak haldoklókat, holttesteket és egymással vérre menő harcot vívó embereket láttam. Úgy éreztem, az a sok évig tartó, keserves kutatómunka, a sok erőfeszítés, hogy megtaláljuk az átjárót, visszajussunk ide és visszaszerezzük a valdonoktól a hatalmat, mind hiábavaló volt. Elfáradtam. És mintha egy pillanatra fel is adtam volna.

Aztán egyszer csak valami történt. Kék egyenruhás katonákat láttam felbukkanni és a fekete ruhás valdonokra támadni. *Ezek meg mégis kicsodák?* – bámultam rájuk. *És hogy kerülnek ide?*

Azt hittem, a környéket csak és kizárólag a valdonok uralják!

Sokan voltak. Sőt, nem is sokan, rengetegen. Az erdő egyre világosabb és világosabb lett. Feltámadt bennem a remény. Hogy talán mégis túlélhetjük ezt a támadást. Úgy tűnik, a valdonok csapdába estek, beszorultak közénk és az ismeretlen katonák közé. Fordult a kocka, most már mi voltunk fölényben.

Ezek lilionok! Megjött a felmentő sereg!– ismertem fel őket. Kék színű palástjukon tisztán és jól láthatóan rajzolódott ki a lilionok jele: a lótuszvirág. Kezükben gyönyörűen megmunkált, míves kardot tartottak. Emlékszem, apám fegyvertárában számtalan ilyen kardot láttam, mind ajándék volt királyoktól, elődeinktől. Gyerekkoromban egész napokat töltöttem a fegyverteremben. Apám sokszor megharagudott rám, mert a tudta nélkül, titokban osontam be, és azt játszottam, hogy az ellenséget kaszabolom. Már akkor is szerettem a fegyvereket. Egyszer apám rajta is kapott. Épp egy buzogány volt a kezemben, mire ő felragadott egy alabárdot, és felszólított, hogy harcoljunk. Tanított. Így utólag belegondolva, bármikor fejbe kólinthattam volna magam azzal a súlyos, hegyes obszidiántüskékkel felajzott buzogány golyóval, amit a fejem fölött pörgettem. Apám szemrebbenés nélkül hagyta, hogy próbálkozzam, egészen addig, amíg bele nem vágtam a buzogányt egy pajzsba, melyet apám maga elé tartott.

– Egyre ügyesebb vagy, fiam – dicsért meg mosolyogva. Elégedett volt velem, pedig legfeljebb ha nyolcéves lehettem.

Bárcsak ott lettem volna, mikor Caroline megmérgezte! Ha nem zárat börtönbe az a gazember Vazul, ott lettem volna a palotában, és pontosan tudtam volna, hogy merényletre készülnek ellene.

A múlton kár rágódni! Ezt pontosan tudom. De engem mégse hagy nyugodni az, ami történt. Ha másképpen alakulnak a dolgok,

talán még Erik is élne.

Jó testvérek voltunk. Annak ellenére is, hogy Erik teljesen más volt, mint én. Őt az uralkodásra készítették fel, én meg annyit szórakozhattam, amennyit csak akartam. Na jó, nem egészen. De az igaz, hogy engem, még ha akartak is volna, akkor sem tudtak volna arra kényszeríteni, hogy délelőttönként protokollt és nyelveket tanuljak a nevelőkkel. Nagy csibész voltam. Állandóan ellógtam a palotából. Álruhában mentem, hogy játszhassak az erdőben a falubeli gyerekekkel.

Apámat megölte olyankor az ideg.

Emlékszem, milyen dühös volt, mikor egy alkalommal elcsaltam magammal Eriket. Már sötétedett, mikor fülön csíptek minket. Apám őrjöngött. Háromnapos szobafogságot kaptam. *Azok a régi szép idők!* – sóhajtottam, s közben éreztem, hogy halvány mosolyra húzódik a szám. Aztán az emlékek újra elhomályosodtak, a jelen rajzolódott ki ismét élesen előttem: az, ahogy két valdon tart felénk. Livet a testemmel fedezve újra harcolni kezdtem.

Fél óra múlva ott álltunk az esőerdő közepén, szemtől szemben a kék-fehér ruhás lilionokkal. Egyetlen valdont sem lehetett látni már a környéken. Mind eltakarodtak. Egyik felük holtan hevert, a másik felük visszavonulót fújt.

Körülöttünk az erdő újra nyugodt és csendes lett. Ismét hallani lehetett a madarak vidám, gondtalan csiripelését és dallamos énekét. A papagájok tisztán csengő, emberi beszédhez nagyon hasonló, hangos lármáját. A majmok előbújtak, és ismét ugrándozni kezdtek a fákon. Már-már fülsiketítően rikoltoztak, ahogy játszottak az ágakon. A lilion csapat egy része a holttesteket és a szanaszét heverő fegyvereket szedte össze, a

másik pedig elénk járult. Komor tekintettel sorakoztak fel előttünk. Kardjukat ugyan visszadugták a hüvelybe, de még így sem voltam biztos benne, hogy nincsenek-e ellenséges szándékaik. Sorya közelebb lépett, és kezet nyújtott az egyiküknek, feltehetően a vezetőjüknek. Meglepetésemre a kézfogásból rövid időn belül ölelés lett.

– Daria, öreg barátom – szólította meg Sorya.

Nocsak, ezek szerint Sorya ismeri őket? – hűltem el. *Mégis mi folyik itt? Kik ezek?*– sokasodtak a fejemben a kérdések.

– Sorya, de jó újra látni téged! – üdvözölte az idősebb férfi is Soryát. Díszes, hadvezérhez, sőt királyhoz illő ruhát viselt. *Feltételezem, hogy nem közrendű ember, minimum főúrnak kell lennie* – állapítottam meg magamban, miközben alaposan szemügyre vettem.

Hófehér, rövid szakáll keretezte arcán barátságos mosoly fénylett, amelytől a szeme sarkában elmélyültek a ráncok. *Honnan ismerhetik egymást?* – tűnődtem. *Ha nem tévedek, nagyjából egyidősek lehetnek, és szemmel láthatóan régi jóbarátok.* A férfi ugyanolyan nyíltszívűnek látszott, mint Sorya. Valahogy az az érzésem, hogy nekik kettejüknek bizony van közös múltjuk.

– A legjobbkor érkeztetek! Nagyon köszönjük a segítséget! – hálálkodott Sorya.

– Így legalább kvittek vagyunk – húzta még szélesebb mosolyra a száját a férfi. Rekedtes hangja mélyen zengett. Ha egy filmben hallanám, bizonyára azt hinném, ő játssza a gonoszt, de így élőben olyan volt a fehér szakállával, mint egy kedves nagyapó; szerintem első pillantásra bárki bizalmat szavazna neki.

Ezek szerint Sorya is megmentette már egyszer Daria életét – vontam le a következtetést. *Hm. Ez érdekes. Vajon mi történhetett?* – támadt fel bennem a kíváncsiság. *Lehet, hogy apámat is ismerte Daria?*

– Hogy kerültök ti ide? Azt hittük, a bahari csatában a teljes sereged megsemmisült, és mind egy szálig odavesztetek! – folytatta Sorya.

– A végsőkig kitartottunk, de Bahar elesett. Bahramot viszont meg tudtuk menteni. Sosem láttam még olyan véres ütközetet – emlékezett vissza szomorúan és megtörten Daria. – Thomot, az idősebbik fiamat is ott veszítettem el.

– Hírét vettük a csatának, és megkaptam a leveledet is. Átirányítottam két egységemet hozzátok, de útközben rajtuk ütöttek, és nem értek oda. Nem tudtam segíteni.

– Te a Krakor-hegyet védted, ahogyan húsz évvel ezelőtt is. Érthető, hogy nem jöttél. Nincs mit számonkérnem rajtad. Néha olyan, mintha a történelem ismételné ömagát – jegyezte meg szomorúan, nagyot sóhajtva Daria. – Vazul maga vezette a támadást ellenünk két évvel ezelőtt. A környék összes települését kifosztották és felgyújtották. Az ott élő lilionokat, már akik nem adták meg magukat, vagy kivégezték vagy elhurcolták. Azóta védjük a falainkat. A felderítőink a túlparton észlelték, hogy megtámadtak benneteket. Mivel óriáspárducokat ejtettek rabul a valdonok, azonnal tudtam, hogy drúnák kerültek bajba. Így hát jöttünk.

– Megtisztelő, hogy az életeteket kockáztatva segítettetek! – mondott köszönetet Sorya ismét. – Egyvalamit viszont nem értek. Hogy lehet, hogy Vazul megkímélte a népedet? Ez nagyon nem vall rá. Ahogy én őt ismerem, két éve szakadatlanul

ostromolnia kellene benneteket – puhatolózott Sorya. Mintha némi gyanakvást hallottam volna ki a hangjából.

– Végső soron azt teszi. Az emberei folyamatosan portyáznak, bevették magukat a dzsungelbe. Teljesen be vagyunk kerítve. Északon az Elátkozott-szoros határol minket, arra se mehetünk. Magunkra maradtunk. Minden kapcsolatunk megszakadt a külvilággal, nagyon nehezen jutunk élelemhez és munícióhoz, de nem sikerült térdre kényszeríteni bennünket! – jelentette ki büszkén. Mély levegőt vett, majd folytatta. – Engedd meg, hogy bemutassam a fiamat és örökösömet, Aaron herceget – mutatott rá a mellette álló szépfiúra.

Nagyjából annyi idős lehet, mint én – állapítottam meg magamban. Nagyon nem tetszett, ahogyan rám nézett, és ahogyan Livet bámulta mindvégig, amíg Sorya és Daria beszélgettek. *És még csak be sem szólhattam neki!*

– De most te mesélj, Sorya, mi járatban vagytok erre? Drúna-Csom uralkodója mit keres Lilionföldön, mikor pontosan tudja, hogy ezt a területet már a valdonok ellenőrzik? – fordította vissza a kérdést ügyesen Daria Soryának.

Biztos voltam benne, hogy Sorya szeretné, hogy Liv és én minél tovább megőrizzük az inkognitónkat. *Ez elől a kérdés elől viszont nehéz lesz kitérni.*

– Zavran herceget kísérem – felelte szemrebbenés nélkül Sorya. Daria patthelyzetet teremtett, Sorya nem kertelhetett. Meg kellett mondania az igazat. Ha hazugságon kapják, akár azt is kockáztatja, hogy itt helyben végeznek velünk.

– Tehát igazak a hírek – emelte rám a tekintetét Daria. – Ő a híres Zavran herceg?

– Igen – bólintott Sorya. – Hadd mutassam be neked a glosszán – itt elnémult egy pillanatra, és felém fordulva a szemembe nézett, majd erélyes hangon folytatta – és a drúna birodalom trónörökösét, Teorik király fiát, Zavran herceget. Zavran, bemutatom neked az északi lilion seregek urát, Daria királyt – mire én a protokoll szerint kezet nyújtottam Dariának, egy főhajtással fejezve ki hódolatomat.

Valóban jól hallottam, Sorya a drúna birodalom trónörökösének nevezett engem? Ugyancsak meglepett ez a kinyilatkoztatás, de ezt óvakodtam kimutatni.

Újdonsült ellenségem, Aaron herceg az eddiginél is szúrósabb és megvetőbb tekintetet vetett rám. *Vajon ez az ellenszenv zsigeri? Vagy van valami oka is rá, hogy utáljon?* – tűnődtem.

Liv mellettem állt. Se nem túl közel, se nem túl távol. Nem fogtam a kezét. Volt ebben valami szándékosság is. *Legalább az ő kilétének titokban kell maradnia!*

Liv

Az egész szituáció több mint bizarr volt. A beszélgetés közben nemegyszer azt éreztem, hajszálon múlik, hogy Daria és Sorya nem rántanak kardot, és nem esnek egymásnak ott helyben. A feszültség tapintható volt, ami az elhangzottak alapján még érthető is. Daria bizonyára neheztel Soryára, hogy nem sietett a segítségére a bajban, de lehet, hogy Soryának erre nyomós oka volt. Arról a bizonyos Krakor-hegyi csatáról nem sokat tudtunk meg.

Daria fia, Aaron árgus szemekkel, gyanakodva figyelt. Talán még sosem éreztem magam annyira kínosan, mint akkor ott. Igyekeztem kerülni a tekintetét, Sorya és Daria felé fordultam.

Valahogy az az érzésem, hogy nem lenne túl szerencsés, ha kiderülne, ki is vagyok valójában. David is tartózkodó. Még csak véletlenül se fogja meg a kezemet. Nyilván ő is tudja, hogy a veszély nem múlt el. *Egy barátból is lehet egy szempillantás alatt ellenség.*

– Mi a terv? – kérdezte Daria Soryától. – Merre visz az utatok innen tovább?

– A hegyen átvezető valamennyi utat a valdonok tartják ellenőrzésük alatt. Csak az Elátkozott-szoroson át juthatunk vissza Drúna-Csomba.

– Ha elindultál, nyilván tudod, mennyire veszélyes az az út, és hogy mire vállalkoztál – mondta felvont szemöldökkel Daria. – Gyertek, és legyetek vendégeink ma estére, holnap pedig elkísérünk benneteket a szorosig.

– Köszönjük a meghívást. Ez igazán nagylelkű tőled! – felelte Sorya tisztelete jeleként fejet hajtva.

Shaya egész idő alatt látótávolságon kívül kószált valamerre, már azt hittem, soha többé nem látom. Most viszont végszóra megjelent, és a lábamnak dörgölőzve jelezte az igényét, hogy vegyem fel. Ott sündörgött körülöttem, amíg le nem hajoltam érte. Valamennyi szempár rá és rám szegeződött. Mintha valami rosszat tettem volna, mintha fülön csíptek volna egy régóta keresett enyveskezű tolvajt, úgy éreztem magam.

– Gyanítom, kedves barátom, hogy nem csak a híres Zavran herceget kíséred, nem ő az egyetlen, akit biztonságban akarsz tudni – jegyezte meg sokatmondóan Daria előbb rám, aztán Soryára emelve tekintetét. Nem várt választ a megjegyzésére.

Biztos voltam benne, hogy rájött arra, ki vagyok. És ez nemcsak afféle női megérzés volt. A szavai, a gesztusai mind elárulták.

Pedig ez nagyon nem jelent jót!

Sorya kért egy kis időt. Időt arra, hogy elláthassuk a sebesülteket, és megadhassuk a halottaknak a végtisztességet. Az emberei összeszedték és egy helyre vitték az elesetteket, egymás mellé fektették őket, a fegyvertartókat lecsatolták róluk, a kardokat, tőröket, pajzsokat magukhoz vették. Indorában még őrizték a hagyományokat: az elhunytaknak a régi szokások szerint adták meg a végtisztességet.

Manja arca olyan békés volt, mintha csak aludna. Csak a szúrt seb, a véres ruhája és az, hogy nem lélegzett, árulta el, hogy már tényleg nincs velünk. David lehajolt élettelen testéhez. Megfogta a kezét, és megpuszilta az arcát. Davidnek Manja valóban olyan volt, mintha az anyja lenne. Könnybe lábadt szemmel figyeltem a jelenetet Andrew-val egyetemben. Sorya a fegyvereket rakta el, de mikor ezt látta, odajött. A derekára

kötött erszényéből két darab apró fémpénzt vett elő, és odaadta Davidnek.

David szó nélkül tette a dolgát. Manja szemhéjára helyezte az érméket, a révész bérét, aki majd a túlvilágra szállítja őt a Sztüx folyón át. Erről az ősi szokásról eddig csak a könyvekben olvashattam. Élőben látni ezt a jelenetet elképesztő és egyben megrendítő volt.

A katonák pálmaleveleket szedtek és beterítették velük a halottakat. Aztán Sorya egy fáklyával meggyújtotta őket, mi pedig útnak indultunk.

Daria néhány katonája hátramaradt, hogy felügyeljék a tüzet, nehogy a lángok tovább terjedjenek.

– Ha végeztek, majd utánunk jönnek – magyarázta nekem David, mikor látta, hogy kérdőn bámulok rájuk. Egymás mögött libasorban haladtunk. David előttem lépkedett. Az ingére több rétegnyi vér száradt rá. *Bizonyára nem csak az ő vére, hanem azoké is, akiket lekaszabolt.* Fáradt voltam, igazából csak úgy vitt a lábam. Úgy éreztem, valahol egészen máshol járok, legalábbis lélekben, talán a Sztüx folyón is túl. Az agyam teljesen kikapcsolt.

Shaya mögöttem bandukolt. *Ő legalább jókedvű és gondtalan* – állapítottam meg hátranézve. *Milyen jó, hogy ő ebből a mai vérengzésből nem észlelt semmit.* Okos állat. Tudta, ha baj van, el kell rejtőznie. *Ha ott lett volna a csatatéren, bizonyára vele is végeztek volna.*

David szerint a lilionok földje olyan, akár a sivatagokban az oázisok, csak itt a dzsungel mélyén bújnak meg. Ahogy libasorban meneteltünk, egyvalami tartotta bennem a lelket: hogy hamarosan láthatok valamit az igazi otthonomból, a szüleim

birodalmából. *Vajon ha élnének, mit szólnának hozzá, hogy ez lett Lilionföldből? Abból a helyből, amiért éltek-haltak?*

Délután volt. A nap még most is perzselte a bőrünket, pedig nagyon kellett igyekeznie, hogy áttörjön a fák összehajló, sűrű lombkoronáján és a liánok szövedékén. A magas páratartalom továbbra is megnehezítette a dolgunkat. Úgy éreztem, hogy egy egész folyót ki tudnék hörpölni. Hallucinációim voltak: egy vízesés jelent meg a szemem előtt, melynek jéghideg vizébe fejest lehet ugrani.

Andrew szótlanul haladt mögöttem. Harc közben láttam rajta, hogy meggyűlt a baja az ellenséggel. A jobb keze megsérült. Mielőtt elindultunk, Narith bepólyálta, és felkötötte a karját.

Carricket még mindig cipelni kellett. Ugyan magánál volt már, de lábra persze még nem tudott állni. Bizonyára hosszú hetek kellenek majd, amíg mankóval újra képes lesz járni. Szerencséjére nem sérült meg a harcban. A katonák, akikre Sorya rábízta őt, ügyesen tették a dolgukat.

Elszorult a szívem, ahányszor csak eszembe jutott Manja.

Megmentett.

Igazából miattam halt meg.

David is szótlan volt.

Érthető. Végül is mit mondhatna ezután? Pontosan tudom, mennyire kötődtek egymáshoz. Manja anyja helyett anyja volt. *És ha én nem vagyok ennyire makacs, és Manja nem tart velem, talán még most is élne.*

David

A dzsungelben a menetelésben nem is az a legfárasztóbb, hogy gyalogolnod kell, hosszú kilométereken át, hanem az, hogy nincs kitaposott ösvény, neked magadnak kell utat törnöd. Hiába megy előtted vagy tíz ember, neked akkor is ugyanúgy át kell bújnod az ágak alatt, át kell verekedned magad az indák között, vagy fel kell másznod a sziklákra. Mint egy, a nehéznél is nehezebb akadálypálya, úgy terül el előttünk a vadon.

Liv hihetetlenül kitartó. Sokkal erősebb és szívósabb, mint gondoltam. Zokszó nélkül jön utánam. Nem panaszkodik, nem szitkozódik. *Ha én fáradt vagyok, ő milyen kimerült lehet!*

Ez a csata most nagyon megviselt. Érzem. Nem fizikai, hanem lelki értelemben. Manja volt talán eddig az egyetlen fix pont az életemben. Alice azért nem lehetett fix pont, mert sosem bírt megülni a fenekén, szinte sosem tudtam, hogy éppen merre van, hol csatangol. *Bezzeg gyerekkorunkban!* Akkor épp fordítva volt. Ő állandóan Manja szoknyáján ült, babázott és a tükör előtt pipiskedett. Órákon át türelmesen hagyta Manjának, hogy felpróbálja rá a divatos báli ruhákat, míg én álruhában afféle kísértetként bolyongtam a kastély titkos folyosóin, felderítve rejtett zugait, járatait. Volt, hogy körbementem, és mikor újra bekukucskáltam a titkos folyosóról az öltözőszobába, ugyanott találtam őket, ahol hagytam.

Ismét Manjára gondolok. Ha lehunyom a szemem, azonnal őt látom. A mosolygós arcát, az apró szarkalábakat a szeme körül, lehunyt pilláit. *Sosem ébred már föl! Sosem hallom többé az intelmeit.*

Vajon, ha akkor, ott a hajón, nem döntök úgy, hogy Livet magára hagyva egyedül visszajövök ide, Manja talán még most is életben lenne? Vajon másképp alakult volna minden?

Ér ennyi áldozatot ez a világ? A haldokló apámnak tett ígéretem?

Körbenézek, és nem látok mást, csak zöldellő, sűrű vadont. Fákat, indákat, gyökereket. Nem látom, miért is kockáztatom az életemet.

Livvel alig beszélünk.

Egyrészt nincs alkalmunk beszélgetni, másrészt nem is nagyon van mit mondanunk egymásnak. A halál tudata nyomasztó. A bűn meg, amit elkövettem, megbocsáthatatlan. Jobb is, ha mélyen hallgatok.

Liv

Némán haladtunk. Szorosan egymás nyomában, ügyelve rá, hogy ne maradjon le a mögöttünk lévő. Talán még jól is jött, hogy nem kellett beszélnünk. Jólesett a csend. Ez egyfajta terápia is volt, nem csak nekem, mindannyiunknak. Egyrészt a meleggel kellett megküzdenünk, másrészt a saját démonjainkkal és a lelkiismeretünkkel.

Lehet, hogy sosem fogom tudni feldolgozni azt a sok szörnyűséget, amiben az iménti ütközet során részem volt. Embereket öltem. Én is. Nem egyet. Nem kettőt. Sokat.

Elborzasztott a gondolat.

Akárhányszor lehunytam a szemem, a csata jelenetei ugrottak be. Villanások, emlékek, képek, melyek folyamatosan emlékeztettek rá, hogy valami megváltozott, hogy már semmi sem lesz a régi.

A tikkasztó, párás hőségben néha úgy éreztem, menten elájulok. Olyankor locsoltam magamra egy kis vizet, bár az sem sokat segített. Úgy egy óra múlva pihenőt tartottunk. Épp vizet töltöttem a kulacsomba a folyóból, mikor Narith odatelepedett David mellé a sziklára, amelyen ült. Fertőtlenítőszert és kötszert vett elő az oldaltáskájából. Úgy öt méterre lehettek tőlem, de minden szavukat tisztán hallottam.

– El kell látnunk a sebedet – szólította meg Davidet, de ő nem volt éppen jókedvében.

– Hagyd csak, Narith! Erre most nincs idő. Inkább pihenj te is!

– Ha elfertőződik a sebed, azzal nem segítesz senkinek, Zavran! – emlékeztette Narith Davidet kicsit erőteljesebben.

– Majd bekötözöl Bahramban! – makacskodott David.

Narith vett egy mély levegőt. Felsóhajtott, majd újra megszólalt.

– Ne emészd magad! Nem a te hibád, hogy meghalt! Nem tudunk mindig mindenkit megmenteni.

Nagyon jól tudtam, hogy Narith Manjáról beszél.

– Ha ott vagyok velük, nem történik ez meg – reagált David.

Annyira tudtam, hogy saját magát vádolja a történtek miatt!

– De nem lehetünk mindig ott, ahol szükség van ránk.

Letelepedtem az egyik sziklára. Figyeltem az embereket. Sorya harcosai a pihenő alatt sem tétlenkedtek. A földre kuporodva nyílvesszőszárakat farigcsáltak, és szerszámokat csiszoltak. A lilionok jóval messzebb telepedtek le, nem vegyültek közénk. Daria fia, Aaron egy térkép fölé hajolva tanácskozott az apjával. Ahogy a szemem sarkából odapillantottam rájuk, észrevettem, hogy Aaron is figyel engem lopva. Azonnal zavarba jöttem, és elkaptam a tekintetemet. Valamiért fura érzésem van vele kapcsolatban.

Ha Nicole itt lenne, most biztosan körülötte legyeskedne – mosolyodtam el magamban. Aaron tipikusan az a fajta férfi, aki nagyon bejön Nicole-nak. Magas, jóképű, csupa izom. Az ilyen pasikra buknak a csajok. *Nicole imádná, ez egészen biztos.* Odaát, a mi világunkban, Aaron egész biztosan hollywoodi sztár lenne. Rambo- vagy szuperhősfilmek főszereplője. Hosszú szőke haja a válláig ér, és az egyik oldalon időnként önkéntelen mozdulattal a füle mögé tűri. Ahogy a szél belekap és összekuszálja, csak még sármosabb lesz. Tengerkék szeme szinte világít a napsütésben.

Még rám is különös hatással van ennek a pasinak az aurája – állapítottam meg magamban kissé szégyenkezve.

Andrew somfordált oda hozzám. Egy kekszeszacskót nyújtott felém.

– Vegyél! Kell az energia! – noszogatott, de nem voltam éhes, ezért csak némán megráztam a fejem. – A pasi kinézett magának – közölte velem két falat közben, mire felkaptam a fejem. *Mégis miről beszél?* Aztán rájöttem, hogy Aaronra célozgat. – Jobb lesz, ha vigyázol vele!

– Miért kellene vigyáznom?

– Mert ő egy lilion, és nem csak Davidnek fáj a foga Indora aranytrónjára – nézett egyenesen a szemembe, hogy biztosan értsem az utalást.

– Nem tudhatja, ki vagyok – próbáltam cáfolni a feltételezését.

– A helyedben nem áltatnám magam, itt mindenki tudja, ki vagy – kacsintott rám, majd továbbállt.

Az utolsó cseppig kiittam a kulacsomból a vizet, és újratöltöttem. A szomjam csak nem akart csillapodni a már-már elviselhetetlen forróságban. Nem tudtam eleget inni ahhoz, hogy ne legyek szomjas.

Sorya az imént még az egyik emberével beszélgetett, de most ő is csatlakozott hozzánk. Ahelyett, hogy ő is letolta volna Davidet, mert nem hajlandó megmutatni a sebét Narithnak, meglepetésemre hozzám intézte a szavait.

Egy egész tegeznyi nyílvesszőt tartott a kezében.

– Hol tanultál meg az íjjal bánni? – kérdezte tőlem, mire felegyenesedtem, és megtöröltem a vizes kezemet a ruhámban.

– Gyerekként az iskolában, az emberek között – hebegtem, miközben levettem a vállamról Sorya tegezét, hogy átnyújthassam és visszaadhassam neki.

Úgy éreztem, így helyes.

– Tartsd meg! Neked nagyobb szükséged van rá, mint nekem – mondta mosolyogva. – Ez már a te íjad.

– Köszönöm, ez igazán megtisztelő! – feleltem. Éreztem, hogy ez nem az a helyzet, amikor visszautasíthatnám az ajándékát.

– Viszont vívni is muszáj lesz megtanulnod. Ebben a világban, aki nem tud bánni a karddal, az halott ember. Még van néhány percünk az indulásig, az pont elég az első leckére – magyarázta. Felvett a földről egy kavicsot, majd odalépett egészen közel hozzám. Kis terpeszbe állt előttem, a térdét kicsit behajlítva, hogy bele tudjon rugózni. Kérte, hogy utánozzam. Mélyen a szemembe nézett. Nem engedte, hogy a gondolataim elkalandozzanak, azt akarta, hogy a szemkontaktust végig tartsam.

Kinyújtotta kezét a kaviccsal. Ügyefogyottan toporogtam előtte.

– A feladatod az, ha elengedem a kavicsot, te elkapd, mielőtt a földre esik. Érthető? – nézett rám, mire csak biccentettem, jelezve, hogy minden világos. Aztán elkezdődött a rögtönzött edzés. Elengedte a kavicsot, és én utánakaptam. Szemét játék volt, mert a föld felé zuhanó kő természetesen sokkal gyorsabb volt, mint én.

– Ha koncentrálsz, és elég fürge vagy, meg tudod csinálni – biztatott.

Könnyű azt mondani! – futott át az agyamon. De aztán rájöttem, hogy igaza van. Csak koncentrálni kell!

– Bármit elérhetsz, csak akarni kell!

És igaza lett. Megcsináltam. Az első percben egyfolytában mellényúltam, de a másodikban minden alkalommal elkaptam a követ.

– Ez az alapja a vívásnak – bólintott elégedetten Sorya, és zsebre vágta a kavicsot. – Legközelebb folytatjuk.

Miután Sorya magamra hagyott, odamentem Davidhez. Narith nem erősködött tovább, és odalépett a következő sérülthez, hogy ellássa.

– Nekem sem vagy hajlandó megmutatni a sebedet? – kérdeztem, mire felcsillant a szeme, és komisz, kisfiúsan csintalan mosollyal nézett rám.

– Csak akkor mutatom meg, ha te magad látod el – mondta egyenesen a szemembe nézve, és látszott rajta, hogy mindenféle hátsó gondolatot forgat a fejében.

– Akkor lássuk! Mutasd a hátad! – utasítottam, miközben a táskámból kötszert és jódos fertőtlenítőoldatot vettem elő.

– Nagyon fáj, úgyhogy biztosra veszem, hogy nem lesz valami szép látvány – figyelmeztetett előre. Kigombolta az ingét, majd lehúzta a válláról, hogy hozzáférjek a hátához.

A számhoz kaptam a kezem, mert elborzadtam attól, amit láttam. A krokodil nagyon csúnya sebet ejtett rajta.

– Atyaisten, David! Ez borzasztóan néz ki! Már rég el kellett volna látni – toltam le. A bőre úgy fél centi mélyen fel volt szakítva a vállától egészen a derekáig. Ujjammal finoman megérintettem a hátát, nem húztam szét a sebet, de azt azonnal tudtam, hogy ide nagyobb szakértelem kell, mint az enyém. – Szólnunk kell Narithnak. Szerintem ezt a sebet össze kell varrni.

– Rengeteg a sebesült. Nekik nagyobb szükségük van Narithra, mint nekem – állított le David. – Tisztítsd ki, kérlek, és ha még akkor is nagyon csúnya, akkor megkérjük Narithtot, hogy rám is szánjon egy kis időt – javasolta.

Remegő kézzel álltam. Elnézve a mély sebet a hátán, pontosan tudtam, hogy hamarosan iszonyatos fájdalmat fogok neki okozni. *Nem kérdés, hogy Narithra szükség van.* Már órákkal ezelőtt szükség lett volna rá. Az elfertőződött, gyulladt bőr látványától és a szivárgó vér émelyítő szagától felfordult a gyomrom, kis híján öklendezni kezdtem. *Szentséges ég! Mi lenne velem a frontvonalon a csatatéren, ha sebesülteket kellene ellátnom? Én az effajta munkára bizonyára alkalmatlan lennék. Mi lett volna velem a második világháborúban, mondjuk, Pearl Harbor bombázásakor vagy Dunkerque-nél?*

A gondolataim messzire elkalandoztak. Meg kellett ráznom a fejem, hogy újra koncentrálni tudjak.

– Ez most biztosan fájni fog – mondtam Davidnek, mielőtt kitisztítottam volna a sebét a fertőtlenítőoldattal.

– Nem érdekel, csak csináld! – vágta rá összeszorított foggal. De még így is hangosan felszisszent, mikor hozzáért a folyadék a sebhez, behunyt szemmel koncentrált, hogy ne üvöltsön fel. Iszonyatosan fájhatott neki, ez látszott, bár hősiesen tartotta magát.

– Muszáj végigcsinálni, de ígérem, mindjárt vége! – nyugtattam. Amint fertőtlenítettem a sebet, fogtam a kulacsomat és egy gézlapot. Megpróbáltam óvatosan megtisztítani a seb környékét a rászáradt vértől.

Amikor egy újabb gézlapért nyúlva felnéztem, ismét észrevettem, hogy Aaron a távolból figyel minket. A kezem egy pillanatra megállt, nyugtalanított, hogy engem bámul. Nem akartam, hogy Davidnek is szemet szúrjon a dolog, de hiába: David figyelmét nem kerülhette el.

– Ha még egyszer ilyen szemérmetlenül mereszti rád a szemét, esküszöm, odamegyek, és behúzok neki egyet – mondta idegesen, egy aprócska fadarabot forgatva a kezében.

– Ha a lilion trónörökösre, Aaronra gondolsz, akkor megnyugtatlak: ártalmatlan – feleltem lazán vállat vonva.

– Nem akarom, hogy a közeledben legyen – vallotta be.

– Pedig most épp a palotájukba tartunk – emlékeztettem.

– Bármi is történjen, ne maradj vele egyedül! Soha! Érted? – figyelmeztetett. Hangjából nyugtalanság és aggodalom csendült ki.

– Szerintem eltúlzod a dolgot. Én vagyok itt az egyedüli nő, nem csoda, hogy figyelnek.

– Ahogyan az exed is csak figyelt legutóbb, ugye? – sandított rám, mire nyeltem egy nagyot. *Igaza van!* Akkor is jó volt a megérzése. – Hallgass rám, és tartsd magad minél távolabb tőle! – kérte.

Persze jólesett az aggodalma és az őszintesége, ugyanakkor meg is rémített. Ha Aaron rájön, hogy Davidet mennyire zavarja az, ahogyan rám néz, egyrészt nem színlelhetjük többé, hogy semmi közünk egymáshoz Daviddel, másrészt Aaron annál inkább csinálja majd. Már csak azért is, hogy bosszantsa a másikat. Ismerem a pasikat. Kakasviadal, sőt bikaviadal fog indulni a kinek színesebbek a tollai, és kinek van nagyobb szarva díjért.

– Belegondoltál abba, hogy amikor szó nélkül otthagytál, tulajdonképpen zöld utat adtál nekem és a többi pasinak? Ha most nem itt lennék, hanem otthon, simán járhatnék bárki mással. És neked ahhoz semmi közöd nem lenne. Még csak szóvá sem tehetnéd – emlékeztettem. – Nem lenne jogod hozzá. Főleg

azok után nem, hogy elhitetted velem, hogy csupán egyéjszakás kaland voltam számodra.

– Hányszor fogod ezt a fejemhez vágni még? – háborodott fel. – Hibáztam. Bárki követhet el hibát.

Erre inkább nem válaszoltam, mert éreztem, hogy mindjárt felrobbanok.

– Egyszóval ha Aaronnak úgy tetszik, hogy bepróbálkozik nálam, nyugodtan megteheti.

– Meg fogja kérni a kezedet, ez csak idő kérdése, de szeretni soha nem fog úgy, ahogyan én szeretlek. Te vagy a lilion birodalom vér és jog szerinti örököse, még jó, hogy az lesz a céljuk, hogy megszerezzenek maguknak – mondta, de folytatni már nem tudta.

Narithnak szólni sem kellett, jött ő magától is. Félbeszakította a beszélgetésünket.

– Na szépen állunk, Zavran! Azért tudsz élni. Nekem bezzeg nem engedted, hogy megnézzem a sebedet! – tolta le Davidet vigyorogva. Aztán a mosoly gyorsan lehervadt az arcáról, mikor meglátta David hátát a krokodil okozta sérüléssel.

David

Daria jó ember. Ezt már akkor megállapítottam, amikor először megláttam. A szavai, a megnyilvánulásai mind-mind arról árulkodnak, hogy sokat jelent neki Lilionföld és vele együtt Indora. A fia jóindulatában már kevésbé vagyok biztos. Valahogy nem tetszik nekem. Számítónak tűnik. *Ne legyen igazam, de biztos vagyok benne, hogy amint lesz rá lehetősége, meg fogja környékezni Livet.*

Beszélnem kell Soryával. Most már nagyon kíváncsi vagyok, hogy kicsoda is Daria. Hogy ő és családja vajon igényt támaszthatnak-e Indora trónjára?

Néha úgy érzem, Liv sosem fog megbocsátani. Még mindig nagyon dühös rám.

Pedig az én szememben ő mindig ugyanúgy a menyasszonyom, ugyanaz a nő, akinek megkértem a kezét. Hogyhogy nem látja ezt?

Narith teljesen kiakadt rám. Jó tíz percig szapult, hogy hogy lehetek ennyire felelőtlen.

– Szerencséd, hogy nem másfél centivel arrébb szántotta fel a hátadat az az átkozott krokodil a páncéljával! Megsérült volna a gerinced. Nemhogy járni, lábra állni sem tudnál – közölte velem nem éppen kíméletesen. Ezt az információt igazán megtarthatta volna magának.

– Ez remek, Narith. Valami jó hírt is tudnál mondani?

– Örülj, hogy még élsz. Ez elég jó hírnek számít? – kérdezte.

Erre már nem válaszoltam. Narith kifejezetten rossz kedvében volt. Fogalmam sem volt, hogy rám haragszik-e ennyire, vagy nyomja a lelkét valami más is.

Narith tűt vett elő. Rosszat sejtettem.

– Mondd, hogy nem kell összevarrni! – rimánkodtam.

– Fogalmazzunk úgy, hogy nem kell összevarrni az egészet – javított ki.

Hát ez remek!

– Már megint mit művelt magával ez a lókötő? – érdeklődött Sorya, amikor arcán jókedvű mosollyal visszatért hozzánk.

– Nem lesz kellemes, amit most ráteszek – világosított fel Narith ahelyett, hogy válaszolt volna Soryának.

– Öt perc múlva indulunk – adta tudtunkra Sorya.

Mialatt Narith gondosan ellátta a sebemet, és rendesen megkínzott, beborult. Sötét felhők gyülekeztek az égen. Az erdő árnyékba borult, barátságtalan lett körülöttünk a táj. Az a gyanúm támadt, hogy perceken belül elered az eső.

Ronggyá fogunk ázni! – futott át az agyamon. – *A monszuneső nem vicc. Előle nincs hová menekülni.* Úgy zuhog, mintha egy kiapaszthatatlan vízesés zúdulna ránk több száz méter magasból.

És igazam is lett. Egy percen belül leszakadt az ég.

Liv

Továbbindultunk. Épphogy csak magunkra tudtuk kapni az esőkabátot, és már zuhogott is. Bár ami azt illeti, felesleges volt sietni azzal az esőkabáttal, igazából szart sem ért. Bőrig áztunk. A cipőnk, a lábunk pillanatok alatt csupa sár lett, a földön patakként hömpölygött a víz.

Miután nem volt hová elbújnunk az eső elől, nem álltunk meg, rendületlenül meneteltünk tovább Bahram felé.

Vagy húsz percig szakadt. Aztán, amilyen gyorsan jött a zuhé, olyan gyorsan abba is maradt. A nap újra kisütött, és percek alatt felszárított mindent. Hiába ázott el a ruhánk, a hajunk, a felszerelésünk, tíz perc múlva a fülledt melegben ismét csontszáraz lett az összes holmink. Mintha egy csepp víz sem esett volna.

Újabb két óra kínkeserves gyaloglás után végre elértük Bahram kapuját. Meredek, zöldellő hegyoldalban végeláthatatlanul hosszú lépcsősor vezetett felfelé. A csúcs mintha az egekbe nyúlt volna előttünk, ahogy felnéztem. Fent a magasban, a szikla közepén egy hatalmas, vastag vasráccsal lezárt kapu látszott. *Na igen, ez az a hely, amit még egy hadsereg sem tudna bevenni!* – futott át az agyamon. A lépcsősor közelében óriási megdöbbenésemre Neary és Chea bukkant elő a fák mögül. *Ők meg mégis hogy kerülnek ide?* – hűltem el. Kérdőn néztem Davidre.

Semmi bajuk! Ez egész egyszerűen hihetetlen!

– Emlékszel? Csapdába ejtették őket a valdonok. Dariáék az óriáspárducoknak köszönhetően találtak ránk, bizonyára kiszabadították őket – magyarázta.

– De mégis miért vannak itt? Miért nem engedték át őket a kapun? – hebegtem-habogtam.

– Egyrészt mert azon a lépcsősoron nem tudnának felkapaszkodni, másrészt mert az óriáspárducokat csakis a drúnák tudják irányítani. Senki másnak nem engedelmeskednek. Ha beengednék őket, veszélyt jelentenének a bahramiakra – magyarázta. – Bírod még? – kérdezte.

– Nem sok választásom van, muszáj bírnom, vagy nem? – sandítottam rá.

– Ha fáradt vagy, szólsz, és pihenőt tartunk – szögezte le.

– Te tudod, mi vár ránk a kapun túl? – kíváncsiskodtam. Nem voltam biztos benne, hogy David tudja a választ, de egy próbát megért.

– A bahramiakat vízi lilionokként is szokták emlegetni, ezért feltételezem, hogy Bahram a tavak, folyók, vízesések és ligetek országa. Apám jegyzeteiben csupán ennyit találtam róluk.

– Ezek szerint te sem jártál még Bahramban?

– Nem.

– Feltétlenül muszáj itt töltenünk az éjszakát? Valahogy nincs jó előérzetem – adtam hangot a félelmeimnek.

– Itt nagyobb biztonságban leszünk, mint a dzsungelben lennénk. Másrészt szövetségeseket kell szereznünk! Ha a bahramiak mellénk állnának, az egy jó kezdet lenne, sokat nyomna a latba. Viszont egyvalamire nagyon figyelj! Senkinek ne áruld el, ki vagy te valójában! Nem volna jó, ha kitudódna, hogy igazából te vagy az elveszett lilion hercegnőjük. Legalábbis egyelőre okosabb hallgatni erről.

– Szerintem Daria tudja – vallottam be.

– Itt nem Daria jelenti a fő problémát – mondta, miközben lecsatolta a kulacsát a hátizsákjáról, és kortyolt a vízből.

Daria öt perc pihenőt engedélyezett a csapatnak. *Ahogy elnézem azt a több ezer lépcsőfokot, amit meg kell másznunk, ránk is fér, hogy szusszanjunk egyet.* Andrew épp Shayával játszott. Egy követ dobált neki. Mintha csak egy házi kedvenc lenne, egy kutya, aki, ha eldobják neki a labdát, visszahozza. Shaya láthatóan élvezte, hogy foglalkoznak vele.

– Hogy van a hátad? – kérdeztem Davidtől.

– Rohadtul fáj. Narith egy hóhér. Fogalmam sincs, mi a fene az a szer, amit rátesz, de soha többé nem akarok belőle – mondta keserűen felnevetve.

– Nagyon sajnálom, ami Manjával történt – bukott ki a számon egyszer csak. David arca megkeményedett. A szája keskeny csíkká feszült. Nem akartam az emlék felelevenítésével újra fájdalmat okozni neki, de akkor, ott úgy éreztem, ki kell ezt mondanom.

– Én is – lehelte. Leírhatatlan szomorúsággal a szemében hajtotta le a fejét, és a hátizsákja cipzárját babrálta.

– Elém ugrott. Nem tehettem semmit. Annak a lándzsának engem kellett volna megölnie – adtam hangot a lelkiismeret-furdalásomnak.

– Megmentette az életedet, és ez így van jól. Ezért örökké hálás leszek neki – válaszolta David.

– Igazából miattam halt meg – vallottam be. A szívem összeszorult a gondolatra.

– Nem miattad halt meg, sokkal inkább miattam. Igazad van, ha nem hagylak ott Los Angelesben, ha nem verlek át, ha nem

jövök ide egyedül, lehet, hogy még élne, és most te sem lennél veszélyben.

– Ezt nem tudhatod. Egyikünk sem tudhatja, mi lett volna, ha… Sosincs olyan, hogy mi lett volna, ha… Az van, ami megtörtént.

– Lehet, de ezt akkor sem fogom tudni soha megbocsátani magamnak.

Sorya jelent meg. Körülöttünk szedelőzködni kezdett a csapat.

– Bahramban legyetek majd résen! Nem tudhatjuk, ki a barát, ki az ellenség! – súgta oda nekünk Sorya, mikor Nearyhez és Cheához tartva elment mellettünk. A fejével intett, hogy kövessük. Beszédes pillantást vetett ránk, amitől ismét rossz előérzetem támadt. – Az első számú szabály Indorában, Liv, hogy soha ne bízz senkiben! – mondta, jól megnyomva a nevemet. Liv. És nem Vivien. Ez sem véletlen. Soryát már ismerem annyira, hogy tudjam, ő mindent tudatosan és megfontoltan tesz.

Egyenesen a két óriáspárduchoz mentünk. Egymás mellett feküdtek a földön. Neary az elülső mancsát nyalogatta, Chea meg egy bottal játszott. A lábán még mindig rajta volt a kötés, bár már csak foszlányokban. *Vajon rendbe jött azóta a lába?* – tűnődtem.

– Mit lehet tudni a bahramiakról? – érdeklődött David, mire Sorya megtorpant, és ismét felénk fordult. Csípőre tett kézzel sóhajtott egyet, majd beszélni kezdett.

– Daria királyt két éve választották meg uralkodónak, miután a valdonok egy véres ütközetben csaknem a teljes hadseregüket megsemmisítették. De Bahramot így sem tudták elfoglalni. Ők az egyetlenek Lilionföldön, akik még nem kerültek valdon

fennhatóság alá. Daria egyébként apád unokatestvére, Liv, tehát végső soron a rokonod – fordult hozzám Sorya.

Felkaptam a fejemet.

Ugye ezt nem hallottam jól? Hogy mi van? Daria a rokonom?

– Daria az apám unokatestvére? – kérdeztem vissza döbbenten.

– Igen. Ha te nem tértél volna vissza, akkor ő és a fia lennének a lilion trón örökösei, amelyet most Vazul bitorol. – *Ez valami egészen elképesztő!* Sorya úgy közölte velem a tényeket, mintha csak egy napilapból olvasta volna fel a vezető híreket. *Megáll az eszem!* – De az, hogy valaki rokon, nem jelenti azt, hogy feltétel nélkül megbízhatunk benne – tette hozzá figyelmeztetésképpen. Szavait jóindulatú intelemnek szánta, de kiérződött belőlük, hogy arra kér, mostantól fogva kétszer is gondoljam meg, kinek mit hiszek el.

Annyi, de annyi kérdést szerettem volna feltenni még neki, de ekkor Daria két harcosa megfújt egy-egy aranyveretes szarukürtöt, hogy hírül adják a bahramiaknak: királyuk hazatért a csapatával. A kürtök mélyről jövő és magasba törő hangja betöltötte a környéket, elnémította a madarakat és az embereket.

Néma csendben vártak a katonák. Hogy mire, arról fogalmam sem volt. Aztán megjött a válasz. A fentiek szintén kürtökkel, de egészen más dallammal jelezték, hogy üdvözölnek minket. Daria ekkor kiadta a parancsot az indulásra.

David

Liv messze jár, legalábbis gondolatban. Amikor Sorya feltárta előtte a múltja egy részletét, láttam rajta, hogy elréved. Mintha itt sem lenne köztünk. *Szerintem Sorya figyelmeztetése el sem jutott a tudatáig. Nem fogta fel, hogy itt, Indorában akárkiből lehet egy szempillantás alatt ellenség?* A saját szememmel láttam, ahogy az apámat leszúrja a saját felesége. *Ha valaki, én aztán tudom, hogy nem lehet megbízni senkiben.*

Erre utalt az imént neki Sorya is. De félek, Liv túlzottan jóhiszemű ahhoz, hogy megfogadja és megszívlelje ezt a tanácsot. Szentül hiszi, hogy a rokonai csakis jó szándékú, galamblelkű, igaz hitű lilionok lehetnek.

Adja az ég, hogy így legyen!

Soryával még gyorsan kötést cseréltünk Chea lábán, aztán a csapat után eredtünk. Liv is velünk tartott, de mélyen a gondolataiba merülve baktatott mögöttünk.

Mielőtt nekiveselkedtünk volna a meredek lépcsősornak, felnéztem a magasba, és sóhajtottam egy nagyot. *Olyan, mintha az oroszlán barlangjába sétálnánk be* – suhant át az agyamon.

Bárcsak csalna a megérzésem!Ha bezárják mögöttünk azt a hatalmas kaput odafent, és leengedik a rácsot, csapdába kerülünk. Remélem, Sorya tudja, mit csinál!

Féltettem Livet. A lépcsősor mellett nem volt korlát kiépítve, a dzsungel terült el mindkét oldalon. Mintha csak a lépcső kettészelte volna az esőerdőt.

Elég egyetlen rossz lépés, és bárki a mélybe zuhanhat – analizáltam a helyzetet. *Nem ijedősöknek és nem tériszonyosoknak való vidék ez.*

A lépcsők pereme málladozott, sok helyen hiányzott egy-egy fok. Ez talán még veszélyesebbé tette az utunkat.

Carricket Sorya parancsára felkötözték Daria egyik emberének a hátára, egy székszerűségre ültetve. *A saját lábán nyilván nem lenne képes feljutni.* Egy másik katona cipelte mögöttük a hordágyát. A nyomukban mi is nekiveselkedtünk az útnak.

– Csak óvatosan! – szóltam rá Livre, mielőtt kapaszkodni kezdett volna felfelé. Szorosan mögötte haladtam, és figyeltem minden lépését. A bakancsom talpa többször megcsúszott, olyankor egy pillanatra elveszítettem az egyensúlyomat, és a felsőbb lépcsőfokokba kapaszkodva meg kellett állnom egy kicsit. Liv is ugyanígy tett. Minél feljebb jutottunk, annál szédítőbb volt lenézni. Kordában kellett tartani a gondolatainkat, hogy ne kalandozzanak el, és véletlenül se arra koncentráljunk, milyen magasan is vagyunk, és hogy elég egy rossz mozdulat, és a mélybe zuhanunk.

Shaya hol előttem, hol mögöttem ugrándozott, és sokszor a lábam alá tévedt. Rendesen megnehezítette ő is a dolgomat.

A párás meleg és a megerőltető kapaszkodás miatt öt perc után folyt rólunk az izzadság. Csak az olykor feltámadó szél hozott némi felfrissülést.

Úgy húsz perc erőltetett menet után egyikünk sem bírta tovább, muszáj volt megállnunk. Azonnal levettem a vállamról a hátizsákomat, mely – úgy éreztem – több száz kilót nyomott, és mintha visszafelé húzott volna a mélybe. Óriási megkönnyebbülés volt, amikor végre letehettem magam mellé. Véresre dörzsölődött bőröm kegyetlenül égett és sajgott. A seb a hátamon alighanem újfent felszakadt. *Narith megint meg fog*

dicsérni érte.Lassan nem marad ép porcikám – nevettem a saját szerencsétlenségemen.

Odatelepedtem Liv mellé a lépcsőre. A vizünk fogyóban volt, takarékoskodnunk kellett vele. *Mikor tudod, hogy nem ihatsz, mert nincs nálad folyadék, csak annál szomjasabb leszel.*

Szédítő volt alattunk a mélység. Görcsösen kapaszkodtam a lépcső peremébe. *A bahramiak elmebetegek! Hogy juthat valakinek eszébe ilyen magasságban várost építeni?*

– Nem csodálom, hogy a valdonok nem tudták bevenni Bahramot – jegyezte meg lihegve Liv is. – Nincs ember, aki ide fel bírna kapaszkodni úgy, hogy közben lőnek rá az íjászok odafentről. Itt, ezen az úton bárki könnyű célpont.

– Alighanem éppen ezért építkeztek a hegy legtetején. Hogy soha senki ne jusson fel, és ne veszélyeztesse őket – mondtam ki hangosan, amit gondoltam, mire Liv csak ennyit mondott:

– Meglehet. – Tekintetét elhomályosította a fáradtság. A tüdeje majd kiszakadt a helyéről, úgy zihált. Egyáltalán nem csodálkoztam rajta. Ebben a fülledt, trópusi forróságban jó, ha húsz-harminc lépcsőfokot meg tud mászni az ember anélkül, hogy összecsuklana.

Liv jobb szeme gyanúsan vörös volt, bizonyára bevérzett az erőlködésről. Máskor selymesre fésült haja olyan volt, akár a szénaboglya. *Istenem! De beletúrnék!* – suhant át a gondolat a fejemben.

Bárcsak már Drúna-Csomban lennénk, és addig ölelhetném, ameddig csak akarnám!

Liv

Tériszonyom van! Erre akkor döbbentem rá, mikor pihenőt tartva ott ültem az egyik lépcsőfokon, és bámultam lefelé a mélységbe, ahonnan elindultunk mintegy húsz perce. Már amikor odalentről felnéztem a végeláthatatlan, málladozó lépcsősorra, tudtam, hogy ez nem lesz könnyű menet. Shayának igen, mert ő egyáltalán nem fél. *Nem úgy, mint én.*

Engem húz a mélység lefelé, és nemcsakhogy húz, elbizonytalanít. A tikkasztó hőségben – amellett, hogy alig kaptam levegőt, és folyt rólam a víz az erőlködéstől – egyfolytában az volt az érzésem, hogy bármelyik pillanatban leszédülhetek onnan, ahol ülök.

Valamennyire megnyugtatott a tudat, hogy David ott van mellettem, de érte is aggódtam. Többször megcsúszott már, főleg Shaya miatt, aki ott lábatlankodott körülötte, olyankor ijedten néztem vissza rájuk, hogy megvannak-e még.

Mellettünk mindkét oldalon vízesés zuhog alá a sziklákról. Gyönyörű látvány a napfényben csillámló vízfüggöny.

Ha meg a távolba nézek, a dzsungelt látom alattunk párába burkolózva. Ha ez a hely egy terasz lenne, melyről tudnám, hogy biztonságos, naponta kijönnék ide, és órákig csak bámulnám ezt az elképesztő panorámát.

– Vajon mi vár ránk odafent? – kérdeztem Davidtől tűnődve.

– Talán egy jó hangulatú vendégségben lesz részünk – felelte vállat vonva David.

Biztosra vettem, hogy csak meg akart nyugtatni, azért mondta ezt. Ezt ő sem gondolhatja komolyan. Valamiért az az érzésem,

hogy nem lehet a véletlen műve, hogy a bahramiak segítettek nekünk.

– Vagy egy szó nélkül lemészárolnak minket – rémisztő gondolat volt, de nem tudtam elhessegetni.

– Ha meg akartak volna minket ölni, megtehették volna a csatatéren is, amikor a valdonokkal harcoltunk. Még egyszerűbb lett volna, ha nem is sietnek a segítségünkre. Már nem sokáig tudtunk volna szembeszállni a valdon túlerővel – cáfolta meg a feltételezésemet. *Milyen igaz! Valóban megtehették volna! De mégsem tették!*

– Ehelyett megmentették az életünket – fejeztem be hangosan a gondolatmenetét.

– Kellünk nekik. Ugyanúgy szükségük van ránk, mint ahogyan nekünk szükségünk van rájuk. Egymás nélkül nem győzhetünk.

– Mi lesz, ha nem állnak mellénk a harcban?

– Akkor egyedül folytatjuk.

Útban voltunk. Daria és Sorya katonáinak, akik nem tartottak pihenőt, úgy kellett eloldalazniuk mellettünk. Ideje volt felcihelődni, és ismét nekiveselkedni a meredek emelkedőnek.

David

Tovább kellett indulnunk, mert feltartottuk a többieket. Veszélyes volt a lépcsőn üldögélni, miközben a többieknek kerülgetniük kellett minket.

Holtfáradtnak éreztem magam. Voltak pillanatok, amikor egyenesen úgy éreztem, képtelen vagyok akár csak egy fokkal feljebb lépni. A talpam sajgott, a vádlim feszült, a térdem lüktetett, a szám kiszáradt, a tüdőmbe nem jutott elég levegő. *Vajon a többieknek is ugyanilyen szar lehet?* – tűnődtem.

Számolnom kellett volna, hány lépcsőfokot is másztunk meg, mire felértünk, de ezúttal a túlélési ösztönöm jóval erősebbnek bizonyult a kíváncsiságomnál. Rengeteget, az egyszer biztos, de én inkább arra koncentráltam, hogy épségben feljussunk.

Az utolsó kanyarnál jártunk már, a lehető legmeredekebb résznél, ott, ahol majdhogynem csak négykézláb mászva bírtunk feljebb kapaszkodni, mikor Liv alatt, aki előttem ment, váratlanul leszakadt egy lépcső, és kis híján a mélybe zuhant Shayával és velem együtt. Ahogy megcsúszott, rántott magával minket is. A pillanat törtrésze alatt történt az egész. Az, ahogyan a lába alól kicsúszik a talaj, ő pedig zuhanni kezd, én pedig hiába próbálok megkapaszkodni valamiben, feltartóztathatatlanul sodródom lefelé. A szívem megállt, szerintem több másodpercre is. Mikor végre magamhoz tértem, és újra képes voltam gondolkodni, tudatosítottam magamban, hogy a karom iszonyúan fáj, szinte le akar szakadni, és lefelé lógok a nagy semmibe, az alkarommal tartva Livet. A fájdalom szinte elviselhetetlen volt, sziklaként nehezedett rám a hátizsákom. Liv kétségbeesetten vergődött, próbált megkapaszkodni valamiben. Az ujjaim görcsösen

markoltak egy támdeszkát. Por és kőtörmelék szóródott a szemembe. Aztán Livnek valahogy sikerült megvetnie a lábát, és felhúzódzkodnia ülésbe. Én is visszatornáztam magam valahogy, aztán behunyt szemmel csak szorítottam és szorítottam Livet. Minden ízében remegett. Hogyne remegett volna. Hazudnék, ha azt mondanám, az én kezem-lábam nem remegett. *Majdnem meghaltunk mindketten.*

Bezzeg Shaya! Ő jól volt. Megcsúszott ugyan ő is, mikor megindult alattunk a föld, de simán megkapaszkodott. *Szívós egy jószág, az egyszer biztos!* Odajött, és slusszpoénként megnyalta a képünket, előbb Livét, majd az enyémet. Tiszta por és piszok volt a bundája. Hosszú bajszocskája összevissza meredezett.

Csak pár perccel később tudtam megszólalni, mikor már Sorya és Narith is odaért hozzánk.

– Jól vagytok? – kérdezgették tőlünk. Először csak bólintani volt erőm. Éreztem, amint egy erős kéz nyúl értem és talpra segít. Liv ekkor már egy biztonságosnak és stabilnak tűnő lépcsőfokon ült. Szemmel láthatóan még mindig halálra volt rémülve. Odatámolyogtam mellé, és leoperáltam magamról a súlyos hátizsákot.

– Mi a franc történt? – meredtem rá kérdőn.

– Fogalmam sincs, de kis híján a mélybe zuhantunk – lehelte. – Képtelen vagyok továbbmenni.

Arcát két keze közé temette, miközben magamhoz öleltem.

– Felállni és továbbmenni a bajban még a legnagyobb hősöknek is nehéz. De nem kérdés, hogy meg kell tenni – mondta bölcsen Sorya. – Ne maradjatok le! Induljatok tovább mihamarabb – veregette meg a vállamat, majd magunkra hagyott minket, és Narith után eredt.

– Tudom, hogy össze kell szednem magam! És meg is fogom tenni, csak adj még egy kis időt! – kérte Liv, mielőtt megszólalhattam volna. Még mindig a mellkasomnak dőlve ült. Nem nézett rám, miközben beszélt hozzám, de éreztem, hogy rázkódik a válla a visszafojtott zokogástól.

Erőt vettem magamon, és lenéztem a lépcsősor két oldalán tátongó mélységbe. Na igen, nem csodálom, hogy Liv halálra rémült. Engem is sokkoltak a történtek. Kis híján elveszítettem őt. Ha nem kapom el, lezuhan. *Itt aztán semmi sem fogta volna meg.*

– Tériszonyod van, ugye? – kérdeztem rá kerek perec.

– Teljesen megbénít a félelem – felelte. – Mozdulni sem merek.

– Ismerem ezt az érzést, és hidd el, idefent én sem vagyok másképp ezzel, de nem maradhatunk itt, tovább kell mennünk, ahogy Sorya is mondta. Már nagyon közel vagyunk.

– Mi van, ha képtelen vagyok rá? Ha nem tudok parancsolni a lábamnak, hogy induljon? – A hangja most egészen más volt, mint amilyen lenni szokott. Rémülettel és szorongással teli.

– Akkor ölbe veszlek, és felviszlek – feleltem, miközben akaratom ellenére önfeledt mosoly jelent meg az arcomon, és amit mondtam, teljesen komolyan is gondoltam. – Vigyázok rád, és nem hagyom, hogy bajod essen! – ígértem.

– Hazudós vagy! A múltkor is otthagytál! A pasik a rizikós helyzetekben mindig a könnyebbik utat választják.

– Minden attól függ, melyik pasiról beszélünk – vágtam rá, még szélesebb mosolyra húzva a számat. Egy percig szótlanul bámultam, és vártam, hogy rám, pontosabban, hogy a szemembe nézzen. – Ahhoz, hogy legyőzd a félelmet, szembe kell nézned

vele! Különben mindig kísérteni fog, és sosem szabadulsz meg tőle. Ha nem mersz a szemébe nézni, hogyan várhatod el, hogy megfutamodjon előled? – kérdeztem nagyot sóhajtva, majd folytattam. – Megígéred, hogy megpróbálod? Gyere! Becsszó, végig fogom majd a kezed.

Finoman megszorítottam a kezét, csak hogy tudjam, figyel-e még rám. Liv rám emelte megtört tekintetét. Az arca nedves volt a könnyektől. Némán bólintott. Fél szemmel lekukucskált a vállam fölött a mélybe, majd megfordult, és elindult. Óvatosan és lassan haladt, fokról fokra, lépcsőről lépcsőre. Négykézláb, a támdeszkákba kapaszkodva. Én szorosan a nyomában araszolva ugyanazt tettem, csak ezúttal sokkal jobban figyeltem rá.

Liv

Ezt egészen biztosan csak álmodom!Mindjárt felébredek! – biztattam magamat. Nem csak a testem, az agyam is megbénult. *Miért van az, hogy vészhelyzetben sokszor teljesen leblokkolunk, ahelyett hogy minden erőnket mozgósítanánk?* – szakadatlanul ez a kérdés zakatolt a fejemben. Előrébb egy arasznyit sem jutottam. A testem, az érzékszerveim, az elmém mind cserben hagyott.

Liv, szedd már össze magad! – hajtogattam, és éreztem, hogy végre ki bírom nyitni a szememet, és érzékelni kezdem magam körül a valóságot. Azt, hogy David karjába kapaszkodom, és port meg földet köpdösök ki a számból. Azt, hogy lógok a nagy semmiben, és egy hajszál, pontosabban David erős karja választ el attól, hogy lezuhanjak, illetve hogy tovább csússzak lefelé.

Ha innen megindulnék, nincs az az isten, aki megállíthatna. Bizonyára felnyársalna egy fa, de előtte leborotválná a bőrömet a sziklák éles pereme. Érzem, hogy kapálódzom, támaszték után tapogatózom a lábammal, de nincs semmi, amin megvethetném. Aztán, ahogy a fejem lassan kitisztul, észreveszem, hogyha kinyújtom a karom, meg tudok kapaszkodni egy támdeszkában, és visszatornázhatom magam a lépcsőre. Ezt tettem. Fogalmam sincs, hogy szedtem végül össze magam, de megtettem. Aztán már csak azt érzékeltem, hogy leroskadok egy lépcsőre, és két kézzel megkapaszkodom a fölötte lévőbe. Lopva lenéztem. Az esőerdő alattunk és körülöttünk hol párába burkolózott, hol kitisztult. Jöttek-mentek a hasas felhők. A lépcsősor gyönyörűen kirajzolódott, ahogy kettészeli az erdőt. Vízcsobogás és zúgás ütötte meg a fülemet. Meg is lepődtem, hogy hallok. Ezek szerint egy újabb érzékszervem lépett ismét

működésbe. A hangok irányába fordítottam a fejem. A lépcsősor mindkét oldalán zuhatag omlott a mélybe és bukott alá a sziklákon. A hegyre felnézve is kopár, sziklás vagy havas csúcsok helyett csupa zöld ormot láttam.

A lábam nem mozdult. A pánik és a félelem még mindig gúzsba kötött. Hiába kérte David és Sorya is, hogy veselkedjek neki újra a lépcsőzésnek, egyszerűen képtelen voltam megmozdulni és parancsolni a végtagjaimnak. David azt mondta, ha nem megy, felkap és ölben visz fel. Más körülmények között jót mosolyogtam volna rajta, de itt, a világ tetején valahogy elillant a jókedvem. Aztán elindultam. Fogalmam sincs, mi töltődött újra bennem, de különös energia szállt meg. Valószínűleg ezt nevezik túlélési ösztönnek. David a sarkamban kapaszkodott felfelé. Pontosan oda lépett, ahová én. És minden mozdulatomra ügyelt.

Shaya már sehol nem volt, abban a pillanatban eltűnt, ahogy Sorya elindult. Nyilván gazdát cserélt. *A kis áruló!*

David

Tíz perc alatt értünk fel. *Valahogy így képzelném a mennyország kapuját* – ámultam el, mikor körbenéztem, hová is érkeztünk. Puha, smaragdzöld pázsiton lépkedtünk. *Olyan ruganyos volt a talpam alatt, mintha csak egy felfújható légvárban járkálnék, amelyben gyerekek szoktak ugrálni. Ringat a talaj, ahogyan járok. Eszméletlen fura érzés!* – állapítottam meg.

A kapu innen fentről talán még monumentálisabbnak tűnt, mint odalentről. A hatalmas vasrács még mindig le volt engedve, de amint az utolsó bahrami is felért a nyomunkban, a kapu nyikorogva ugyan, de kitárult, majd a vasrácsot is felhúzták.

Soryával együtt léptünk be a kapun. Kihasználtam az alkalmat, legalábbis egy kérdés erejéig.

– Tulajdonképpen foglyok vagyunk? – kérdeztem rá kerek perec arra, ami fúrta az oldalamat.

– Így is lehet mondani – válaszolta kurtán. Valahogy sejtettem, hogy ez lesz a válasza.

A kapu túloldalán egy azúrkék folyó kanyargott egy meredek falú sziklaszurdokban. *Innen csak hajóval lehet továbbmenni, nincs szárazföldi út* – képedtem el. Nem is tudom, mit vártam. Talán azt, hogy rögtön Daria palotájába jutunk. Körös-körül függőleges sziklafalak szabdalták a tájat.

– Mi lesz Nearyvel és Cheával? – kérdezte tőlem Liv, mikor jókora robajjal bezárult mögöttünk a hatalmas kapu.

– Ők ide már nem jöhettek velünk. Elengedtük őket. Amint felszabadulnak a hágók, visszatalálnak Drúna-Csomba – felelte helyettem Sorya.

Shaya ellenben nagyon is ott volt velünk. Épp azzal szórakozott, hogy hol az egyik, hol a másik elülső mancsát belelógatta a folyóba, aztán visszakapta, mintha csak egy halacskával játszott volna.

Három nagy, több árbócos, keresztvitorlás hajó várt ránk a kikötőben. Valahogy mindig így képzeltem el a középkori világutazók és felfedezők karavelláit. *Talán így festhetett a Niña, Pinta és a Santa María is? Marco Polo, Amerigo Vespucci és Kolumbusz is ilyen hajókkal szelhette át az óceánt?* – tűnődtem elnézve őket, ahogyan a hullámokon ringatóznak.

Mögöttük, kicsivel odébb, a parti sziklák alatt, ugyanolyan négy-hat személyes kishajókat pillantottam meg, mint amilyenekkel a valdonok is követtek minket a folyón, mikor ránk támadtak és majdnem megetettek minket a krokodilokkal.

Gyanakodva nézegettem a kishajókat, és furcsa, már-már képtelen gondolatok merültek fel bennem. *Miért van olyan érzésem, mintha el akarták volna rejteni őket előlünk?* – agyaltam. *David, most állj le! Lehet, hogy nincs ebben semmi különös, még az is lehet, hogy a ránk támadó valdonoktól zsákmányolták őket!* – hűtöttem le magam.

Libasorban, fáradtan vonultunk a hajókhoz. A csapóhíd már le volt eresztve. Daria királyi hajója volt mind közül a legdíszesebb. Minket arra tereltek fel. A kecses vonalú hajótest, az elegáns függönyök és szőnyegek, a szépen megmunkált fakorlátok pazar látványt nyújtottak.

Semmi másra nem vágytam, csak arra, hogy leüljek és magamhoz szorítsam Livet.

Kabint kaptunk. Liv is külön egyet, és én is. Amikor Liv épp elfoglalta volna a sajátját, elkaptam a karját, és berántottam

magamhoz.

– Ugye nem gondoltad komolyan, hogy egyedül hagylak? – kérdeztem tőle kaján vigyorral, mikor nekidöntöttem az ajtónak, és mélyen a szemébe néztem. A karomat a dereka köré fontam. Belemerültem a csillogó tekintetébe. *Kell nekem. Most azonnal akarom őt* – tört rám a vágy. Gondolkodás nélkül megcsókoltam.

Hagyta. Nem tolt el magától. *Ugyanúgy vágyik rám, ahogy én is rá. Tudom.*

Az íze pont olyan finom volt, mint eddig bármikor. Ajka puha, és csókolnivaló.

Kívántam. Jobban, mint eddig bármikor.

– Nem akarom, hogy haragudj rám! Kérlek, bocsáss meg nekem! – leheltem. Nem válaszolt, csak tovább csókolt, pontosabban kért még a csókomból.

Akár örökre ott maradtam volna vele abban a kabinban, összeölelkezve.

Liv

Lenyűgözött az elénk táruló látvány. Az előttünk csillogó kristálytiszta víz egészen más volt, mint a dzsungelbeli krokodiloktól hemzsegő folyó. Ha kirándulni volna kedvem, akkor is ide jönnék, mert ezt a helyet látni akarnám. *Akár egy turistacsalogató, színes képeslap vagy egy fotó egy Facebook-posztban, amire, ha ránézel, valósággal hívogat: gyere, ezt látnod kell!*

Ha tudnának az emberek Indora létezéséről, özönlenének ide!

Az a néhány óra, ami aközött telt el, hogy összeszedtem a darabjaira hullott önmagamat a lépcsőről, és aközött, hogy felszálltunk erre a káprázatos hajóra, valahogy teljesen kiesett. Annyira elfáradtam, mind fizikai, mind lelki értelemben, hogy valósággal önkívületi állapotba kerültem, és mint egy robot, gépiesen tettem a dolgomat, és ennyi. Semmi másra nem voltam képes.

Úgy egy évig bírnék aludni, akár a téli álmot alvó medvék, olyan lennék, ha most ágyba kerülnék. Legalábbis így éreztem.

Tetszett David féktelensége. Az, ahogyan egy heves mozdulattal berántott a folyosóról a saját kabinjába. Szenvedélyesen csókolt meg. Ő is nyilván kimerült volt, fájt mindene, ő mégis rám vágyott akkor és ott. Arra, hogy szeressem.

Imádtam, ahogyan ölelt, ahogyan éreztem felébredő férfiasságát. Tudom, hogy még mindig haragudnom kellene rá, hiszen átvert, de képtelen vagyok nem szeretni. Hiányzik. Minden egyes másodpercben hiányzik, amikor nincs velem.

Csókunkat furcsa hang szakította félbe. Az ajtó mögül nyüszítés hallatszott, és mintha éles karmok karistolták volna az ajtófélfát. Egymásra néztünk Daviddel, és azonnal tudtuk, hogy ez csakis Shaya lehet.

David a homlokomnak támasztotta a homlokát, és felsóhajtott.

– Olyan, mintha gyerekünk lenne. Sőt, rosszabb, mert ez a kis vakarék sosem száll le rólunk – nevette el magát. – Mi legyen? Szerinted beengedjük?

– Kénytelenek leszünk, mert addig úgysem nyugszik, amíg valahogy be nem verekszi magát hozzánk – sóhajtottam. David hagyta, hogy finoman eltoljam magamtól, és kinyissam az ajtót.

Shaya felnézett rám a cuki fejével, és mint aki jól végezte dolgát, komótosan besétált hozzánk, és elégedetten elnyúlt az ágy előtti vörös kasmírszőnyegen. David csípőre tett kézzel és összehúzott szemmel figyelte a jelenetet.

– Ez óriási – emelte égnek a szemét.

David

Legszívesebben a bundájánál fogva felemeltem volna Shayát, mint egy macskakölyköt, és úgy hajítottam volna ki a szobából, hogy lába sem éri a földet, de nem tehettem. Egyrészt mert akkor Liv az életben nem állna szóba többet velem, másrészt mert ahogy az a kis dög rám nézett, azonnal tudtam, hogy esélyem sincs ellene, annyira rafinált, hogy kettőnk közül csakis én húzhatom a rövidebbet. A tekintetéből ezt olvastam ki: „Látod, pajti, engem nem lehet csak úgy lerázni. Liv engem máris jobban szeret."

Ökölbe szorult a kezem ennyi pimaszság láttán. Per pillanat – a filmbeli szuperhősökhöz hasonlóan – akár egy követ is össze tudnék morzsolni puszta kézzel.

Most épp Livet kellene csókolnom és ölelnem, ehelyett itt bámulom ezt a pofátlan kis vakarcsot.

– Akár egy király, aki elfoglalta a trónját – jegyeztem meg epésen. Nem álltam meg szó nélkül. Liv felnevetett. – Ne nevess, neki odakint lenne a helye, és nem idebent. Ugye nem gondolja komolyan, hogy velünk is fog aludni?

Liv mosolya még szélesebb lett. Ismét Shayára nézett.

– Egész idő alatt követett minket a dzsungelen át. Valamiért utánunk jött. Nem hagyhatjuk egyedül.

– Ez egy tigriskölyök, Liv! – emlékeztettem. – Nem emberek közé való, a dzsungelben a helye.

– Lehet, de mégis itt van! – vitatkozott tovább. Teljesen befeszült. Annyira tudtam, hogy úgyse lehet meggyőzni! – És itt is marad! Majd alszik velem egy szobában – jelentette ki.

Na, még csak az hiányozna, hogy külön szobában aludjunk! – forrtam magamban.

– Nem hagylak egyedül egy idegen hajón, egy idegen birodalomban, ahol lövésünk sincs róla, mi fog történni a következő percben!

Basszus, jól kikeltem magamból – sápadtam el, mikor visszajátszottam a fejemben az iménti mondataimat.

– Arról ne is álmodj, hogy külön alszunk! – szögeztem le.

– Jó látni, hogy féltékeny vagy! – vigyorodott el Liv.

– Nem féltékeny vagyok, csak szerelmes! – feleltem.

És még őszinte is voltam.

Liv

Odakint verőfényes délután volt, és szikrázóan sütött a nap, de mi lent, a kabinban ebből semmit sem érzékeltük. Volt ugyan ablak, de a vastag, vörös bársonysötétítők be voltak húzva, teljesen kizárták a külvilágot. Tudtuk jól, hogy pár órán belül alkonyodni kezd. Sorya azt mondta, hogy csupán néhány órát hajózunk, és mire beesteledik, Bahramba érünk.

Remélem, ez így is lesz.

Elfáradtam. Az erőm elfogyott. Nem volt energiám ahhoz sem, hogy Daviddel tovább veszekedjek Shaya miatt.

Féltékeny! Nem nagyon, csak egy kicsit, de akkor is az! Akarva-akaratlanul is mosolyogtam David reakcióján.

Hogy lehet valaki féltékeny egy kis tigriskölyökre? – mulattam magamban.

Ha Shaya ember volna, és ráadásul pasiból lenne, ők ketten szerintem már javában a földön hemperegnének, és egymással birkóznának. Úgy kellene őket szétválasztani. *Még szerencse, hogy Shaya csak egy tigriskölyök!*

Azért remélem, idővel elássák a csatabárdot, és megkedvelik egymást!

Amikor David kimondta, hogy szerelmes belém, nagyot dobbant a szívem. Tudom, hogy szeret, de azt is tudom, hogy elhagyott, hogy képes volt otthagyni, ahelyett hogy beavatott volna a terveibe. Nekem több idő kell, hogy újra meg tudjak bízni benne.

Ugyan mi a biztosíték arra, hogyha Drúna-Csomba érünk, nem hagy megint faképnél, és nem tűnik el újfent? Nélkülem.

A szerelem nem működik bizalom nélkül. Legalábbis nálam nem.

Lefogadom, hogyha a Rithipol-tőr per pillanat Davidnél lenne, és csak rajta múlna, nem habozna használni, és azonnal visszaküldene engem Siem Reapbe. Főleg a mai nap után. *De vajon mit tennék én az ő helyében?*

Valószínűleg én is azt tenném. Ugyanazt tenném, amit ő. Én is biztonságban szeretném tudni őt. Ezzel tisztában vagyok.

A szoba nagyon elegánsan volt berendezve. Egyetlen szín sem volt túl harsány, egyetlen bútordarab sem rítt ki a többi közül, egyetlen ízléstelen, giccses dísztárgy sem akadt. Bárki is volt a lakberendező, kényesen ügyelt a részletekre, hogy minden passzoljon mindenhez. Akár egy király is ellakhatna ebben a kabinban. Igaz, nem túl nagy, de a hajókázáshoz nem is kell királyi palota trónteremmel. Igazán van annyira pazar és fenséges, mint amilyenhez az arisztokrácia szokva van.

Az ággyal átellenben a fal mellett egy kis, fafaragású öltözőasztalka állt hozzá tartozó zongoraszékkel, melynek bársonyhuzatú párnás része ugyanolyan színű volt, mint a sötétítőfüggönyök. Az asztalkán egy friss vízzel teli, füles kancsó állt, mellette mosdótál és két törölköző. David odament, és öntött egy kis vizet a tálba, majd belemártotta mindkét kezét, fölé hajolt, merített a vízből, és többször leöblítette az arcát.

– Sosem kérdeztem még tőled, de honnan ismered Soryát? – kezdtem faggatni. Már régóta motoszkált a fejemben ez a kérdés.

– Onnan, hogy Sorya apám barátja volt. Egészen addig, amíg Caroline fel nem bukkant az életében. Gyerekkoromban, mikor még béke honolt a birodalomban, apámmal gyakran ellátogattunk hozzá. Lóra ültünk, és átnyargaltunk Drúna-Csomba. Olyankor Sorya látott minket vendégül. Kis kölyök voltam még.

– Úgy is találkoztál vele, hogy már édesanyád férje volt?

– Igen, néhányszor. Mivel anyámra haragudtam, ezért olyankor jobbára Soryával töltöttem az időt. Sokszor vitt vadászni, ő tanított meg például a lándzsával és az alabárddal bánni.

– Milyen volt ennyi idő után újra találkozni édesanyáddal?

– Mi ez a sok keresztkérdés? – vigyorodott el, miközben megtörölte az arcát. – Érdekes volt újra látni. Egy alkalommal beszélgettünk, és olyan dolgokat tudtam meg, amiket apámtól másképp hallottam.

– Ezért van az, hogy mikor először beszéltél nekem anyádról, azt mondtad, meghalt?

– Akkor azt úgy értettem, hogy számomra meghalt, de ma már másképp gondolom. Ha kiderül az igazság, az sokszor átír bizonyos dolgokat. Még a múltat is meg tudja változtatni.

– Az éremnek mindig két oldala van. Ezt te nem tudtad?

– Valóban okosabb lett volna anno megkérdeznem anyám verzióját is, de könnyű volt elhinnem róla a hazugságokat, mert egy olyan ember mondta nekem őket, akiben megbíztam. Sokszor nem látod a fától az erdőt, ez igaz, és az igazságnak olykor nemcsak két, de sok oldala van: az egyik, amit az egyik érintett fél állít, a másik, amit a másik, a harmadik pedig az, amit egy harmadik fél gondol róluk, a negyedik pedig, amit egy negyedik, és így tovább. Az igazság az, amit elhiszel. Sosem lesz több, sem kevesebb. Én apámnak hittem. Anyámat pedig akkor, ott lélekben eltemettem. Nem mondom, hogy hibáztam. Egyszerűen akkor és ott ez volt a helyes.

Úgy éreztem, ezer éve nem beszélgettünk ennyit Daviddel.

– Gyere, öntök neked a kancsóból. Mosakodj meg! – ajánlotta fel David.

Egy szempillantás alatt hatalmába kerített a fáradtság. *Leragad a szemem* – állapítottam meg. Elcsigázott voltam és bágyadt. Nem bírtam tovább koncentrálni.

Tettem, amit kért. Odamentem hozzá. Ő csak nézett rám. Vágyakozva, igaz szerelemmel.

Hirtelen összerándult a gyomrom, és egy kicsit zavarba is jöttem.

A tál fölé hajoltam, és összeillesztettem a két tenyerem, hogy David – akár egy csészébe – vizet tudjon önteni a kezembe. Ahogy az arcomhoz érintettem az ujjaim, üdítő érzés fogott el.

Bármit megadnék azért, hogy aludhassak egy kicsit! Akár csak öt percet! – ismertem be magamnak, miközben szárazra töröltem az arcomat. Még sosem vettem be altatót, de biztosra veszem, hogy annak is ilyen hatása lehet: egyik pillanatban még éber vagy, a másikban pedig erőt vesz rajtad a kimerültség és az álmosság.

– Eszméletlen fáradt vagyok – közöltem Daviddel, hatalmasat ásítva. – Le kell dőlnöm, különben mindjárt összeesem.

– Én is jövök. Szerintem én előbb aludni fogok, mint te – sandított rám elcsigázott arccal. Szemhéja már félig lecsukódott.

Nem is csoda. Hosszú volt ez a nap, és rengeteg viszontagságon mentünk át. Mi sem természetesebb, hogy a szervezetünk most megálljt parancsolt.

Lepakoltuk a hátizsákunkat, és mindketten – úgy, ahogy voltunk – bedőltünk az ágyba. Azt még határozottan éreztem, hogy David magához húz és átölel, de aztán szinte azonnal elaludtunk.

Amikor kinyitottam a szemem, Davidet láttam magam mellett az ágyban. Az arca feszült volt, pedig mélyen aludt. Shaya az ágy lábánál feküdt, ugyanazon a szőnyegen, ahová letelepedett.

Elterülve, fejét a két mancsa közé dugva bóbiskolt. A szoba sötét volt, csupán az asztalon álló gyertya fénye adott némi világosságot. A hajó szelte a vizet. Éreztem, amint ringatózik alattunk a padló.

Micsoda pazar hely – állapítottam meg ismét. – Annak ellenére, hogy úgy éreztem, mintha csak a középkorba csöppentem volna vissza, ahol gyertyákkal és fáklyákkal világítottak LED-lámpák helyett, iránytűkkel navigáltak radarok nélkül, és kardokkal meg lándzsákkal vívták a csatákat.

Fogalmam sincs, hány óra van, vagy hogy mennyit is aludhattunk, de azt tapasztaltam, hogy a mély fáradtságnak, mely nemrégiben hatalmába kerített, nyoma sem volt.

Ekkor az ajtó felől furcsa neszezést hallottam. Ha David nem lett volna mellettem, bizonyára halálra rémültem volna. Aztán halk kopogás ütötte meg a fülemet.

Ki a fene lehet? – ötlött fel bennem a kérdés. David nyilván nem hallott semmit, mert meg sem moccant mellettem, aludt tovább.

Nincs szívem felébreszteni!

Nesztelenül kikászálódtam az ágyból, és az ajtóhoz óvakodtam. Mezítláb, lábujjhegyen a nyikorgó hajópadlón, hogy még csak véletlenül se riasszam fel Davidet, sem pedig Shayát.

Vajon nagy őrültség lenne kinyitnom? Ugyan miért ne tenném meg? Hiszen Soryáék is itt vannak velünk a hajón. Mi baj történhetne?– kergették egymást a gondolataim. Aztán további agyalás és gondolkodás nélkül résnyire nyitottam az ajtót. Meglepetésemre Daria fia, Aaron állt odakint.

Bárki másra fogadtam volna, csak őrá nem.

– Beszélhetnénk egy percet négyszemközt? – kérdezte rám emelve sötétkék, acélos tekintetét. – Az őrszem jelentette, hogy ebben a kabinban találom. Remélem, nem zavartam meg a pihenését, hercegnő! – Az arcomat fürkészte. Ezúttal is úgy nézett végig rajtam, a nyakamon, a dekoltázsomon, a lábamon, hogy nyelt egy nagyot. Én se tudtam kivonni magam a hatása alól.

Nem tudom hová tenni ezt a férfit – suhant át a gondolat az agyamon. *Vajon mit akarhat tőlem?* – tűnődtem.

Furdalt a kíváncsiság. Már csak azért is, mert tudtam, hogy szegről-végről rokonok vagyunk. Bólintottam hát, és kiléptem vele a folyosóra. Azt hittem, ott fogunk beszélgetni, de nem így történt. Intett, hogy menjek előre.

A folyosó végén egy másik kabinba invitált be. Furcsa érzésem támadt.

Hercegnőnek szólított.Annyira tudtam, hogy tudják!

A legnyugtalanítóbb az volt, hogy a folyosón nem láttam senkit. Hangokat ugyan hallottam fentről, de látni egy lelket sem láttam.

A kabin, amelybe beléptünk, jóval tágasabb volt, mint a miénk. Középen egy kerek asztal állt, körülötte legalább tíz bársonyhuzatú karfás székkel. A faburkolatú falakat színes kárpitok díszítették. Az asztal alatti szőnyeg valahonnan a Távol-Keletről, talán Perzsiából származhatott, csakúgy, mint a jókora, kézzel festett, színes madármotívumokkal díszített, gömbölyű váza az asztal közepén. Gyönyörű darab volt. A kristálycsillár a mennyezetről szinte mértani pontossággal az asztal közepe fölött függött, hangulatos, meleg fényt árasztva.

Az asztalon egy kupa várta vissza Aaront. A levegőben frissen lakkozott fa és bor illata keveredett valamilyen áporodott, poros szaggal. A tekintetem először a borospohárra, majd onnan a mellette lévő levélkötegre vándorolt. Csupa vastag, megsárgult boríték, szalaggal átkötve. Úgy ötven levél lehetett a kötegben. Nyilván Aaron levelei. És semmi közöm hozzájuk. *De akkor miért bámulom mégis?*

Aztán a kézírásra néztem. Valahogy rettentően ismerősnek tűnt.

Annyira elmerültem a gondolataimban, és úgy vonzotta a tekintetemet a levélköteg, hogy először nem is hallottam, hogy mondott volna valamit Aaron. Pedig mondott, és aztán el is ismételte.

– Jól látod, hercegnő, ezek a tieid. Édesanyádtól vannak – világosított fel.

Értetlenül néztem rá, aztán ismét a halom levélre vándorolt a tekintetem. *Hogy mégis mit mondott Aaron? Ezeket valóban az édesanyám írta?*

Igen, ez az ő kézírása! – hasított belém a felismerés. Megismerem. Gyerekkoromban rongyosra olvastam az anyámtól megmaradt iratokat, melyeket Babi, a nevelőanyám megőrzött nekem.

– Ezek mégis hogy kerülnek ide, hozzád? – bukott ki a számon. Kábé úgy nézhettem rá, mint aki szellemet lát.

– Nekem adta őket – felelte egyszerűen. Az arcáról semmilyen érzelmet nem tudtam leolvasni. Rezzenéstelen tekintettel vizslatott tovább. – Úgy is fogalmazhatnék, hogy elvettem tőle.

Ezeknek a szavaknak a hallatán elakadt a lélegzetem. Lassan ráemeltem a tekintetemet.

– Hogy mit mondtál? – kérdeztem vissza.

Biztosan rosszul hallottam, vagy ha mégis kiejtette a száján ezeket a szavakat, nyilván nem gondolta őket komolyan. Legalábbis ezzel nyugtattam magam.

– Jól hallottad, az anyád haldoklott, mikor elvettem tőle.

– De ez mégis hogy lehet? – gondolkodtam hangosan. – Anyám hároméves koromban halt meg.

– Ezt mondták neked. De nem ez az igazság – felelte ridegen. Fagyos, gonosz tekintettel meredt rám.

David

Arra ébredtem fel, hogy Shaya nyalogatja az arcomat. A bundája az orromat csiklandozta, és csupa nyál voltam. Alig bírtam nyitva tartani a szememet, olyan fáradt voltam még mindig, legszívesebben a másik oldalamra fordultam volna, és aludtam volna tovább, de Shaya egyszerűen nem hagyott békén. Az agyamra ment.

– Shaya, hagyj! Tűnés innen! – szóltam rá elcsigázottan, de még mindig nem bírtam összeszedni magam, és rendesen kinyitni a szemem.

Azt határozottan éreztem, hogy alattam inog, illeg-billeg és himbálódzik az ágy. Mint egy bölcső, melyet folyamatosan ringatnak. Aztán eszembe jutott, hogy Daria hajóján vagyunk, és épp Bahramba tartunk.

Addig-addig nyaggatott Shaya, amíg végre kinyitottam a szemem, és megsimogattam a pofáját. Sötét volt a kabinban, de egy dolog azonnal feltűnt, mégpedig az, hogy Liv nincs a szobában.

Mi a franc történt? Hová tűnhetett? – néztem körbe álmosan, de csak homályosan derengtek a kabin tárgyai. Megdörzsöltem a szememet, hátha segít. Régimódi, de elegáns, karfás székeket láttam, kerek, lakkozott faasztalt, rajta egy történelmi térképpel felmatricázott földgömböt. Aztán a következő pillanatban Shayát hallottam, amint felmordul, akár egy felbőszített macska. Majd egy sötét alak vált ki a félhomályból, penge éle csillant a derengő fényben, és elmosódottan láttam, amint Shaya ráveti magát valakire. Még utoljára ordított egyet, majd mozdulatlanná vált teste lecsúszott a támadójáról. Eszement gyorsan tértem

magamhoz. A kardomat kerestem, de idegen volt a hely, hirtelen azt sem tudtam, mi merre van.

A fekete ruhás, csuklyás alak egyre csak közelített felém a kivont tőrrel.

Bassza meg! Nincs nálam fegyver!

Aztán rám támadt, és nekem nem volt más lehetőségem, mint puszta kézzel védekezni. Elkaptam a karját, próbáltam eltartani magamtól, s közben valahogy kiütni a kezéből a tőrt. De olyan izomlázat éreztem a karomban, hogy fogni is alig bírtam, nemhogy eltolni magamtól valakit, aki az életemre tör.

Végül csak sikerült eltaszítanom magamtól. Nekitántorodott a falnak. Nem volt erős fizikumú, ezt határozottan éreztem. Ellenben szívósnak bizonyult, másodpercek alatt összeszedte magát, és újra támadt.

Felkaptam a gyertyatartót az asztalról, és azt tartottam magam elé védekezésképpen. De a támadómat ez nem tántorította el: összevissza hadonászott előttem a fegyverével, egészen addig, míg sebet nem ejtett rajtam. Belevágott a karomon a kötésembe. A bőrömet nem sértette fel, a vastag pólya felfogta a csapást.

Dühösen megint nekem rontott. Dulakodtunk, mígnem lerántottam róla a csuklyáját. Meglepetésemre Alice állt előttem.

A vér meghűlt az ereimben.

– Te meg mi a francot csinálsz itt? – meredtem rá. – Megőrültél?

Liv

Teljesen lefagytam. Aaron szeme gonoszul csillogott. *Hogy volt képes ezt mondani nekem? Méghogy ő vette el ezeket a leveleket az anyámtól? A haldokló anyámtól? Hát miféle ember az, aki ilyet tesz?*

– Akkor mégis mi az igazság? – meredtem rá kérdőn.

Aaron játszott velem. Mint macska az egérrel. Szép lassan végighúzta az ujjait az asztalon, szinte hallottam a halk neszt és súrlódást. Aztán, amikor a keze a levelekhez ért, megállt.

– Hallanod kellett volna, hogy könyörgött az életéért. – Nagyon kellett koncentrálnom, hogy a düh ne borítsa el az agyamat. Pontosan tudom, hogy arra játszott. – Meg kell hagyni, ezek a levelek felettébb érdekes olvasmányok. Könnyekig meghatódtam, mikor azt olvastam, mennyire szeretett téged. – A gonosz szarkazmusa teljesen kiütött. – Nem húzom az időt, és a tárgyra térek. Keresek valamit, ami nálad van.

– És mi volna az? – emeltem fel a fejemet, és néztem egyenesen a szemébe.

– A kígyónyakláncod.

– Jól fogalmaztál. Az az én kígyónyakláncom. Neked semmi közöd hozzá – feleltem.

– Nem fogok köntörfalazni. A holmidat az embereim épp most kutatják át.

– Akkor ideje távoznom – feleltem, és sarkon fordulva az ajtóhoz indultam, de a szavaira megtorpantam.

– Az ajtó zárva van. Innen csak akkor mehetsz ki, ha kiengedlek – figyelmeztetett. – Még egyszer megkérdezem, hol van a nyaklánc?

– Nem tudom, de ha tudnám, sem árulnám el neked – vágtam oda neki.

– Nos, elképzelni sem tudom, milyen fontosak lehetnek számodra ezek a levelek – kínzott tovább. *Vagy épp csak most kezdi el a gyötrésemet?* – tűnődtem. Nem ismerem ezt az embert. Fogalmam sincs, mire számíthatok tőle.

Kezébe vette az egyik levelet, és a gyertya lángja fölé tartotta, majd felém fordult. Megint szemtől szemben álltunk egymással.

– Sajnálnám elégetni anyád leveleit, amelyek az utolsó hozzád intézett szavait tartalmazzák, de megteszem, ha kell – mondta. Lassan, tagoltan ejtette ki a szavakat, pontosan elhelyezve a hangsúlyokat, hogy tudjam, véresen komolyan beszél.

Sajgott a szívem. Azok ott anyám utolsó mondatai. Egy darab belőle. A lelkéből, amelyet nem ismerhettem.

– Égesd csak el őket nyugodtan. Ugyan fogalmam sincs, mire kellene neked a kígyónyakláncom, de amíg én élek, nem lesz a tiéd.

– Rendben – felelte, és szemrebbenés nélkül meggyújtotta a levelet. Aztán sorra a többit is.

Kétségbeesetten, tehetetlenül néztem, ahogy a láng beléjük kap, és egymás után felemészti a papírlapokat. Ahogyan összezsugorodnak és hamuvá válnak. Aztán minden távolodni kezdett, mintha ájulás fogott volna el, de aztán rájöttem, hogy nem ájulás ez, hanem ébredés. Épp felébredek.

David

Mi a fészkes fene történik? Mégis hogy került ide, a bahramiak hajójára Alice? Neki Drúna-Csomban kellene lennie! *És miért támadt rám?*

Aztán felébredtem, és ráeszméltem, hogy egy kicseszett rémálom volt az egész.

A szemem úgy pattant fel, mintha jeges vizet öntöttek volna rám. *Hogy álmodhattam ilyen képtelenséget?*

Liv arca centiméterekre volt tőlem. Hallottam a lélegzetvételét, a halk szuszogását, azt, ahogyan egyre szaporábban veszi a levegőt. *Olyan gyönyörű az arca!* – állapítottam meg újfent magamban.

Hihetetlen jó érzés mellette lenni.

Pár napja még komolyan azt hittem, sosem látom többé. *Még szerencse,hogy csak álom volt az egész!*

Alice az álmomban? – tűnődtem. Vajon mi lehet vele? Jelenleg Drúna-Csom a legbiztonságosabb hely Indorában, de aggaszt ez az álmom. Aggaszt, hogy ő szerepelt benne! Ráadásul negatív figuraként!

Liv

Felébredve David mellett találtam magam. Alattunk ugyanúgy ringatózott a bahramiak hajója, mint akkor, amikor elaludtam.

A legmegnyugtatóbb az volt, hogy David szeme nyitva volt, és mosolygott rám. Karja óvón átölelt, és ettől nagyobb biztonságban éreztem magam. Felzaklatott az álmom. *Aaron? Miért pont vele álmodtam? Mit jelenthet ez az álom?*

Tartanom kellene tőle? Vagy mégis mi ez az egész?

Nem is ismerem! Soha egy szót sem váltottam vele. Gondolatban még a hajó másik részében időztem, ott, abban a kabinban, ahol álmomban Aaron elégette anyám leveleit. Aztán visszatértem Davidhez, aki árgus szemekkel figyelt.

– Helló, álomszuszék! – szólított meg, mire önkéntelenül is elvigyorodtam.

– Már odaértünk Bahramba? – érdeklődtem.

– Fogalmam sincs – nevetett. – Lövésem sincs, hogy mennyit aludhattunk, vagy hogy merre járhatunk. Hogy aludtál? – kérdezte egyszer csak.

– Jól – vágtam rá. – De nagyon furcsa álmom volt – vallottam be, mire összehúzta a szemét, és kérdőn nézett rám.

– Hogy érted azt, hogy furcsa álom? Hasonló ahhoz, amelyikben anyámmal is találkoztál?

– Igen, nagyon hasonló volt ahhoz az álomhoz, de ezúttal nem édesanyád szerepelt benne, és nem is te, hanem Aaron.

– Aaron? Daria fia?

– Pontosan.

– De hát őt nem is ismered! – csodálkozott. *Igaza van, nem is ismerem.* – És mit álmodtál vele? – meredt rám kíváncsian.

– Az egész egy nagy képtelenség – szögeztem le rögtön az elején. – Bekopogott ide, miközben te aludtál, és átinvitált egy másik kabinba. Beszélni akart velem, és én valamiért követtem. Leveleket lobogtatott előttem, mondván, hogy azokat anyám írta nekem. Mondott valami olyasmit is, hogy anyám nem is úgy és akkor halt meg, mint ahogyan mesélték nekem, és a kígyónyakláncomat akarta.

– A kígyónyakláncodat? – kérdezett vissza David.

– Igen. Azt, amelyik furcsa mód elveszett – meséltem, mire David arckifejezése megváltozott. Bűnbánóan lesütötte a szemét, aztán szó nélkül kikelt mellőlem az ágyból. Ott ült az ágy szélén háttal nekem, mikor újra megszólalt.

– Nem veszett el, én loptam el tőled, mikor otthagytalak Los Angelesben – vallotta be, mire kimeredt szemekkel bámultam rá. El se akartam hinni, amit mond.

– Ezt ismételd meg, kérlek! – suttogtam halkan inkább magamnak, mintsem neki.

– Elloptam a kígyónyakláncodat és a talizmándobozodat, hogy soha többé ne tudj visszajönni Indorába!

– Hogy mit tettél? – meredtem rá. A düh egy pillanat alatt elborította az agyamat.

David erre már nem válaszolt, csak felállt és odament a hátizsákjához. Belenyúlt és kotorászni kezdett benne. Egy erszényt húzott elő, és visszajött hozzám. Újra letelepedett az ágy szélére és az erszényt kinyitva kezembe adta a kígyónyakláncomat és a talizmándobozomat.

Sokáig csak némán meredtem a tenyeremre és a benne tartott kincseimre.

– A nyaklánc az egyetlen emlékem volt anyámtól. Azt hittem, elvesztettem! – borultam ki. Éreztem, hogy még a könnyem is kicsordult. – Hogy vehetted el szó nélkül?

– Nem vagyok büszke arra, amit tettem! Ne haragudj rám! Tudom, hogy elcsépelt szöveg, de a te érdekedben tettem. Ahogy már mondtam, azt akartam, hogy soha többé ne tudj átjutni ide. Meg akartalak óvni téged ettől a világtól. Úgy gondolkodtam, hogy a nyakláncodról azt fogod hinni, hogy elvesztetted, a talizmándobozodról pedig azt, hogy soha nem is létezett, hiszen álmodtad az egészet, ami velünk történt. Emlékszel, ezt igyekeztünk elhitetni veled. Azt gondoltam, így leszel a legnagyobb biztonságban.

– Hát nem így történt – jegyeztem meg szomorúan.

David

Liv és a különös álmai. Nem tudom eldönteni, mit gondoljak róluk, milyen jelentőséget tulajdonítsak nekik. Legutóbb anyámmal álmodott, és akkor én is szerepeltem az álmában, de az ugyebár nem álom volt. Viszont valahányszor álmodik valakivel, annak fontos szerepe lesz az elkövetkezendő eseményekben. *Mégis kicsoda Liv? Egy látnok? Egy jós? Természetfeletti képességekkel rendelkezik? Ó, hogy én mekkora hülye vagyok!* – kaptam észbe. – *Liv egy lilion. A lilionok között vannak olyanok, akik varázserővel vagy valamiféle különleges képességgel bírnak. Hát ez lenne a magyarázat?* – töprengtem, miközben Livet figyeltem, ahogy végigsimít a nyakláncán.

Rettentően haragszik rám. Látom rajta. Ezek után soha többé nem áll szóba velem! – összegeztem magamban a baklövésem eredményét.

Ekkor kopogást hallottunk. Odamentem az ajtóhoz és kinyitottam. Narith állt odakint.

– Gyertek, megérkeztünk – közölte a jó hírt.

Liv

Nem kellett sok mindent összecsomagolnunk, hiszen ki sem csomagoltunk. A Davidtől visszakapott talizmándobozt elrejtettem a hátizsákomba, viszont úgy döntöttem, hogy a nyakláncomat mostantól hordani fogom.

– Ez nagyon nem jó ötlet – akadékoskodott David, de nem érdekelt. Nyakamba akasztottam a láncot, és ráhúztam a pólómat. Így csak az szúrja ki, aki pontosan tudja, hogy mit keressen.

Durcásan kiviharzottam David előtt a kabinból, és Narith után eredtem, Shayával a nyomomban. Amikor felértem a fedélzetre, elképesztő látvány fogadott. Egy hatalmas tó közepén voltunk, de a sziklák és a hegyek eltűntek, és előttünk egy szigeten egy csodaszép kastély állt. Körbe a vízben, akár a kínai agyagkatonák Hszianban, szoborhadsereg emelkedett ki a tóból. Mintha egy kővé dermedt hadsereg állt volna őrt a kastély körül. Rang szerinti sorrendben, a parancsnokokkal az élen, végeláthatatlan hosszan.

Nincs hajó, mely képes lenne áttörni ezen az akadályon!

A szobrok egymás mellett álltak, olyan szorosan, mintha csak támadásra sorakoztak volna fel. Arcuk, csakúgy, mint a kínai terrakotta hadsereg katonáié, itt is egyedire volt formálva. Gondos, precíz munka volt valamennyi. Ahogy elnéztem, nem volt két egyforma katona. A ruházatuk, a vértjük, a fegyverük hihetetlen módon élethűvé tették őket. Legalább egy kilométer hosszan védték a kastély előtti területet.

Bahram tornyain kék zászló lobogott. A címerük jól láthatóan kirajzolódott. A hadsereg készenlétben állt az íjászokkal együtt a bástyákon. Ők a szoborharcosokkal ellentétben nagyon is élők voltak.

Vajon itt mindig ekkora a hadi készültség? – tűnődtem.

David

Bahramban még sohasem jártam. Történeteket azonban hallottam a városról. A kínai agyagkatonákhoz hasonló szobrok látványa viszont még engem is sokkolt. A városfal körül sorakoztak fel, és állták útját bárkinek, aki meg akarta közelíteni Bahram kapuját.

Emlékszem, egyszer mintha apám mesélt volna erről a védelmi taktikáról, a szobrokról, de csak nagyon homályos emlékeim voltak erről.

Apám folyton dicsérte Bahramot. Az egyik legfontosabb szövetségesei voltak a bahramiak.

– Huszonnégyezer harcos áll itt őrt – szólalt meg Sorya mellettünk a távolba révedve. – Daria nagyapja, Ponlok készíttette őket, hogy biztosítsa Bahram védelmét. Okos ember volt, meg kell hagyni – ismerte el félmosolyra húzva a száját.

A kék vitorlák megfeszültek az élénk szélben. *Felmerült bennem a kérdés, ha egy egész szoborhadsereg állja az utunkat, akkor mégis hogy jutunk be a palotába?*

– Látjátok? Amott van a rév, ott kikötünk, és onnan kétszemélyes hajókkal folytatjuk utunkat – válaszolt Sorya a kimondatlan kérdésemre.

Liv

Ahogy a mólóhoz értünk, szinte az egész legénység felözönlött a fedélzetre. Csak Aaront nem láttam sehol. Daria ugyan a kormánynál állt, de a fia nem volt mellette. *Ezt egy kicsit furcsállottam.*

Kettesével átszálltunk a csónakokba, úgy utaztunk tovább. David ragaszkodott hozzá, hogy vele üljek egy hajóban, pedig legszívesebben átültem volna máshová. Eveznünk nem kellett, mert a csónakok egy víz alatti sínen közlekedtek, akár a vidámparkokban a hullámvasút kocsijai. A katonák szobrai között csak még inkább tátva maradt a szám. Onnan lentről, a csónak aljából, ahol ültem, valóságos óriásoknak tűntek. Ember nagyságúak voltak, némelyik legalább két méter magas. Szemmértékkel nehéz volt megállapítani, hogy pontosan melyik mekkora, de mindegyik hatalmasnak tűnt. Mivel talapzaton álltak, egészen hátra kellett hajtanom a fejemet, hogy a csónakból felnézzek rájuk. A várfalhoz közeledve elfogott a félelem. *Ha ide ilyen nehéz bejutni, bizonyára a kifelé vezető út sem lesz könnyű* – suhant át a fejemen.

A kastély kőfala régi és ódon volt, olyan, amilyennek a középkori várakat képzeli el az ember, de ami igazán különlegessé tette, az a várfalakra felkúszó buja növényzet volt. Talán éppen emiatt tűnt úgy nekem, mintha egy elvarázsolt Csipkerózsika-kastély lenne. A lőrésszerű ablakokat is kovácsoltvas rács védte.

Úgy húsz percen keresztül csorogtunk a csónakban, míg végre megérkeztük a vasrácsos kapuhoz, melyet, mire odaértünk elé, felhúztak előttünk.

– Bármennyire neheztelsz is rám, ne feledd, amit mondtam: jobb, ha nem tudja senki, hogy ki vagy valójában – intett David.

Odabent a város vízre épült. *Mintha csak Velencében lennék* – álmélkodtam. A Szent Márk tér és a lagúnák jutottak eszembe. A csónakunk egyszer csak megállt. Az evezőlapátok felemelkedtek, és ez a mozdulat automatikusan arra késztette Davidet, hogy megmarkolja őket és evezni kezdjen.

Ahogy az összes csónak beért a városba, ünnepélyes dob-, majd trombitaszó harsant. Így köszöntött minket Bahram népe. Az ablakokból kíváncsi tekintetek szegeződtek ránk, asszonyok és gyerekek integettek nekünk.

Per pillanat határozottan bántam, hogy nem hallgattam Davidre, és felvettem a kígyónyakláncomat. Ekkora közönségre nem számítottam.

Ahogyan lopva fel-felnézve figyeltem a bahrami lilionokat, egy dolog azonnal a szemembe ötlött. Nem egy Lossza-jelet láttam. Igaza volt Manjának, ez a könyöktől egészen a kézfejig ívelő rajz elképesztően gyönyörű. Valóban olyan, mintha csillámtetoválás lenne. És ami a legjobb: minden nő karján más motívum látszik.

Milyen kár, hogy nem láthattam, ahogyan a kezemen a vörösség átváltozik Lossza-jellé, kíváncsi lettem volna rá, hogy milyen. *Bárcsak visszaforgathatnánk az idő kerekét, és még mindig kisbabát várnék!*

A mi kisbabánkat Daviddel.

David

Nincs jó előérzetem. *Bárcsak túllennénk már ezen a tiszteletkörön, és az Elátkozott-szoros felé tartanánk!* Evezés közben fel-felpillantottam Livre. A gondolatai messze kalandoztak, legalábbis ezt lehetett kiolvasni a tekintetéből. *Vajon mi járhat a fejében?*

Sosem fogom elfelejteni azt a fájdalmat, amelyet a szemében láttam, amikor bevallottam neki a bűnömet. Hogy szántszándékkal kicsempésztem a táskájából a talizmándobozát és elvettem a nyakláncát is. Igaza van, csúnyán átvertem. Nemcsak szimplán otthagytam, még be is csaptam.

Kurvára becsaptam! És kurvára nem lett volna szabad ezt tennem!

Jóvá kell tennem valahogy! Csak még azt nem tudom, hogyan. Bár azzal kapcsolatban erős fenntartásaim vannak, hogy egyáltalán van-e kiút ebből a helyzetből. Fogalmam sincs, hogy egyáltalán jóvá lehet-e tenni azt, amit elkövettem.

Utunk egy térre vezetett, ami olyan volt, mint egy apró sziget. A közepén a királyi palota főszárnya állt. Ott végre kiszállhattunk a csónakokból. Díszbe öltözött lilion előkelőségek álltak sorfalat, és üdvözöltek minket a lépcsők tetején. *Ez itt a helyi szokás? Mindig így üdvözlik a hazaérkezőket?*

Mögöttük boltíves oszlopcsarnok rajzolódott ki.

Egy csinos, középkorú nő lépett előre. *Az ezüstszínű, földig érő, feltűnően elegáns ruhájából ítélve ő bizonyára Daria felesége* – sakkoztam ki magamban.

Daria szállt ki először a csónakjából. Széles mosollyal, szívélyesen üdvözölte a feleségét és a többieket.

– Daria, csakhogy hazaértetek! Már nagyon vártunk benneteket! – üdvözölte az asszony a férjét.

– Engedjétek meg, hogy bemutassam nektek Meát, a hitvesemet – mondta Daria.

A nő ébenfekete haja hátul szoros kontyba volt fogva, és egy aranyágat formáló dísz volt beletűzve, mely még fenségesebbé tette a megjelenését. Arcát a jobb szeme sarkától lefelé egy hosszú heg csúfította el. *Vajon mi történhetett vele?* – tűnődtem.

– Mi már ismerjük egymást – szólalt meg, arcán kaján vigyorral, Sorya. A vigyort először nem tudtam mire vélni, de aztán megértettem mindent. Sorya közelebb lépve meghajolt az asszony előtt, és kezet csókolt neki. – Örülök, hogy újra találkozunk, Mea. Bizony sok-sok éve nem láttuk egymást – jegyezte meg derűsen.

– Bátyám, te meg hogy kerülsz ide? – képedt el az asszony.

Olyan szélesre húzta a száját mosolygás közben, amilyenre csak tudta. Valósággal sugárzott a tekintete, ahogyan Soryára nézett. Szinte azonnal a nyakába borult. Jó volt látni, mennyire őszintén örülnek egymásnak.

Ezek szerint ők ketten Soryával testvérek? – döbbentem le.

– Hogy is fejezzem ki magam finoman, a kedves férjed volt szíves megmenteni a seggünket a valdonoktól – mesélte nevetve Sorya, mire Daria jókedvűen, barátságosan megpaskolta a vállát. – Örök hálám érte, barátom! – fordította komolyra a szót Sorya immáron Dariához intézve a szavait.

– Nagy út áll mindenki mögött. Asszony, adj nekünk enni és inni! – szólt oda kedélyesen a feleségének Daria.

Beléptünk az épületbe.

Odabent széles folyosók, grandiózus márványoszlopok és egymásból nyíló, vörös bársonyszőnyeggel borított lépcsősorok, szobrok, festmények és páncélos őrök fogadtak minket.

Carricken akadt meg a szemem. Továbbra is ugyanaz a két katona cipelte a hordágyát, akik eddig is segítettek neki. Arca még mindig meggyötört és sápadt volt. *Hogy is ne lenne az!* Mindeddig nem nyílt alkalmunk rá, hogy hosszasabban elbeszélgessünk, pedig valójában mindkettőnknek nagyon is szüksége lett volna rá. *Ő a barátom! És most a poklot éli át! Tudom, hogy erős, és össze fogja szedni magát. A hajón legalább tudott pihenni ő is.* Ez a gondolat valamelyest megnyugtatott.

Biztos vagyok benne, hogy Soryának és Narithnak első dolga lesz kötést cserélni a lábán, ahogy szobát kapunk.

Andrew volt a másik, akiért aggódtam. Feltűnően szótlan. Ha valakin, akkor rajta látszik, mennyire fáradt és megviselt. *Pedig neki még csak le sem vágták a lábát!*

Vajon milyen lesz Alice és Andrew találkozása, ha egyszer Drúna-Csomba érünk?– tűnődtem. *Feltéve, ha valaha is Drúna-Csomba érünk.* Alice bizonyára mindenre számít, csak arra nem, hogy viszontlátja valaha is Andrew-t.

Valami nagyon durva dolognak kellett történnie kettejük között.

Liv

Kicsivel később egy reneszánsz hangulatú királyi lakosztályban találtam magam, mely egy társalgóból, egy szalonból és egy fürdőhelyiségből állt. *Itt egy egész család kényelmesen elférne!* – állapítottam meg körbenézve.

Legelőször a pompás, baldachinos ágyon akadt meg a szemem. Puha paplan és megannyi párna várta, hogy lepihenjek.

Ahogy letettem a hátizsákomat az egyik karfás székre, kopogtak. Egy pirospozsgás arcú, jámbor tekintetű lány lépett be földig érő, elegáns abroncsos ruhában. Látva az öltözetét, lopva végignéztem magamon, és megállapítottam, hogy a helyiekhez képest némiképp alulöltözött vagyok.

– Jó estét, kisasszony! – köszönt rám illedelmesen pukedlizve. – Nadia vagyok. Elnézést kérek a zavarásért, de Mea királyné parancsára jöttem. Azzal a kéréssel fordult hozzám, hogy segítsek önnek az öltözködésben.

Visszafogott mosolyában volt valami, ami azonnal bizalmat ébresztett bennem. Valamiért azt gondoltam, ha nem lenne ennyire megilletődve, biztosan cserfes teremtés lenne.

– Jöjjön csak nyugodtan! – reagáltam udvariasan. Titkon még örültem is a társaságnak, bár a csodálkozásomat kevéssé tudtam palástolni. *Saját öltöztetőt kaptam?*

A lány nem lehetett több húszévesnél, és talán még nálam is nagyobb zavarban volt.

Megszeppenve ment be a mosakodóhelyiségbe.

– Előkészítem a fürdőt a kisasszonynak! – mondta.

Kihasználtam, hogy újra egyedül maradtam, és kicsit alaposabban körülnéztem. A szobában nem volt se több, se

kevesebb dolog, mint amire egy embernek feltétlenül szüksége lehet. Ágy, asztal, szék. Ennyi volt a szoba berendezése.

Se laptop, se tévé, se telefon.

Ellenben rengeteg vázát láttam, tele szebbnél szebb virágokkal: liliommal, orchideával és kálával. Olyan illat terjengett a levegőben, akár egy virágoskertben.

Az ablakhoz léptem, és résnyire elhúztam a függönyt; kíváncsi voltam a kilátásra. Alkonyodott. A tavat láttam és néhány fel-alá járkáló őrt. A szél láthatóan felerősödött, nagy, tajtékos hullámok csaptak ki a partra.

Aztán a szemközti ablakhoz sétáltam, és azon is kikukucskáltam. Egy hosszan elnyúló, gondozott, meseszép kertet láttam tele apró tavacskákkal és virágzó magnóliafákkal. Megpillantottam Shayát odakint, egy faágat vett a szájába, azzal játszott.

Nadia csakhamar visszatért.

Még mindig zavarban volt. Ezt abból gondoltam, hogy feszengve, a kezét tördelve állt előttem, és láthatóan a szavakat kereste.

– Kérem, szólíts Livnek! – mondtam, mielőtt összeszedte volna a bátorságát és beszélni kezdett volna. Úgy éreztem, így helyes. Zavart, hogy kisasszonynak szólít és magáz. *Nyilvánvalóan szabályt szegek most ezzel, de nem érdekel!*

– Nem tehetem – rázta meg a fejét. – Ez a szabály az udvarban. Nem tegezhetek senkit – magyarázkodott megszeppenve.

– Én mégis azt kérem, hogy tegezz! – erősködtem.

Továbbra is lesütötte a szemét: mintha nem merne rám nézni, mintha felsőbbrendűnek tartana, és az alattvalóm lenne. *Nem*

akarok alattvalókat! Az emberek miért nem lehetnek egyenlők? Nem helyes, ha efféle megkülönböztetés van – lázongtam magamban, de persze tudtam, hogy ez esetben nem tehetek semmit. Száz-, sőt ezeréves protokolláris szabályokat nem rúghatok fel csak úgy. Itt nekem kell alkalmazkodnom az udvari etiketthez és az udvari elvárásokhoz, és nem pedig fordítva.

– A fürdője készen van – jelentette Nadia.

– Köszönöm szépen! – feleltem udvariasan.

– Amíg felséged fürdik, én előkészítem a ruháját – mondta különös mosolyra húzva a száját. Megütötte a fülem a „felség” szó. *Tényleg így szólított?*

– Felségnek szólítottál? – kérdeztem vissza. – Megkérdezhetem, mit mondtak neked rólam?

– Azt, hogy a csapattal együtt érkezett egy fiatal hölgy is, akinek segítenem kell az öltözködésben – felelte. – Nem volt nehéz kitalálnom, hogy ön csakis Vivien lehet, a lilion trón várományosa, különben nem a legszebb vendéglakosztályban szállásolták volna el – vallotta be őszintén.

A lány szavai hallatán önkéntelenül is elmosolyodtam. Tetszett az őszintesége. Gondoltam, megragadom az alkalmat, és tovább kérdezősködöm. Hátha ezúttal többet is megtudhatok a bahramiakról.

– Mesélj nekem Aaronról, kérlek! Mit lehet tudni róla? – kérdeztem.

– Ő Daria király és Mea királyné egyetlen fia, és a bahrami trón várományosa – mondta, de az arckifejezése láttán különös érzésem támadt.

– Ti ketten szeretők vagytok, ugye? – tértem rá a lényegre kerek perec, mire meglepetten egyenesen a szemembe nézett.

– Nincs olyan nő a királyságban, aki ne lenne Aaron herceg ágyasa – felelte egy csöppet lemondóan.

– De te szereted őt! – állapítottam meg. *Nem bántaná a dolog, ha nem így lenne.*

– Igen, szeretem – vallotta be halkan, alig hallhatóan.

– Mi jó van abban, ha a szeretője vagy valakinek? – kérdeztem őszinte kíváncsisággal.

– Az, hogy ha csak pillanatokra is, de szeretve vagy – jött azonnal a válasz.

– Ezek szerint Aaron herceg szeret téged? – feszegettem a témát tovább.

– Ő minden nőt szeret, akivel együtt hálhat.

Meglepett a válasza. *Milyen lehet osztozkodni ennyi nővel a férfin, akit szeretsz?*

– Egyébként milyen ember? Kell tartanom tőle? – Fogalmam sincs, miért, de úgy éreztem, meg kell ezt kérdeznem tőle.

– Szerintem igen. Őt két dolog érdekli, a trón és a nők. Te mindkettőt megtestesíted – mondta. Feltűnt, hogy áttért a tegezésre.

– Most már tegezhetsz? – kérdeztem rá.

– Hisz felséged úgy kívánta az imént – mosolyodott el.

– Ki vagy te? – kíváncsiskodtam tovább. Volt valami Nadiában, ami miatt azt gyanítottam, hogy több ő egy közönséges szobalánynál, és meg kellett tudnom, mi az, ami nem stimmel a sztorijában.

– A király unokahúga vagyok – vallotta be.

– Tehát Aaron az unokatestvéred? – meredtem rá bambán. Nem bírtam palástolni a döbbenetemet.

– Igen.

– És te szerelmes vagy belé? – tapintottam rá a lényegre.

– Igen.

– Hozzá szeretnél menni feleségül?

– Igen, de Aaron téged akar nőül – bökte ki.

– Ezért most engem gyűlölsz?

– Dehogy!

– Akkor miért adtad ki magad szobalánynak?

– Hogy a bizalmadba férkőzzek – nevette el magát. – Alig vártam, hogy bejöhessek hozzád! – mondta jókedvűen. – Csodaszép ruhát készítettünk elő neked az esti vacsorához – mesélte vidáman. Nyoma sem volt annak a szende leányzónak, aki úgy tíz perce belépett ide.

Magára hagytam Nadiát, és beléptem a fürdőhelyiségbe. Forró víz gőze csapta meg az arcomat. A kád négy lába aranyszínű oroszlánmancsot formázott. Ugyanolyan színű fogantyúk voltak a szekrényeken is.

Ledobtam magamról a ruhámat, és elnyúltam a kádban. Nyakig elmerültem a habos vízben, és percekig lehunyt szemmel hagytam, hogy a meleg víz átjárja a tagjaimat.

Mikor végeztem, gyorsan kiöblítettem a koszos-poros holmijaimat, és kiterítettem őket a törölközőállványra. Ideát Indorában nincsenek boltok, hogy csak úgy újabb dzsungeltúrához tudjak öltözni. *Jobb felkészülni a holnapra.*

Egy magamra tekert törölközőben léptem ki a szalonba. Nadia az ágy mellett állt. Az ágytakaróra egy csodaszép, ezüst színű, abroncsos báli ruha volt kiterítve.

Nadia ezúttal nem sütötte le a szemét, hanem egyenesen engem nézett. Pontosabban nem is engem, hanem a nyakamban lógó láncot, amelyről sikeresen megfeledkeztem.

– Tényleg te vagy Vivien – jegyezte meg. – A nyakláncod a birodalomban legendás.

– Hogy érted azt, hogy legendás?

– Anyád minden egyes festményen, kárpiton, szobron ezzel a nyaklánccal van ábrázolva. Élőben még sosem láttam. De szép! Ugyanolyan szép, mint amilyennek az illusztrációk alapján elképzeltem.

Pár másodpercnyi kínos csend következett, aztán Nadia újra megszólalt:

– A fűzőt és a ruhát egyedül nem tudod felvenni. Ha megengeded, segítek!

És úgy is lett. Tíz perc múlva elakadt lélegzettel álltam ott, a szoba közepén: úgy éreztem, hogy a fehér fűző a szuszt is kiszorította belőlem. Aztán Nadia rám adta a pompás báli ruhát, amelyet mintha csak rám öntöttek volna.

David

Megőrülök a tudattól, hogy Liv egyedül van. Még ha a lakosztálya itt is van, egy lépésnyire tőlem. Legszívesebben fittyet hánynék Sorya intelmére, és inkább most is vele lennék, bár azt is tudom, hogy jelenleg Liv egyáltalán nem kíváncsi rám.

– Liv nem a feleséged, Zavran! – visszhangoztak a fülemben Sorya szavai. – Furcsán venné ki magát, ha a kastélyban ennek ellenére mégis együtt hálnátok. Fenn kell tartanunk a látszatot!

Épphogy csak vettem egy fürdőt, mikor hangokat hallottam odakintről, a szobából.

Mi az isten ez?

Magamra tekertem egy fehér fürdőlepedőt, és kimentem megnézni, mi történt. Meglepetésemre egy fiatal lány tett-vett a szobában. A kanapéra készített ki nekem báli öltözéket, inget, frissen mosott és vasalt nadrágot.

– Ön meg kicsoda? – kérdeztem tőle csodálkozva. Kissé zavarban voltam előtte a lenge öltözetem miatt. Meztelen mellkasomon még nedves volt a bőröm, egy szál törölközőben álltam előtte.

– Elnézést kérek a zavarásért, Zavran herceg! – sütötte le a szemét azonnal a nő. Elfordult, de előtte azért rendesen végigmért. – Kopogtam, de bizonyára nem hallotta! Daria király parancsára jöttem, hogy segítsek!

A lány a ruházata alapján nem tartozik a királyi családhoz, ez szinte egészen biztos – vontam le azonnal a következtetést. Egyszerű cseléd lehet és ágyas, persze. Ez a királyi családokban már csak így van. Nem nézek ki túl sok jót a szeretett Aaron hercegünkből sem.

– Köszönöm, most már megleszek magam is – hárítottam el udvariasan a további segítségét, jelezve, hogy távozhat.

Nem kellett kétszer mondanom, a lány tudta a dolgát. Illedelmesen meghajolt, és magamra hagyott.

De még tartogatott nekem egy újabb kellemetlenséget a sors. Épp kopogtak, mikor a lány lenyomta a kilincset.

Narith állt az ajtó előtt. Amikor meglátta a lányt, az arcára volt írva, mit is gondol a szituációról.

Bakker! Még jó, hogy nem Liv jött át! Ha meglátott volna így, egy szál törölközőben egy szobalánnyal, nem is tudom, mit gondolt volna.

De! Mégis tudom! Nagyjából ugyanazt, amit Narith is gondolt.

– Hadd lássam a sebeidet, Casanova! – utasított nevetve. – Látom, már kényelembe is helyezted magad – nézett végig rajtam. – És ahogy kell, összemelegedtél a bájos személyzettel – nevetett.

– Hogy te milyen vicces vagy! – róttam meg a cinikus megjegyzése, pontosabban a mögötte rejlő feltételezés miatt. Nem álltam le magyarázkodni. *Minek is tenném? Mindenki gondoljon, amit akar. A lényeg, hogy én tudom, mi az igazság!*

Narith odalépett hozzám, és megvizsgálta a sérüléseimet.

– A karodon a seb szépen gyógyul – állapította meg, letekerve a kötést, már ami megmaradt belőle. – A hátad viszont csúnya! Arra megint teszek a kedvenc gyógynövényedből.

Amint ezt kimondta, még csak hozzá sem kellett érnie a sebemhez, máris csillagokat láttam a fájdalomtól, és üvölteni tudtam volna.

– Odalent a trónteremben tartják majd az ünnepséget – okosított ki Narith. – Ott várnak ránk.

Fél óra múlva teljes harci díszben álltam odakint, és vártam Livet. *Régen volt rajtam ilyen elegáns ruha!* Utoljára Varinban viseltem efféle öltözetet, apám ugyanis megkövetelte, hogy a tanácskozásokon én is részt vegyek. *Istenem, de utáltam az unalmas megbeszéléseket!*

Apám nemcsak ezekre várt el, ott kellett lennem az ítélethozatalokon és a kivégzéseken is. Talán tízéves lehettem, mikor végig kellett néznem az első akasztást. Valdonokat akasztottak. *A fekete köpenyüket máig látom magam előtt.*

Ha lesz egyszer fiam, sohasem fogom ilyesmire kényszeríteni!

Némi hezitálás után összeszedtem minden bátorságomat, és bekopogtam Livhez.

– Indulnunk kell a vacsorára – kezdtem volna a mondandómat, mikor kinyílt az ajtó, de meglepetésemre nem ő állt az ajtóban, hanem egy elegáns nő, akinek azonnal felcsillant a szeme, amint meglátott. Nem úgy festett, mint egy cselédlány, sokkal inkább tűnt hercegnőnek.

– Á, a híres Zavran herceg! – szólított meg. – Nadia hercegnő vagyok – mutatkozott be, aztán kilépett a szobából, és magamra hagyott Livvel.

Liv

Van egy olyan érzésem, hogy újdonsült ismerősöm, Nadia nem is olyan félénk, mint amilyennek az elején mutatta magát – állapítottam meg, látva, hogyan néz Davidre, és hogyan beszél hozzá. A jelenetet elnézve kész színielőadásnak tűnt az, amit az imént előadott nekem.

Bejön neki David, ezt biztosan tudom. *Bár ebben a ruhában kinek ne jönne be?*

Engem is lenyűgöz.

Eddig ismeretlen érzés fogott el. *Mi ez, ha nem féltékenység?* – tűnődtem.

David árgus szemekkel figyelt. Nyilvánvalóan megsejtette, hogy mit gondolok az iménti találkozásról, de nem tette szóvá, csak a szája csücskében megjelenő halvány mosoly jelezte, hogy igazam van.

Mindemellett úgy nézett rám, mintha életében először látna. Egészen zavarba ejtett a pillantásával. A ruha, amelyet Nadia rám adott, még engem is elkápráztatott. Úgy éreztem magam benne, mintha hirtelen királynőnek választottak volna. Csak arra kellett vigyáznom minden egyes lépésnél, hogy rá ne lépjek a ruhám szélére, és hasra ne essek.

David pár pillanatig csak némán bámult rám.

– Elképesztően gyönyörű vagy! – jegyezte meg. És én hittem neki. Pontosan tudtam, hogy ezúttal így van. *És még azt mondják, hogy nem a ruha teszi az embert?* – mosolyodtam el magamban. – Mennünk kell! A trónteremben várnak ránk – emlékeztetett, mire bólintottam és kiléptem a folyosóra. Kellemes parfümillat csapta meg az orromat, és lopva én is

végignéztem Daviden. Az öltözete több mint pazar volt. Talán még sosem láttam ennyire elegánsnak. *Ezzel a külsővel bárkit megnyerhetne magának!*

Ha egyszer királlyá koronázzák, ő lesz a valaha volt legsármosabb uralkodó, efelől semmi kétség. Senki sem fog tudni ellenállni neki.

David

Ez a nő kell nekem! Nem érdekel, hogy haragszik rám. Az sem érdekel, hogy per pillanat alig-alig áll szóba velem. *Akkor is a feleségem lesz!*

Szerintem még azzal sincs tisztában, hogy milyen lélegzetelállítóan gyönyörű. Elakadt a lélegzetem, amikor megláttam, szó szerint.

Ezzel csak az a baj, hogy ezt más is észre fogja venni. Rengetegen pályáznak majd a kegyeire. És én csak reménykedhetek abban, hogy egyszer engem választ, hogy egyszer tényleg az enyém lesz.

Semmi, de semmi kedvem nem volt a kötelező protokollkörhöz. Úgyis tudtam, miről fog szólni. A stratégiai megbeszélésről.

És Livről.

Ez utóbbitól tartottam a legjobban.

Liv

Egy őr kísért át minket a trónterembe. Ajtónállók strázsáltak a folyosón, alabárddal a kezükben felügyelték, hogy csakis az léphessen be oda, aki arra jogosult.

Ahogy kinyílt az ajtó, egy hatalmas terem tárult elénk. Óriási, padlótól a mennyezetig érő ablakain meseszép, hímzett függönyök lógtak. A terem végében egy trónszék állt, melyhez lépcsők vezettek fel. Két oldalon székeket helyeztek el a lenti részen. Nem voltak sokan a teremben. Daria a trónszéken ült, mellette az egyik oldalán Mea királyné, a másikon Aaron herceg. Mindenki más az oldalsó székeken foglalt helyet. Már ott volt Sorya, és mellette tanácsadóként Narith is. Volt néhány számomra ismeretlen ember, nők és férfiak. Ők bizonyára hercegek és hercegnők. *A királyi családhoz tartozhatnak.*

Amikor a terembe léptünk, az összes tekintet ránk szegeződött. Kicsit zavarban is éreztem magam. Segítségkérőn lopva Davidre pillantottam, de ő nem nézett rám, csak arra koncentrált, hogy minél előbb eljussunk a helyünkre és leülhessünk.

Láttam rajta, hogy feszült. *Mintha tartana valamitől.*

Daria szívélyesen üdvözölt minket, aztán furcsa irányt vett a beszélgetés.

David

A trónterembe lépve mindenki, aki élt és mozgott, Livet csodálta. Aaron hercegúrficska olyan fejet vágott, mint aki meglátta élete nőjét, és elhatározta, ha törik, ha szakad, az övé lesz.

Ezt nagyon benézted, haver! Ahhoz még nekem is lesz egy-két szavam!

– Mi a terved, Zavran herceg? Most, hogy visszatértél, mégis hogyan kívánod egyesíteni Indorát és megszerezni a trónt? – szakította félbe a gondolataimat Daria. A kérdése váratlanul ért. Mielőtt válaszoltam volna, felálltam, hogy megadjam a tiszteletet mindenkinek.

– Először is nagyon köszönöm, hogy segítettetek nekünk, hogy épp jókor érkeztetek, és a seregeddel támogattatok minket a csatában. Azért is hálával tartozunk, hogy jelenleg a vendégszereteteket élvezhetjük csodás otthonotokban, Bahramban. Megtisztelő kérdésedre válaszolva: jelenleg úgy gondolom, Vazul legyőzése a legfontosabb cél, és az, hogy megnyerjem a birodalmi vezetők, így a ti támogatásotokat is.

– Értem. És ezért mit tudsz ajánlani nekünk cserébe?

– Azt, hogy legalább olyan jó királya leszek Indorának, mint amilyen az apám volt.

– Nagy szavak ezek, Zavran, de kérdés, hogy be is tudod-e tartani őket?

– Megpróbálom, ha lehetőséget adtok rá – feleltem, de valahogy éreztem, hogy nem győztem meg. Pár másodpercig csend honolt a teremben.

– Aaron fiam ugyanúgy alkalmas lenne Indora trónjára, mint te – tért a lényegre Daria. Na igen, ez az a kártya, amire számíthattam volna, de valahogy mégsem voltam felkészülve rá.

– Mégis milyen jogcímen követelhetné Aaron herceg a trónt? – kérdezett közbe Sorya.

– Ha példának okáért mondjuk feleségül venném Vivient, Merkantil király egyetlen lányát – szólalt meg Aaron, mire úgy éreztem, az agyamat belülről iszonyatos nyomás feszíti szét. Idegességemben elszorult a torkom. Tehetetlennek éreztem magam. *Mégis mit képzel magáról ez a kis senkiházi?* – dühöngtem magamban.

– Őt már másnak ígérték, Vivien Zavran jegyese – szögezte le Sorya.

– Ezt talán kérdezzük meg tőle – javasolta Daria, és tekintetét Livre emelte.

A kicseszett életbe! Tehát tényleg tudják! Pontosan tudják, hogy ki ő!

Liv

Hirtelen rám szegeződött valamennyi szempár. Először nem is fogtam fel, hogy Daria rólam beszél. Riadtan Soryára néztem, majd Davidre, akinek az arcáról leolvastam, hogy nagyon, de nagyon nem tetszik neki, amit hallott.

Igaza volt, rájöttek. Az elejétől fogva tudták, ki vagyok.

Mégis mi a csudát várnak tőlem?

– Ahogy mondtuk, Daria, Vivien Zavran menyasszonya. Egyébként sem értem, mi előnyötök származna abból, ha Aaron venné feleségül? – kérdezett vissza Sorya.

Tényleg arról beszélgetnek a fejem felett, hogy kinek a felesége legyek?

– Aaron lilion, ahogyan Vivien is az, Vivien hitveseként Aaron herceg is ugyanolyan jogot formálhatna a trónra, mint Zavran.

– Ezzel vitatkoznék, Daria. Zavran egyszerre a glosszan és a drúna birodalom trónjának várományosa, és nem mellesleg Vivien édesapja, Merkantil király is neki ígérte a lánya kezét. Jelen esetben inkább az a kérdés, hogy ti kit fogtok támogatni? Talán Vazult látjátok szívesebben Indora trónján, mintsem a jogos örökösöket, Vivient és Zavrant?

– Az idők változnak. A Lilion királyság szétesett, amikor Merkantil meghalt. Azóta Bahram megerősödött, az uralkodója átvette Merkantil szerepét, elvégre mi vagyunk az egyetlenek a lilion birodalomban, akik nem tartoznak valdon fennhatóság alá. Véleményem szerint joggal követelhetjük magunknak Indora trónját.

– Nekem az a javaslatom, hogy inkább álljatok mellénk. Viviennek és Zavrannak szövetségesekre van szükségük.

– Miért támogatnánk őket? – kérdezte hitetlenkedve Daria.

– Mert ők jelentik Indora jövőjét.

– Még nem is házasok! És…

– De azok lesznek! Amint Drúna-Csomba érünk, egybekelnek, és ezzel legitimálják és átveszik a hatalmat. Mellénk kell állnotok! Nem hagyhatjátok, hogy Vazul tovább bitorolja a trónt! Már így is elég nagy kárt okozott az egész birodalomnak, amely romokban hever.

– Vazul a ti gondotok! A mi dolgunk Bahram védelme. A vendégszeretetünket továbbra is bármikor élvezhetitek, de ne várd, hogy támogassunk benneteket! – zárta rövidre Daria a vitát. – Senki nem segített, amikor a falainkat ostromolták.

Erre nyilván Sorya sem tudott mit mondani.

Nem éppen úgy alakult ez a beszélgetés, ahogyan számítottam rá.

David

Szétvet az ideg, ha belegondolok, hogy az imént úgy beszélgettek Livről, mintha csak egy árucikk lenne a húspiacon. *Tehát nem fognak támogatni minket!*

Nem mintha ez nem lett volna kezdettől fogva egyértelmű!

Sorya megpróbált mindent, és abban is biztos vagyok, ha négyszemközt sikerül beszélnie Dariával ma este, még puhítani fogja. Van egy sanda gyanúm, hogy mostanság Bahramban nem is Daria az igazi úr, sokkal inkább a fia, Aaron.

Talán az egész csak egy színjáték, és valójában Aaron mozgatja a szálakat.

Liv

Szörnyű volt hallgatni őket. Az egy dolog, hogy mintha tudomásul se vették volna, hogy én is ott vagyok. Hogy cseppet sem érdekeltem őket. Csupán a nevem és jogos örökségem. Ez a két erényem hozta csak lázba Dariát és a fiát. De a másik dolog, az, hogy kijelentették, nem számíthatunk rájuk, még rosszabb volt. Tulajdonképpen kudarcba fulladt az első kísérletünk, hogy szövetségeseket szerezzünk. David jókedvét egyszeriben mintha elfújták volna.

– És most üljünk asztalhoz! Bizonyára már mindannyian éhesek vagytok – invitált minket Daria kedélyesen, mintha mi sem történt volna. – Kérlek benneteket, fáradjunk át a másik terembe!

David még mindig iszonyú pipa volt. Felpattant a helyéről, és mielőtt elindult volna, teljesen tudatosan megfogta a kezemet, mire megállt bennem az ütő, és kifutott a vér az arcomból. *Annyira tudom, hogy rohadtul bosszús, és hogy ezt most direkt csinálja!* Már csak azért is, hogy fitogtassa, az ő menyasszonya vagyok.

Ha most elhúznám a kezemet, azzal Dariának és Aaronnak tennék jót, az ő igazukat támasztanám alá, ha viszont hagyom, hogy David ma este megmutassa nekik, az övé vagyok, akkor az udvari etikett szabályait szegjük meg. Ez utóbbi talán mégsem főbenjáró bűn. Nem úgy, mint az előbbi lenne.

Valamit viszont mégiscsak tennem kellett.

– Sorya kérte, hogy ne szegjük meg a szabályokat – súgtam oda neki, emlékeztetve arra, hol is vagyunk jelenleg. Szavaimat

senki más nem hallhatta. Közel álltunk egymáshoz, jóval közelebb, mint az illendő lett volna.

– Nem érdekel. Ők is szabályt szegtek – préselte ki magából ingerülten a szavakat. Úgy viselkedett, akár egy durcás gyerek.

– Mégis mivel? Azzal, hogy elmondták, nem támogatnak minket? Szíve joguk ezt tenni! – érveltem tovább.

– Nem, hanem azzal, hogy közölték, igényt tartanak rád, mikor már az enyém vagy.

– Tévedsz! Nem vagyok senkié! – mondtam, és kihúztam a kezem a kezéből. Valahogy akkor, ott, ez a lépés tűnt a leghelyesebbnek.

David arca megfeszült, de olyan fejet vágott, mint aki gondolkodóba esett. Összehúzott szemmel figyelt. Bölcsen várt, mielőtt megszólalt.

Remélem is, hogy elszámol legalább tízig, mielőtt olyat mond, amit később megbánhat!

– Inkább lennél Aaron felesége? – szűrte összeszorított fogai között a kérdést.

– Ezt nem mondtam. Csak utaltam rá, hogy úgy viselkedsz, akár egy gyerek, akitől el akarják venni a kedvenc játékát. Nem vagyok senkinek sem a plüssmacija! Nem kell értem versengeni!

– Nem gondolom azt, hogy játékszer vagy plüssmackó lennél. Te ennél jóval többet jelentesz nekem. Nekem te vagy a mindenem. Én lemondanék érted akár a trónról is, vajon Aaron ugyanezt megtenné? – nézett rám. *Nem. Nyilvánvalóan nem. Őt csak a hatalom érdekli.*

Nyeltem egy nagyot, mert úgy éreztem, gombóc nőtt a torkomban, és nem kapok levegőt. David szavai nagyon is hatással voltak rám.

Nekem ez a David kell, aki ennyire szeret engem!

David

Bár nem volt alkalmam kimondani, de hálás voltam Livnek. Helyrerázott. Tényleg gyerekesen viselkedtem. A düh elvette az eszemet. Le kellett higgadnom.

Végül is Daria és Aaron nem tettek semmi rosszat, csak bepróbálkoztak egy ötlettel. Nem fenyegettek, nem vetettek tömlöcbe, egyszerűen csak közölték a tényt: rájuk szövetségesként nem számíthatunk.

Még mindig ott álltunk Livvel a székünk előtt, vártuk, hogy Daria és Aaron menjenek előre, ezért mégiscsak kihasználtam az alkalmat.

– Köszönöm, hogy észhez térítettél – súgtam hátulról Liv fülébe. – Látod, nélküled nem mennék semmire – vallottam be, mire nem mondott semmit, csak elmosolyodott.

Sorya és Narith lépett oda hozzánk. Sorya arca is bosszús volt, akárcsak az enyém az imént.

– Zavran, az arcod olyan, akár egy tükör. Lerí róla, hogy ki nem állhatod Aaront, és egy kanál vízben meg tudnád fojtani. Próbálj meg uralkodni magadon! – teremtett le.

– Na ez most olyan volt, mintha az apám mondta volna – vágtam a szemébe. – Egyébiránt a te fejed sem éppen arról árulkodik, hogy holnap vadkanvadászatra szeretnél menni velük.

– Az apád okos ember volt. Hallgatnod kellene rá! Bármit is mondott, azért tette, hogy a javadat szolgálja! – intett.

Most már tényleg úgy éreztem magam, mint egy kisgyerek, aki csínyt követett el, és letolást kapott.

Liv

Kisvártatva már a másik teremben ültünk egy hatalmas kerek faasztal körül. Körülöttünk a falakon csatajeleneteket ábrázoló kárpitok függtek. Az asztal közepét liliomok és kálák díszítették. Mesés látványt nyújtottak, és bódító virágillatot árasztottak.

A ruhám szép volt ugyan, de kész szenvedés volt benne mozogni, hát még leülni. Öt perc után teljesen elgémberedett a lábam, mert jóformán megmoccanni sem mertem, nehogy kárt tegyek benne.

– Csak nyugodtan huppanj le! Úgy, mintha farmernadrágban lennél – biztatott David, amikor észrevette, milyen óvatosan és bizonytalanul ereszkedem le a székre.

Könnyű azt mondani! Na igen, Alice-nek ez bizonyára jobban menne!– állapítottam meg magamban. – *Ő gyerekkora óta ehhez van szokva!*

A vacsorán nemcsak az a szűk kör vett részt, akik az imént a trónteremben velünk voltak, ezúttal feltűnt a színen Nadia is. Arca szépen ki volt sminkelve, mintha csak bálba készült volna, ruhája pedig ezúttal is kifogástalan és gyönyörű volt. Szőke haja vastag fonatban oldalra volt fogva. Kedvesen mosolygott, felénk emelve a poharát az asztal másik feléről.

Sorya mellett Mea ült. Mellettem pedig egyik oldalamon David, a másikon Andrew foglalt helyet.

– Meséljetek, mi volt a kínvallatáson? – súgta oda nekünk az első kérdését Andrew. Látszott rajta, hogy majd meghal a kíváncsiságtól. Egész furcsa volt őt is tiszta ruhában, kipihenten látni. Olyan sokáig meneteltünk és harcoltunk a dzsungelben, hogy egészen elszoktam az ápolt külsőtől és a kisimult arcoktól.

– Miért gondolod, hogy kínvallatáson voltunk? – kérdeztem vissza.

– Liv, Indorában vagyunk. Itt általában minden megbeszélés felér egy kínvallatással – húzta félmosolyra a száját. Valahol tudom és értem, mire gondol, ezért nem vettem ezt a megjegyzést zokon tőle.

– Csak annyi, hogy Livnek új kérője akadt – avatta be David, miközben a szájához emelt egy vizespoharat. Érezhetően még mindig meg volt sértve.

– Nem köntörfalaztak sokat. Mondd, hogy nem Aaron barátunk pályázik rád! – nevetett fel Andrew. Gyilkos pillantást vetettem rá, ezért hála istennek abbahagyta a vihogást.

Kész szerencse, hogy David ezt a megjegyzését nem hallotta meg!

Közben dallamos, halk lantszó csendült fel a háttérben. Egy középkorú férfi pengette a hangszert a sarokban. *Vajon ezzel jelzik, hogy tálalhatják a vacsorát?* – találgattam magamban. De aztán nem maradt abba a muzsika, a művész egész vacsora alatt gyönyörű dalokat énekelt, lanton kísérve magát.

Feszengve ültem. Kényelmetlenül éreztem magam a rám szegeződő tekintetek keresztüzében. Mindenki azt leste, hogyan viselkedem. Pontosabban, hogy hogyan viselkedünk Daviddel. Zavaromban ide-oda jártattam a tekintetemet. Szemügyre vettem a kárpitokat a falon, aztán azt figyeltem, hogyan hordják be az ételhordók a finomabbnál finomabb fogásokat. Egymás után vonultak fel libasorban. Vállukon tartották a hatalmas fatálakat.

Előttünk az asztalon a tányérok már ki voltak készítve, csakúgy, mint a kézmosó edények, melyek tetején virágszirmok

ú sztak. Az illóolajok és a szappan illata vegyült a levegőben a virágillattal.

Az asztalon megakadt a szemem egy különös díszen. Nem igazán tudtam, mi lehet az. Mindenki előtt egy kupához, vagyis inkább egy talpas kürthöz hasonlító tárgy állt. *Mint egy ivókupa* – következtettem magamban. Olyan volt az egész, mintha a kürt felfelé álló pereme lenne a tölcsér, amelybe töltik a bort vagy a vizet, a lenti, oroszlánt formázó talp pedig az oroszlán fejénél csőrként szolgálna, akár egy gyerekeknek való csőrös pohár vagy egy cumisüveg cuclija, hogy a tulajdonosa könnyebben tudjon inni belőle. Még sosem láttam ilyet.

– Rhytonnak hívják – súgta oda nekem David. – Más néven ivókupa.

– Ez azért van, hogy az illetőt, aki iszik belőle, minél jobban leitassák?

– Így is lehet fogalmazni – vigyorodott el a kérdésemen.

Sült ínycsiklandozó illata csapta meg az orromat. Ekkor döbbentem rá, hogy több napja nem ettem rendesen. Borral és vízzel kínáltak, majd különféle húsokkal.

Elkezdődött a lakoma.

David

Este a vacsora után a szobánkba igyekezve végig azon tűnődtem, merjem-e Livet éjszakára egyedül hagyni. Vajon biztonságos-e annyira Bahram, hogy betartsam az etikettet?

Szívem szerint természetesen nem tartanám be!

– Vigyázz magadra, és aludj jól! – búcsúztam el Livtől. – Azonnal szólj, ha bármi van! – parancsoltam rá, mire ő csak mosolygott. Benyitott a szobájába, és faképnél hagyott.

Sokáig álltam ott, és csak néztem az ajtót. Hogy miért, azt nem is igazán tudom. Valahogy nehezen vettem rá magam, hogy továbbmenjek.

Végül megtettem.

A lakosztályom szép volt, de nem annyira, mint amilyen annak idején a gyerekszobám. Hasonló a berendezés, de a hely mégis más.

Teljesen más.

Reggelente, emlékszem, mindig elbújtam a szekrényben Manja elől. Alig vártam, hogy jöjjön és felöltöztessen. Mindig ugyanakkor, pontban hétkor húzta el a függönyöket, és fedezte fel az ágyban a párnákat helyettem a takaró alatt.

Rettenetesen hiányzik Manja! – hasított belém a felismerés. *Lassan senki nem marad mellettem a múltamból.*

Gondoltam egyet, és elindultam megkeresni Carricket. Az egyik ajtónállót kérdeztem meg, melyik szobában találom. A kastély másik szárnyában szállásolták el.

Mély levegőt vettem, mielőtt kopogtam és beléptem.

Carrick már ágyban feküdt.

– Aludtál, barátom? – kérdeztem tőle, mire csak megrázta a fejét, miközben halvány mosolyra húzta a száját. – Kaptál enni?

– Igen. Elláttak minden földi jóval – felelte bágyadtan.

– És hogy vagy?

– A körülményekhez képest egész jól.

– Sajnálom, ami lábaddal történt! – böktem ki, ami már régóta nyomta a lelkemet.

– Ne sajnáld! Mindennek megvan az oka, hogy miért történik. Ennek így kellett lennie.

– Nagyon fáj?

– A helye? – nevette el magát, mire belőlem is kitört a nevetés. *Milyen jó, ha az ember a saját nyomorúságán is tud nevetni!*

– Mi lesz így az edzéseinkkel?

– Narith azt ígérte, ha Drúna-Csomba érünk, készít nekem egy nagyon profi műlábat, azt mondta, olyan lesz, mint a régi.

– Ez jól hangzik.

Csak érjünk már Drúna-Csomba! Néha iszonyú hosszúnak tűnik ez az utazás!

Mivel Carrick fáradtnak tűnt, nem zavartam sokáig, visszamentem a szobámba.

Liv

A szobámba érve Nadia helyett egy másik lányt találtam ott segítőnek. Fáradt voltam, s bár kedvesnek tűnt, nem volt kedvem beszélgetni vele. Annak viszont kifejezetten örültem, hogy segített levenni a ruhát. A fűzőrésszel hajnalig sem boldogultam volna. Amint átvettem a hálóruhát, elköszönt, és magamra hagyott. Még kimentem a fürdőbe fogat mosni, de mikor visszaértem, meglepetésemre Aaronnal találtam szemben magam.

Mi a franc? Ő meg mit keres itt?

A frászt hozta rám!

Úgy nézett végig rajtam, mint aki nagyon is kedvére valónak találja, amit lát. Tekintete a dekoltázsomon időzött, és szemmel láthatóan még csak rosszul sem érezte magát, hogy ilyen feltűnően mustrál. Én viszont annál inkább kellemetlenül éreztem magam.

Zavaromban önkéntelenül is összehúztam a hálóköntösömet a mellem előtt, hogy ne látszódjon az, ami nem tartozik Aaronra.

– Jó estét, hercegnő! – szólított meg negédesen.

Ez a negédesség cseppet sem illett jellegzetes, mély és érces hangjához. Bárhol, bármikor felismerném a hangját. Borsódzott a hátam tőle. Volt a hangjában és a megjelenésében valami, ami félelmet keltett bennem. *Nyilvánvalóan ez is volt a célja a váratlan felbukkanásával.* Védtelen vagyok. Egyedül vagyok ebben a szobában vele, és szükség esetén még csak segítségért sem tudok kiáltani – suhant át a gondolat a fejemen.

Ha meg is próbálnám, a falak vastagok, senki nem hallaná meg a hangomat.

– Mit keres a szobámban, Aaron herceg? – vontam kérdőre jobb híján.

Nem is próbáltam palástolni a nemtetszésemet. Körbepillantottam a szobában, keresve, hogyan juthatott be. Nem volt nehéz kitalálni. A szoba hátsó részében azonnal felfedeztem a titkos ajtót, mely résnyire nyitva maradt. Még csak arra sem vette magának a fáradságot, hogy bezárja maga mögött.

Bizonyára így jut be a szeretőihez, vagy épp fordítva, az ágyasai közlekednek a titkos ajtón át. Talán még maga Nadia is.

– Elnézést kérek, hogy hívatlanul beállítottam, de gondoltam, ideje egy kicsit elbeszélgetnünk.

Csakhogy én nem akarok beszélgetni!

– Sajnálom, hogy a megbeszélésen nem volt alkalmunk kikérni a véleményedet, már ami a házassági ajánlatomat illeti – beszélt hozzám, lassan, nagyon lassan ejtve ki a szavakat.

Mi ez, ha nem feszültségkeltés? Mit akar ez az alak?

A szívem szabályosan ver, de jóval nagyobbakat dobban, mint szokott. Érzem, hogy kezdek ideges lenni.

– A válaszom ugyanaz, mint ami már elhangzott. Én Zavran herceg menyasszonya vagyok – álltam ki az igazamért.

– Az, hogy valakinek a menyasszonya vagy, még nem jelenti azt, hogy a felesége is leszel – jegyezte meg, miközben felemelte a székről a hátizsákomat, és alaposan szemügyre vette, majd visszatette a helyére. – Sosem jártam Indorán kívül, felteszem, ezek a holmik onnan valók.

– Egytől egyig – bólintottam.

– Na de térjünk csak vissza a házassági ajánlatomhoz. Bahramban vagytok. Mit szólnál hozzá, ha azt mondanám, nem

mehettek el innen, amíg a feleségem nem leszel? – kérdezte, és úgy nézett a szemembe, hogy az már több mint kínos volt.

Azt hiszem, meg kell próbálnom húzni az időt, és közben kitalálni, hogy juthatok ki a szobából minél előbb! Vagy még jobb lenne, ha valahogy sikerülne rávennem Aaront, hogy távozzon.

De hogyan? Valószínűleg sehogy!

– Miért akarod, hogy a feleséged legyek?

– Ne aggódj, nem a bájaid miatt, bár ahogy így elnézlek, azok sem elhanyagolhatók. A testi gyönyört megkapom az ágyasaimtól és a szajháktól a bordélyházakban. Nekem a hatalom kell és a neved. Meg persze az örökséged.

– Az örökségem?

– Hát nem is tudsz róla? Apád egy egész vagyont hagyott rád. Kincstárat teli arannyal. És hát Indorát.

– Minek még egy hatalommániás zsarnok Indorának? Nem elég Vazul?

– Értékelem a humorodat, de közel sem erről van szó. Az uralkodásra születni kell. Én gyerekkorom óta erre vágyom. Hogy a legnagyobb uralkodó legyek.

– Házasodj össze Vazullal, és megkapod, amit akarsz! – vágtam oda neki. Jól tudtam, ha valamivel, hát ezzel tényleg kihúzom a gyufát.

De legalább így kimutatja a foga fehérjét! Szándékosan provokáltam.

Hogyan is ismerhetnéd meg jobban az ellenfeled, mint úgy, ha megmutatja a legalantasabb arcát? Ha folyton mosolyog, nem fogod tudni, mi az igazi gyengesége, milyen, amikor haragszik, milyen, amikor a leggonoszabb, és meddig képes elmenni, hogy elérje a céljait.

Ismerd meg az ellenségedet a legrosszabb oldaláról, és akkor nem fog meglepetés érni, legalább tudod, hogy ennél rosszabbra már nem kell számítanod tőle!

– A tanácsadóm azt mondta, ejtselek teherbe! Ha az én gyerekemet várod, kénytelen leszel hozzám jönni! Szóval, ha gondolod, hercegnő, el is kezdhetjük, csináljunk gyereket! – mondta. – Garantáltan nem fog megzavarni senki. Odakintre őröket állítottam. Ketten vagyunk. Csak te és én! – magyarázta, és elkezdte kigombolni az ingét.

Elfogott a pánik. Remegni kezdtem.

Nem akarom ezt!

David

Amikor benyitottam a szobámba, földbe gyökeredzett a lábam: Nadia feküdt az ágyamban. Anyaszült meztelenül.

Szőke hajtincsei kócosan omlottak a vállára, sminkje elkenődve.

Mi a picsa?! Mégis hogy került ez ide? – döbbentem le. Egy szó nem sok, annyi sem jött ki a számon, annyira sokkolt a látvány. Aztán pillanatokon belül megszólalt az agyamban a vészcsengő. *Ez így kurvára nem lesz jó! Ha bárki benyit ide, nekem lőttek! Ebből az életben nem magyarázom ki magam!* – majréztam, és önkéntelenül hátráltam néhány lépést.

Liv végig se hallgatna.

– Nocsak, eltévesztettem a szobát? – kérdeztem, amikor végre meg tudtam szólalni.

Nadia ruhái szanaszét hevertek a szobában. Itt egy fehér fűző, ott egy fél pár magas sarkú cipő, amott egy bugyi. *Az egész helyszín úgy van berendezve, mintha egy buja orgia zajlana éppen*– ismertem fel.

Aztán a következő sokk akkor ért, amikor Nadia felkelt az ágyból, és elindult felém. Egy szál semmiben.

– Zavran herceg! – üdvözölt. – Csak hogy itt vagy! Már epedve vártalak! Jöttem bemutatni a bahrami vendégszeretetet – lehelte, egyre közelebb érve. Nyelnem kellett egy nagyot. Többször is. Nem akartam bámulni, de ő csak jött.

Aztán mielőtt feleszmélhettem volna, a nyakamba csimpaszkodott, és hozzám simult.

Megráztam a fejem, hogy észhez térjek, és megpróbáltam a lányt lefejteni magamról.

– Menyasszonyom van! Azt hiszem, ideje elmenned – súgtam neki halkan, mire egy pillanatra megmerevedett, de aztán újra vonaglani kezdett, csábosan mosolyogva.

– Tőlem nem tudja meg senki, ha történik valami – próbálkozott tovább.

– Nem fog történni semmi. Öltözz fel, és menj, pihenj le! – javasoltam neki, mire egészen más hangnemre váltott.

– Vajon mit fognak szólni az őrök ahhoz, ha én most kisétálok innen pucéran? Gondolj csak bele!

– Akkor távozz azon az ajtón, amin át jöttél! – emlékeztettem. Pontosan tudom, hogyan szokás ez az efféle kastélyokban. A légyottok lebonyolítására a titkos ajtókat és folyosókat használják.

– Szerintem meg inkább történjen meg, próbáljuk ki, milyen, ha már úgyis elindul a pletyka arról, hogy együtt háltál velem – fejét oldalra biccentve, incselkedve nézett rám.

– Segítek összeszedni a holmidat, csak menj! – erősködtem, de mikor lehajoltam az egyik fél pár cipőért, Nadia mondott valamit, amitől a vérnyomásom egy szempillantás alatt a egekbe szökött.

– Azt hiszed, ő hűséges hozzád? Vajon most mit csinálhat Aaron herceggel egy szobában? – árulta el a fondorlatos tervüket, és ekkor megértettem mindent.

– Mire visszajövök, egyetlen holmidat se lássam itt! Takarodj a szobámból! – ripakodtam rá, majd elviharzottam mellette, és nagy lendülettel kivágtam az ajtót. Liv szobája előtt négy őr strázsált. Kitartott alabárddal a kezükben álltak elém, amikor be akartam menni.

Mi a franc folyik itt? Elfogott az idegesség.

Eddig csupán egy őr masírozott fel-alá a folyosón, most meg négy van itt, és nem engednek be Livhez?

Elborította az agyamat a düh. Kezem ökölbe szorult, és kis híján ott tartottam, hogy fegyver nélkül, puszta kézzel esek nekik, de aztán szerencsére megjött a józan eszem. Visszasiettem a szobába, ahol Nadia épp a cuccait szedegette össze. Ügyet sem vetettem rá, egyenesen a szoba hátsó falához mentem, hogy végigtapogassam. Titkos ajtó után kutattam.

Tudtam, mit kell keresnem. Egy mélyedést a falban, titkos zárat egy festmény vagy falikárpit mögött. *És szezám, tárulj! Kinyílt az ajtó*.

Felkaptam a tőrömet, és az övembe dugtam.

Szó nélkül Liv szobája felé indultam. Odaérve az ajtót résnyire nyitva találtam.

Kész szerencse, hogy az a szemét Aaron elfelejtette becsukni!

Ha akár csak egy ujjal is hozzáért Livhez, kinyírom!

Liv

Hátrálni kezdtem az ajtó felé, mire Aaron gúnyosan felnevetett.

– Tessék, csak tessék, nyisd ki az ajtót! Meglásd, igazat mondtam! – noszogatott. – Vagy mondok jobbat, akár kezdhetnél is vetkőzni.

– Nem fogok veled hálni! – szögeztem le. – Távozz a szobámból! – utasítottam.

– Tudod, miért imádnak velem lenni a nők? Mert foglalkozom velük – magyarázta, miközben az ingén kigombolta a legalsó gombot is.

Ekkor David jelent meg a résnyire nyitva hagyott titkos ajtóban. Icipicit megnyikordult az ajtó, miközben egyre szélesebbre tárult. Aaron nem láthatta őt, hiszen háttal állt neki, és szerencsére a zajt sem hallotta meg.

Feltámadt bennem a remény, de közben még nagyobb görcsbe rándult a gyomrom. *Mi lesz, ha Aaron legyőzi Davidet? Mi lesz, ha mindkettőnket megöl?*

David némán a szájához emelte az ujját, figyelmeztetve, maradjak csendben, hogy ne vehesse észre őt Aaron.

Fogalmam sem volt róla, hogy tartsam szóval. *Valamit tennem kell! Segítenem kell Davidnek!*

– Az apád tud a stiklijeidről? Arról, hogy nőket erőszakolsz meg? – kérdeztem tőle. Gondoltam, ha témát váltok, talán időt nyerek.

– Azt tudja rólam, hogy szeretem a szexet. Ebben mi rossz van? Egyébiránt mentségemre szolgáljon, soha nem erőszakoltam nőket, valahogy mindig sikerült rávennem őket, hogy széttegyék a lábukat. Téged is rá foglak venni.

Ekkor David akcióba lépett. Egy szempillantás alatt ott termett Aaron mögött, és hátulról a nyakához szorítva egy tőrt, beszélni kezdett. A penge belenyomódott Aaron bőrébe, épphogy csak nem sértette fel.

– Miután az apád nem tud róla, hogy a valdon sereg, amely megtámadott minket, igazából a te katonáidból állt, ezért azt hiszem, tekinthetjük semmisnek ezt az estét! – kezdte David.

Azt hiszem, tátva maradt a szám. *Hogy mi van? Aaron seregével harcoltunk?*

– Egyet viszont jegyezz meg! Ha még egyszer Vivien közelébe merészkedsz, megöllek! Az apád szeme láttára foglak kibelezni, miután bevallottad neki az igazat! – préselte ki magából a szavakat David, aztán elengedte Aaront, aki fuldokolva görnyedt előre, és kapott a torkához. – És most hordd el magad innen! – tette hozzá.

Aaron nem vitatkozott, csak gyűlölködő pillantást vetett ránk és kihátrált a szobából.

David azonnal odalépett hozzám és átölelt. Még mindig minden ízemben reszkettem.

David

Liv teljesen kikészült, amit igazából nem is csodálok. Aaron rendesen ráijesztett. *Micsoda rohadék!*

Az a pár méter, amely a szobámból Liv lakosztályáig vezetett, maga volt a pokol. Lepergett előttem a teljes életem. Egy pillanatra sem lett volna szabad egyedül hagynom Livet. Sorya sem tudhatta, hogy veszélyben vagyunk. Nem hibáztatom érte, de most az egyszer rossz tanácsot adott.

– Honnan tudtad, hogy baj van? – kérdezte szipogva Liv, miután valamelyest összeszedte magát.

– Ott találtam az ágyamban Nadiát pucéran. Mivel nem mentem bele a játékába, ezért a fejemhez vágta, hogy te is épp Aaronnal vagy.

– Hogy micsoda? – döbbent le. – Nadia meztelenül várt rád?

– Pontosan. És úgy rendezett el mindent, mintha buja pillanatokat töltöttünk volna együtt. Tudod, a szokásos: elkenődött smink, kócos haj, a padlón szanaszét heverő ruhák.

– Miért nem háltál vele, ha egyszer annyira akarta?

– Amiért te sem engedtél Aaronnak – feleltem mélyen a szemébe nézve. – Mert szeretlek.

És mindig is szeretni foglak.

Liv

Miért nem léteznek igazából dzsinnek?Mint Az Ezeregyéjszaka meséiben. Ha most itt teremne egy, biztosan azt kívánnám, bárcsak örökké tartana ez a pillanat. Nem akarok több csatát, nem akarok több veszélyt, nem akarok több ármányt.

Csak Davidet akarom.

– Tényleg Aaron csapatával harcoltunk a dzsungelben? Ők támadtak ránk, amikor lefelé csorogtunk a tutajokkal a folyón?

– Igen – válaszolta David, feszülten összepréselve a száját. – Már jó ideje gyanakodtam. Egyrészt Neary és Chea náluk voltak, persze ki is szabadíthatták volna őket a valdonok fogságából, de egy csatában megsérültek volna, odalent a lépcső alján pedig láthattuk, hogy kutya bajuk. Csupán csapdát állítottak nekik. Ha engem kérdezel, szerintem Aaron a saját apját is megvezette és átverte. Úgy adta elő, mintha legyőzte volna a csapatával a túlparton a valdon sereget, holott ők voltak a valdon sereg.

Hihetetlen dolgok történnek!

– Hogy juthat valakinek az eszébe ilyen aljasság? – keltem ki magamból.

– A hatalomért sok mindenre képesek az emberek. Nem számít, hány emberen gázolnak át, nem számít, hányat vernek át, a cél szentesíti az eszközt.

– Nekem nem kell hatalom, ha ilyen szörnyűségeket kell tennem érte.

– Neked azért kell a hatalom és Indora, hogy segíts az embereken. Ki kell szabadítanunk a rabságban szenvedőket, azokat, akiket elhurcoltak otthonaikból, vissza kell adnunk a gyerekeket a szüleiknek, újjá kell építenünk a lerombolt

városokat és falvakat. El kell takarítanunk az útból a valdon hordát. Nem Aaron a fő ellenség. Ő kispályás a nagyobb ellenfélhez képest. Gyere, feküdjünk le! Holnap tovább kell indulnunk, és ami ránk vár, ahhoz friss, kipihent agy kell. Nem érdekelnek a kifogásaid. Ma éjszaka velem fogsz aludni – szögezte le ellentmondást nem tűrő hangon.

Nem mintha ellenkezni akartam volna. *Ezek után eszem ágában sincs egyedül tölteni az éjszakát!*

– Nem fogok tudni elaludni! – ráztam meg a fejem.

– Ugyan miért nem?

– Ha Aaron és Nadia képesek voltak ezt tenni, törhetik más gaztetten is a fejüket.

– Valószínűleg törik is, de ide garantáltan nem teszik be még egyszer a lábukat – biztosított David.

Hittem neki. Tudom, hogy mellette biztonságban vagyok.

Öt perccel később befeküdtünk az ágyba, és kéz a kézben elaludtunk.

David

Arra ébredtem, hogy koromsötét van körülöttünk. Tisztán hallom Liv szuszogását mellettem. Hallom, amint egyenletesen veszi a levegőt. Aludnom kellene, de nem tudok. Idegen az ágy, idegen a hely is, és mintha motoszkálást hallottam volna az imént.

David, aludj vissza, túl élénk a fantáziád! – szóltam rá magamra. *Egészen biztosan nem hallottál semmit!*

De aztán megint hallottam. Nem hallucináltam. Tényleg neszezést hallok.

A titkos ajtó mögött valaki motoz – tájoltam be a zaj forrását. Lehet, hogy szólnom kellett volna Soryának az Aaron-féle incidensről – tépelődtem.

Most már késő.

Azt hittem, hogy egy elkényeztetett úrficska egyszeri csínytevése volt az egész. Felültem, és a lábamat óvatosan leeresztettem a földre. A párna alól elő akartam húzni a tőrömet, de furcsa mód nem találtam a helyén. *Pedig határozottan úgy emlékszem, hogy oda tettem!*

Lassan, nagyon lassan leléptem a padlóra. Hiába próbáltam minél halkabban csinálni, az a nyomorult parketta megreccsent a talpam alatt. Odaosontam a falhoz, és csak vártam az ajtó mögött megbújva.

A percek lassan teltek, és nem történt semmi. Aztán hirtelen arra lettem figyelmes, hogy valaki próbálja kinyitni az ajtót, amit én lefekvés előtt gondosan bezártam. És valaki a nevemen szólít.

– David, ha fent vagy, nyisd ki az ajtót! Én vagyok az!

Határozottan olyan érzésem volt, mintha Andrew hangját hallottam volna. Aztán erőt vettem magamon, és kinyitottam az ajtót. Valóban Andrew állt a küszöbön.

– Mi a fenét keresel te itt? A frászt hoztad rám! – teremtettem le.

Baszki! Éjszaka van!

– Sorya küldött. Mennünk kell! Most azonnal el kell hagynunk a kastélyt! – hadarta zaklatottan.

– Mi történt?

– Majd elmesélem később, de most gyertek! – próbált noszogatni, hogy siessek.

– Nem keltem fel Livet, ha nem muszáj! Mondd már, mi az isten történt?! – parancsoltam rá Andrew-ra.

Andrew maga is zaklatottnak tűnt. A hátizsákja már a hátán volt, indulásra készen állt.

– Dariát holtan találták a szobájában. Leszúrták – közölte.

Megdermedtem. Nyeltem egy nagyot, mert hirtelen nem jutottam szóhoz.

– Tudják, ki tette? – kérdeztem végül félve.

– A bahramiak ránk gyanakodnak – felelte, mire hirtelen emlékképek ugrottak be. Emlékképek arról az éjszakáról, amikor apámat megölték. Hirtelen úgy éreztem, forog velem a világ. Szédülök.

– Ránk vagy rám? – kérdeztem vissza, mire Andrew lesütött szemmel csak némán hallgatott.

Pontosan tudtam, miért hallgat.

Ezt megint rám fogják sütni. *Ott szúrnak, ahol a legjobban fáj* – kavarogtak a gondolataim. *Ez Aaron műve.Ez lenne hát a kicsinyes bosszúja, mert nem kaphatta meg Livet?*

Beengedtem Andrew-t, és keltegetni kezdtük Livet. Olyan fáradt és álmos volt, hogy azt sem tudta, merre van az arra.

– Liv, ébredj, mennünk kell! – próbáltam magához téríteni, de ő csak továbbra is csak édesen mosolygott. Álmodik, pontosan tudom. Közben sebesen pakoltam a cuccaimat a hátizsákomba, és szedtem össze a fegyvereimet. Az összes fegyveremet megtaláltam. Kivéve egyet. A tőrömet.

Ez utóbbit bizonyára Aaron vitte magával, amikor kidobtam.

Aztán valamiért megfordultam, és Andrew-val találtam szemben magam. Az én tőröm volt a kezében. Véres volt. Nem kicsit. Nagyon.

Basszus! Ezt nem hiszem el! Nem Aaron tette, hanem Andrew! – jött a felismerés, de már késő volt, távolodni kezdett a szoba, minden olyan messzire került. Aztán felriadtam.

Ott találtam magam Liv mellett az ágyban. A sötétben. Ugyanabban a szobában. Csak Andrew nem volt ott a véres tőrömmel. Csupán álmodtam az egészet.

Megőrjítenek ezek az álmok!

Liv

Másnap reggel arra ébredtem, hogy a felkelő nap sugarai cirógatják a bőrömet. *Istenem, de lustálkodnék még!*

– Liv, ébredj! – szólongatott David. – Indulnunk kell! – emlékeztetett. Aztán Shaya ugrott rám. Úgy megijedtem, hogy azonnal felpattant a szemem, és rögvest eszembe jutott, hol is vagyok.

Ez a kis vakarcs meg mit keres itt? Daria azt mondta, a Magnólia-kertben szállásolják el. *Mégis hogy talált fel ide egyedül?* – tűnődtem.

Jókedvű volt és vidám. Tappancsával végigmasírozott az ágyon. Élvezte, hogy a párnák puhák, és engem pedig bármikor megnyalhat.

Vajon miért nem félek egy tigriskölyöktől? – méláztam. *Vajon mikor kezd veszélyessé válni? Egyáltalán valaha is veszélyt jelenthet rám?* – tűnődtem.

Shaya sosem bántana! Nem tudnám elképzelni! Annyira cuki!

Nagyjából húsz perc múlva hátunkon a felszerelésünkkel indulásra készen vártuk Soryáékat az egyik teremben.

David hallgatag volt.

– Mi ez a nagy szótlanság? – kérdeztem rá, de csak sóhajtott egy nagyot és elmosolyodott.

– Álmodtál valamit az éjszaka? – érdeklődött.

Meglepett a kérdése, már csak azért is, mert furcsa mód nem álmodtam semmit. Vagy ha álmodtam is, nem emlékeztem rá, ezért egyszerűen csak megráztam a fejem. – És te? – passzoltam vissza neki a kérdést.

– Én igen. És most én álmodtam olyan furcsát, mint amilyeneket te szoktál. Mostanában egyre többször fordul elő ez, és nem értem, miért.

– Az álmaink legtöbbször a félelmeinkről szólnak.

– Vagy csak szimplán a rossz emlékekről – jegyezte meg halkan, sóhajtva egyet.

– Apukádról álmodtál? – faggattam.

– Mondhatjuk így is – húzta halvány mosolyra a száját, de nem mondott többet, nem is tudott volna mondani, mert közben megérkeztek Soryáék.

Mielőtt Sorya megszólalhatott volna, hangos harangzúgásra lettünk figyelmesek. Folyamatosan kongatták a harangokat. Sorya és David rosszat sejtve összenéztek.

Mindannyian kiszaladtunk a teremből, és egy hatalmas lépcsősoron, a fokokat kettesével szedve egyenesen a bejárat elé siettünk, hogy megtudjuk, mi ez a nagy felfordulás.

Sorya és David hátraszegték a fejüket és a tornyokat kémlelték. A város mind a négy szegletéből szóltak a harangok. A bástyák peremén futótűz szaladt körbe.

– Az őrök meggyújtották a jelzőtüzeket – értelmezte a látottakat David.

– Megtámadták Bahramot – közölte Sorya.

A szívem újra hevesen kezdett verni.

Mi jöhet még? Hát nem volt még elég?

A város lakói fejvesztve rohangáltak ide-oda. Az asszonyok kézen fogták vagy ölbe kapták a gyerekeiket, a férfiak a vértjükért és a pajzsukért galoppoztak.

A következő kép, amire emlékszem, hogy mindenfelé fekete ruhás, csuklyás alakok jelentek meg. A bahramiak kivont karddal

védekeztek. Pengék csattogtak és csaptak össze.

– Hogy jutottak be? – kiáltottam el magam, de választ már nem kaptam. David kézen fogott és visszarángatott az épületbe. Az őrök bezárták mögöttünk a kapukat.

– A titkos alagútba, mindenki! – utasított minket Sorya.

Harsány, öblös nevetésre lettem figyelmes, mely visszhangot vert az egész épületben. Felnéztem. Oda, ahonnan a visszataszító nevetést hallottam, és ekkor megláttam Vazult odafent a lépcsősor tetején. Ott állt előttünk, és csak nevetett.

Földbe gyökeredzett lábbal álltunk, őt néztük, ahogyan hahotázik rajtunk, ahogyan élvezkedik, hogy átvert mindenkit, és elfoglalta a várost. *Hogy Bahramot is leigázta.*

Engem nézett. Ott állt a lépcső tetején, szétterpesztett lábbal, és engem bámult. Arca és a nevetése félelmet keltett bennem. Sosem felejtem el a tekintetét. Mintha azt üzente volna, kislány, te leszel a következő, akit meghódítok ma.

Aztán felébredtem.

Riadtan néztem körbe. Vártam a hangokat, a pengék csattogását, azt, ahogyan az alabárdok lesújtanak, de csak a szobát láttam és David mezítelen felsőtestét, ahogyan ott feküdt mellettem hason fekve, és a párnáját ölelve az igazak álmát aludta, miközben én álmomban az imént a poklot jártam meg.

Ha az álmaink a félelmeinkről szólnak, akkor én valójában Vazultól rettegek a legjobban? – tűnődtem.

Hogy is szokta mondani David? Szembe kell néznünk a félelmeinkkel.

De valahogy én mégsem várom annyira a találkozást Vazullal.

Aztán kopogtak. David álmosan nézett fel.

Magamra kaptam a selyemköntösömet, hogy ajtót nyithassak. Sorya állt odakint.

– Ideje vívni tanulni, hercegnő! – hívott ki mosolyogva.

David

Mire felkeltem, Liv már nem volt a szobában. Odalent találtam rá a vívóteremben. Sorya már vagy fél órája szorongatta. Az állam leesett, annyit fejlődött. Sorya épp a kitörést tanította neki. Aztán megreggeliztünk és elköszöntünk a vendéglátóinktól, hogy útnak indulhassunk az Elátkozott-szoros felé.

Daria, Mea és Aaron is jelen volt a búcsúzásnál. Aaron úgy tett, mintha mi sem történt volna. Bár a szemembe azért nem mert nézni. Mindenesetre megnyugtatott a tudat, hogy egy kicsit legalább szarul érzi magát a történtek miatt.

– Jól meggondoltátok a dolgot? Mindenképpen útnak akartok indulni? És éppen az Elátkozott-szoroshoz? – kérdezte Daria, mit sem sejtve arról, milyen feszültség is van köztem és Aaron között.

– Valami jó tanács? – kérdezett vissza mosolyogva Sorya.

– Csak annyi, hogy maradjatok életben! Aaron elkísér benneteket, ameddig lehet – ajánlotta fel. *Hát ez remek! Ennél jobbat el sem tudtam volna képzelni!* – átkozódtam magamban. – A krongokkal vigyázzatok! Számtalan próbatétel elé állítanak majd titeket.

– A drúnák és a krongok sosem voltak ellenségek, talán nem lesz baj – mondta bizakodóan Sorya.

– De a glosszánok és a krongok igen. Zavran herceget nem látják majd szívesen, ebben biztos vagyok – intett minket Daria. *Ez meg mit jelentsen? Miért gyűlölik egymást a krongok és a glosszánok? Mi bajuk egymással?* – töprengtem.

Carrick bicegett oda hozzánk. Hálóköntös volt rajta, és kapott a hóna alá mankókat is.

– Nem gondoltad meg magad, barátom? – kérdezte tőle Narith.

– Nem értek semmit. Mit nem gondolt meg Carrick? – értetlenkedtem.

– Itt maradok Bahramban, David. Ebben az állapotomban nem veszitek hasznomat, csak a terhetekre lennék – magyarázta csüggedten. Kiült az arcára, mennyire szívesen tartana velünk.

Megértem a döntését.

– Amint jobban leszek, utánatok megyek! Ígérem! – fogadkozott.

– Gyógyulj meg mihamarabb, barátom! – mondtam neki, odaléptem hozzá, megöleltem és megveregettem a vállát.

– Úgy lesz! Hamarabb találkozunk, mintsem azt hinnéd! – mosolyodott el. – Megnézlek majd benneteket a trónon! Ki nem hagynám!

Útra keltünk. A kastélyt a déli kapun át, a Magnólia-kerten keresztül hagytuk el, így nem felejtettük ott Shayát sem. *Bár ha éppen ott szerettük volna felejteni, akkor se ment volna, Shaya azt is kiszagolta volna, és már régen a nyomunkban lenne.*

Egy óra múlva már szebbnél szebb vízesések között gyalogoltunk.

– Köszönöm, hogy nem mondtad el apámnak, hogy mi történt tegnap este – szólított meg egyszer csak Aaron herceg.

– Ha bocsánatot akarsz kérni, akkor nem hozzám kell fordulnod – oktattam ki.

Bár nem ismertem közelről Aaron herceget, de azt sejtettem róla, hogy nincs hosszú gyaloglashoz szokva. Bár, ami azt illeti, vívni nem vív rosszul, ezt láttam a gyakorló pályán, amikor Sorya Livet edzette. Aaron herceg is gyakorlatozott valakivel. Ha jól

emlékszem, épp azzal a testőrével, aki ezúttal is velünk tartott. *Árnyékként követi mindenhová.*

Magas, megtermett fickó, tagbaszakadt alakjával ezer közül is kitűnne. Vérbeli harcosnak tűnik, olyannak, aki nem fél semmitől, aki még talán Góliátot is kihívná egy párviadalra.

– Mit tudsz a krongokról? – kérdeztem Aarontól. Gondoltam, hasznosabban is eltölthetjük az időt, mint hogy egymással hadakozunk.

– Azt, hogy téged biztosan meg fognak ölni – felelte, mire felvontam a szemöldököm.

– Érdekes, hogy ma már a második embertől hallom ezt, de egyik sem magyarázta meg, hogy miért.

– Zokon ne vedd, Zavran herceg, de számomra meg az az érdekes, hogy épp te nem tudsz róluk semmit – jegyezte meg, mintha épp jót mulatna valamin.

– Leköteleznél, ha beavatnál a nagy titokba!

– Ötven éve történt, amikor egy egész hadsereg veszett oda az Elátkozott-szorosban – kezdett mesélni. – A krongok a glosszán birodalom területén éltek, Saenben. Évszázadok óta az a hely volt az otthonuk. Virágzó gazdaságot tartottak fenn. Gyakran üzleteltek és kereskedtek a glosszánokkal, a ríkkel, a drúnákkal, velünk és persze másokkal is. Apád fiatal volt még, és egy nap az apjával tartott, hogy rizst és egyéb gabonaféléket szerezzenek be. Beleszeretett a krongok fejedelmének, Sannnak a lányába, Loveába. Titokban feleségül vette, el is hálták az éjszakát, így a nő atyád törvényes hitvese lett. Otthon természetesen apádat a menyasszonya, azaz édesanyád várta. A nagyapád olyan dühös lett, mikor tudomást szerzett a dologról, hogy kivégeztette Sann egész családját és mindenkit, aki részt

vett a menyegzőn, a krongokat pedig örökre száműzte a birodalom területéről. Elvette tőlük a földjeiket, a vagyonukat, mindent, amijük csak volt. Az Elátkozott-szorosban találtak menedéket. Olyan csapdarendszert állítottak fel, hogy nincs ember, aki azon átjutna.

– Honnan tudjam, hogy ez nem csak afféle városi legenda?

– Már megbocsáss, de ezt a kifejezést nem értem – nevetett fel.

– Sosem hallottam erről apámtól, de mástól sem. Honnan veszed, hogy igaz ez a történet? – tettem fel a kérdést másképp.

– Onnan, hogy az apám ott volt, amikor ez történt. Én a helyedben a világ minden kincséért se mennék arra a helyre! – figyelmeztetett.

Márpedig mi nagyon is arrafelé tartunk!

Vajon miért nem hallottam erről még soha? Apám egyetlen jegyzetében sem említette Loveát, sem pedig a krongokat.

Bár ezzel a történettel én sem hencegtem volna!

Liv

Káprázatos ez a hely! – álmélkodtam. Már a Magnólia-kert is ámulatba ejtett, ahol Shaya töltötte tegnap az éjszakát, na de ez! *Eszméletlen!* Dimbes-dombos tájon haladtunk, megannyi vízesés között. Azúrkék tavacskák fodrozódtak a hosszú fahidak alatt, amelyeken átkeltünk.

– Látod, ez az igazi Lilionföld – súgta oda nekem David.

Igen! Ezt el is tudom képzelni! Az otthonosság érzése töltött el. Mintha hazaérkeztem volna!

Az imént David hátramaradt, és sokáig Aaron herceggel beszélgetett. *Mi a fenéről diskurálhattak?* – tűnődtem. *Kétlem, hogy tegnap este óta puszipajtások lettek, de akkor mi dolguk egymással?*

– Mi a helyzet, Liv? – szólított meg egyszer csak Andrew. Kizökkentett az álmodozásból. Ezúttal kifejezetten vidámnak és energikusnak tűnt. Az előző napokban eléggé magába fordult, alig kommunikált velünk, csak gépiesen tette a dolgát, de valahogy az volt az érzésem, hogy gondolatban máshol jár.

Talán helyretette az Alice-szel kapcsolatos dolgokat a fejében. Vagy nem tudom.

Az tény, hogy mindannyiunknak sok volt ez a pár nap.

– Minden rendben – feleltem. – Látom, kipihented magad az éjszaka.

– Jól jött az alvás – felelte jókedvű félmosolyra húzva a száját. – Aaron herceg felfogta már, hogy nem leszel a felesége? – kérdezte nevetve.

– Kénytelen volt felfogni. David elég hatásosan tud magyarázni – feleltem szűkszavúan, mire még szélesebb

vigyorra húzta a száját. – Nem bántad meg, hogy velünk jöttél? – bukott ki egyszer csak belőlem. Jó ideje ott motoszkált már a fejemben ez a kérdés. *Vajon csakis Alice miatt jöhetett, vagy más oka is van rá?*

– Miért bántam volna meg? Végül is majdnem felfaltak a krokodilok, kis híján elevenen elégtem egy kézzel tákolt tutajon, több száz katona támadt rám kivont karddal, miközben a másik pár száz folyamatosan lődözte ki rám a nyílvesszőket, a dzsungelben bármikor megmarhatott volna egy kígyó, vagy megtámadhatott volna egy tigris, netán egy feldühödött orrszarvú, így összegezve, nem is értem a kérdést – vont vállat nevetve.

Hiányzott már ez az Andrew!

Lassan három éve ismerem. Rengeteg buliban voltunk együtt, egy társasággal. Megszámlálhatatlan sok előadáson és szemináriumon vettünk részt, számtalan vizsgán puskázott ő is rólam Ethannel karöltve. Sosem gondoltam volna, hogy egyszer együtt ilyen kalandban is részünk lesz.

Szegény Ethan!

Vajon mi lehet odahaza a többiekkel? – merengtem. Akárhányszor rájuk gondolok, mindig összeszorul a szívem.

– Eszedbe jut néha, mi lett volna, ha Siem Reapben maradsz?

– Én egy valdon vagyok, Liv. Ide tartozom. Akkor sem maradtam volna ott, ha Alice és David maradtak volna. Egyszer mindenképpen visszatértem volna – jegyezte meg halkan, alig hallhatóan, mintha csak egy hatalmas titokba avatott volna be. A szavai mélyen elgondolkodtattak.

Egy olyan helyhez értünk, ahol a zuhatag átbukott a fahídon is, amelyen átkeltünk. Egyesével kellett átrohannunk alatta, de

még így is csuromvizesek lettünk. Errefelé már nem volt olyan rémesen füllesztő meleg, mint amilyenben a dzsungelben volt részünk, de még így is hamar megszáradtunk.

Kihasználtam az alkalmat, és tovább faggattam Andrew-t.

– Miért jöttél volna vissza? Mi volt a terved?

– Neked mi a terved, Liv? Nyilván, hogy megtudj többet a családodról, a helyről, ahonnan származol.

– Vagy hogy otthonra leljek – egészítettem ki a gondolatmenetét.

– Neked azért könnyebb, neked ott van David. Nálam Alice-szel minden zátonyra futott – hozta fel a témát. Panaszként hangzott, de nem volt az.

– Lehet, hogy van esély rá, hogy újra kibéküljetek – próbáltam lelket önteni belé. Egy szakítás után nehéz tanácsot adni. Pláne, ha az még friss.

– Arra kábé annyi az esély, minthogy Vazul egyszer csak megjelenjen itt, és letegye előttünk a fegyvert.

– Ismered őt? Úgy értem, Vazult – csaptam le azonnal a témára. Merész kérdés, tudom, de úgy éreztem, muszáj megtudnom erről többet.

– A testvérem. Hogyne ismerném.

– Te is olyan gonosznak látod, mint mindenki más? – Pontosan tudtam, hogy ezúttal akár el is vethettem a sulykot.

– Gyerekkorunkban nem láttam annak. Évek óta alig találkoztunk, magánemberként és mint a testvére nem tudok róla így ítéletet mondani – szögezte le.

Valahol értem és megértem, amit mond.

– Miért mentél el Indorából? Úgy értem, miért mentél át az emberek földjére? – faggattam tovább.

– Parancsot teljesítettem.

– Az volt a feladatod, hogy kémkedj?

– Inkább az, hogy megtaláljak bizonyos személyeket, olyanokat, akik Indorából valók, de valahogy mégis átjutottak az emberekhez.

– Engem is kerestél?

– Téged, Liv, mindenki keresett – felelte.

Sok kérdésem lett volna még, de nem tehettem fel őket, mert a fahíd elkeskenyedett a lábunk alatt, és csak libasorban folytathattuk utunkat. Vigyázni kellett, mert a kiálló sziklák nedvesek és élesek voltak. Alattunk a palló is egyre jobban lejtett, és egyre csúszósabb lett, nagyon kellett kapaszkodni a korlátban.

Shaya bevágott elém, és a fenekét ide-oda riszálva menetelt előttem, egészen addig, amíg meg nem csúszott, és tovább nem szánkázott pár métert a lejtőn. David előtte haladt, de csak addig, amíg Shaya lendületből el nem kaszálta hátulról a lábát, és fenékre nem ült.

– Basszus! – kiáltott fel David mérgében, mire a többiek – és köztük én is – jót nevettünk. David nem állt fel rögtön. A földön ülve, fancsali arccal és hunyorogva figyelte Shayát, aki azóta már új szórakozást talált magának, és odébbállt.

– És még csak nem is zavartatja magát – méltatlankodott David.

Legalább három órán keresztül gyalogoltunk, és egyszer sem álltunk meg, míg végül egy meredek sziklafalhoz érkeztünk. Egy nagy zuhatag vízfüggönye mögé léptünk be, és egy kisebb barlangba jutottunk. A barlang egy rövid, ám annál szűkebb

járatán át egy hatalmas terembe értünk, ahol őrök fogadtak minket.

Ez lehet Bahram déli kapuja – tippeltem. *Innen vezethet tovább az út az Elátkozott-szoroshoz.*

David

A kaput seregnyi őr vigyázta. Lőrésszerű kis ablakokon kémlelték a környéket. Bahrami egyenruhát viselő, rezzenéstelen arcú, alabárdos társaik kettesével masíroztak fel és alá a kapu előtt. Nagy volt a készültség, ami nem is csoda, hiszen Vazul jó ideje feni a fogát Bahramra. Kevés olyan terület van Indorában, amely még nem került a fennhatósága alá. A bahramiak jó eséllyel számíthatnak rá, hogy őket is megtámadja. Bár, ha jól sejtem, Vazul elsődleges célpontjai mi vagyunk. A felderítői minden bizonnyal a nyomunkban vannak, pontosabban a nyomunkban lesznek, amint kilépünk innen.

Ha hadvezér lennék, én is most csapnék le. Akkor, amikor kilépünk ezen a kapun. Amint elhagyjuk Bahramot, ismét ki leszünk szolgáltatva neki – mértem fel a helyzetet. Balsejtelem fogott el.

Ráadásul nem csak a valdonok miatt kell aggódnunk. Ha Aaron igazat mondott, lehet, hogy az Elátkozott-szorosbanmég a valdonoknál is nagyobb veszély fenyeget minket.

– Mi eddig jöhettünk el veletek – búcsúzott el tőlünk Aaron herceg. Láthatóan fellélegzett ő is, hogy ezennel véget ért a feladata. – Innen már egyedül kell továbbmennetek.

Egy őrszem jött oda hozzánk, és egy kalitkába zárt madarat adott át Soryának.

– Mondd meg édesapádnak, hogy hálás vagyok a segítségetekért! – fordult Aaronhoz Sorya, aki cseppet sem volt meglepődve az ajándékon.

Vajon mire kellhet Soryának az a madár? – tűnődtem. *Miben sántikálhat ő és Daria?*

– Köszönjük a kíséretet – köszöntem el Aarontól én is. *Végül fogalmam sincs, mit gondoljak róla.* Tegnap este egészen más arcát láttam, mint ma reggel. Nem tudom ezt mire vélni.

A szemem sarkából láttam, hogy odalép Livhez, bizonyára elnézést kért tőle is a tegnap esti viselkedéséért. Nem avatkoztam közbe, pedig még mindig roppant mód zavart, ha Aaron Liv közelében volt.

Aaron intett az őröknek, hogy nyithatják a kapukat.

– Apám parancsára felnyergeltünk nektek lovakat – tette hozzá Aaron. – Odalent várnak benneteket.

Lovak? Hála az égnek! Legalább vége a menetelésnek! – ujjongtam magamban, akár egy kisgyerek.

Egy meredek lépcső vezetett le minket a völgybe. A lépcsőt két oldalról szegélyező hatalmas sziklák tetejét sűrű moharéteg fedte. Párás idő fogadott minket. A klíma Indorában hirtelen szokott változni. Valószínűsítettem, hogy egy földrajzi zónaváltó helyhez érkeztünk.

Bárcsak már glosszán földön lennénk, és a csodaszép fehér homokos tengerparton sétálhatnánk! Liv imádná!

Kiléptünk a kapun, és mielőtt akár csak egy szót is szólhattunk volna, két szárnya bezárult mögöttünk. *Ismét magunkra maradtunk.*

Ahogy Aaron mondta, a felnyergelt lovak odalent vártak minket. Egy fához voltak kikötve, hogy ne kóboroljanak el. Vizet és némi elemózsiát is találtunk a kengyeltakarók alatt.

Daria gondoskodott mindenről – mosolyodtam el. *Soryának igaza volt, jó ember az öreg.*

Sorya pattant fel elsőként a lovára. Hamar összebarátkoztak. Gyönyörű ébenfekete mént választott magának. *Igazi királyhoz*

illő jószág.

– Készen álltok? – kérdezte tőlünk, miközben megsarkantyúzta a lovát, és tett pár lépést előre.

Odafordultam Livhez, hogy segítsek neki. Ekkor vettem észre, milyen sápadt és tanácstalan az arca. Egészen meg volt rémülve.

– Mi a baj, Liv? – kérdeztem tőle. Olyan fejet vágott, mint akinek fáj a foga.

– Csak annyi, hogy nem tudok lovagolni – felelte szégyenkezve, mire akarva-akaratlan felnevettem.

– Hát milyen kaliforniai lány vagy te? Mi az, hogy nem tudsz lovagolni? – szekáltam. Nem tehetek róla, de iszonyúan vicces fejet vágott, muszáj volt húznom egy kicsit.

– Mint utóbb kiderült, nem is vagyok kaliforniai – vágta a fejemhez durcásan. Bakot tartottam neki, és segítettem felszállni a hátasára.

– Fogd a gyeplőt, ezzel tudod irányítani a lovat – magyaráztam. – A lábadat tedd bele a kengyelbe! Ülj nyugodtan! A ló nem bánt! Ő a barátod! – bátorítottam.

– Könnyű azt mondani! – ripakodott rám idegesen. Olyan feszült volt, és olyan peckesen ült, mint aki karót nyelt. – Ügyelj rá, hogy a hátad legyen mindig egyenes! Úgy könnyebb megülni a lovat.

Utoljára talán Alice-t tanítottam lovagolni – törtek rám ismét az emlékek. – Egészen kicsi volt még, amikor apámtól kapott egy pónit. Emlékszem, Caroline mennyit szidott, hogy mit képzelek magamról, amiért titokban lovaglóleckéket adok Alice-nek. Sokszor megesett, hogy kilovagoltunk a partra. Olyankor Caroline csípőre tett kézzel és dühtől vöröslő fejjel várt ránk a lovardában. Napokra szobafogságra ítélt.

Hiába, Alice volt a szeme fénye. Úgy vigyázott rá, mint a hímes tojásra, és ezt várta el mindenkitől.

A ló hátáról Shaya odalent a fűben apró, nyivákoló kiscicának tűnt, aki folyamatosan nyüszített utánunk. Néha már próbálgatta a tigrisüvöltést, bár még nem egészen ment úgy neki, mint a nagyoknak. *Szépen néznénk ki, ha egy tigriskölyköt ölbe vennék, miközben lovagolok!* Shaya kifejezetten ellenségesen viselkedett a lovakkal. Jól felhergelte őket azzal, hogy állandóan a hátsó lábuk után kapdosott.

Kíváncsi leszek, milyen képet vág majd, ha realizálja, hogy a lovak vágtatni is tudnak, és neki is futnia kell a nyomunkban, ha továbbra is velünk akar jönni.

Ha nem csal az emlékezetem, engem már akkor lovagolni tanított az apám, amikor jóformán még járni se tudtam. Arra viszont már egyáltalán nem emlékszem, hogyan tanultam meg bánni a lovakkal. De az biztos, hogy Varinban mindennap így vagy úgy kilovagoltam.

Aztán újra a jelenre koncentráltam, mert elindultunk. Egy pillanatra se vettem le a szemem Livről. Azért rendesen izgultam, hogy ne essen le, és hogy a lova se vaduljon meg. *Még csak az hiányozna!*

Liv

A lovak láttán kis híján rosszul lettem. *Nem tudok lovagolni, sőt, életemben nem ültem még lovon. És az ember nyilvánvalóan nem öt perc alatt tanul meg lovagolni* – mértem fel azonnal a helyzetet.

Nem mertem szólni, mert annyira tudtam, mi lesz David reakciója. *Jót mulat majd rajtam!* És így is lett.

Egy gyönyörű szürke kancát kaptam hátaslónak. A hosszúnál is hosszabb, vékony lába volt. *A kengyel valamivel lejjebb lóg, de még így is reménytelen vállalkozásnak tűnik, hogy fel tudjak rá kapaszkodni.* Az állat első ránézésre fehérnek látszott, de miután lefehéreztem, Narith felvilágosított, hogy nem létezik fehér ló, csakis szürke.

Én, mondjuk, ha a fene fenét eszik is, hófehérnek látom! Meseszép jószág!

Sokáig álltam előtte, és csak figyeltem. Lenyűgözött a tekintélyt parancsoló, fenséges külseje. Pár lépést tett felém, és a fejét nyújtogatta. Barátkozni próbált.

– Simogasd meg, nem bánt! – biztatott David, mire a ló, mintha csak értette volna, mit mondott, még közelebb lépett. Hallottam, amint a patkója megcsendül a kövön. A kezemhez dörgölte a fejét, és várta, hogy megsimogassam. A sörénye selymesen puha. Valósággal simogat a tapintása. Hatalmas szeme rám mered, az arcom tükröződik vissza benne, de aztán, ahogy jobban megnézem, látom őt is, látom, amint a barnaság egyre világosabb és egyre barátságosabb lesz. *Jó paci!*

Szeretni fogsz engem, és vigyázni fogsz rám! – suttogtam magamban.

David is közelebb lépett. Ahogy rám nézett, és én visszanéztem rá, egyből ugyanaz a bizsergés fogott el, mint annak idején a koleszben, amikor a zuhany alatt csendre intett, nehogy észrevegyenek minket.

Emlékszem, ott csókolt meg először.

Néha azt gondolom, milyen jó is volna újra otthon lenni.

David bakot tartott, így viszonylag könnyen fel tudtam mászni a lovam hátára. Még a kengyelbe is simán beakasztottam a lábam, aztán következett a neheze.

Sorya elindult, majd a többiek is követték. Nekem is mennem kellett.

– A ló tudja a dolgát. Te csak ülj rajta nyugodtan – biztatott David.

Na igen, az addig jó, hogy fent vagyok, de hogy a viharba fogok lejutni innen? – sápadoztam. Kellett pár perc, amíg hozzászoktam a magassághoz.

Jókora bukta lenne innen leesni – suhant át a fejemen.

Igaza lett Davidnek, néhány kilométer után hozzászoktam az ütemes mozgáshoz, megszoktuk egymás ritmusát a lóval, és kezdtem élvezni a vágtát.

Vajon mekkora utat kell lóháton megtennünk? – tűnődtem, miközben próbáltam tartani az iramot és arra koncentrálni, hogy ne essek le a lóról. Az egyenetlen talaj nem sokat segített. Összevissza billegtem, hol ide, hol oda.

Úgy egy óra múlva már nem éreztem a fenekemet, és egyre nehezebb volt betartani a jó tanácsot, hogy üljek egyenes háttal. Egyszerűen elfáradtam.

A táj is változott. Kopár, kietlen, barátságtalan hegyvidékre értünk.

Közeledünk az Elátkozott-szoroshoz, érzem.

Egyre nehezebb volt fogni a gyeplőt és irányítani a lovamat a sziklás talajon. A medencém táncot járt minden egyes huppanónál, előbb balra, aztán jobbra lengett ki, míg végül újra megállapodott, majd ismét kezdődött az egész elölről.

– Ha túljutunk a szoroson, onnan már gyerekjáték lesz a hazaút – mondta Sorya mellénk terelve a lovát.

– Kérdés, hogy átjutunk-e rajta – meredt rá David válaszra várva. Ezzel a mondatával mindannyiunk félelmének hangot adott.

– Ne légy olyan kishitű! Megcsináljuk! Meg kell csinálnunk! – felelte atyai szigorral az arcán Sorya, aztán megsarkantyúzta a lovát, és előreügetett Narith mellé.

– Soryának van gyereke? – tettem fel egyszer csak a kérdést Davidnek. Nagyot sóhajtott, mielőtt válaszolt volna.

– Volt egy fia az előző feleségétől, de megölték – felelte elcsukló hangon. Szomorúság ült ki az arcára, és elkomorult, mintha csak egy rossz emléket idézne fel.

– Hogy történt? – faggattam tovább.

– Sorya egy csatában harcolt, magával vitte a feleségét és a fiát is. Ők a táborban maradtak, de rájuk támadtak. Felgyújtották a tábort, és elevenen elégették őket.

Szentséges ég! – kaptam a számhoz. *Ugye ezt David nem komolyan mondta?*

Erre nincsenek szavak. Egyszerűen képtelen voltam bármit is mondani. Elszorult a szívem. *Hogy lehetnek az emberek ennyire kegyetlenek? Nőket és gyerekeket ölni?* Ahogy Babi szokta mondani: *avilág megérett a pusztulásra.*

– Atyaisten! – szörnyülködtem most már fennhangon is. A szememmel Soryát kerestem. *Hogy lehet ezek után valaki mégis ilyen jó ember?* – tűnődtem. – Mikor történt ez?

– Úgy húsz éve. Szerintem pont akkor, amikor az első Krakorhegyi csata zajlott, amikor Sorya nem tudott Daria segítségére sietni Bahram ostromakor.

– És Daria tudja ezt? Tud róla, hogy Sorya mit élt át akkor? Hogy tulajdonképpen elveszítette az egész családját?

– Mindenkinek csak a saját fájdalma számít. Olyankor eltörpülnek az okok, az indokok, a kifogások, amikor veszteség ér minket. Senkit nem érdekel a másik, amíg neki is fáj valami.

Kezdem azt hinni, hogy Davidnek igaza van.

Lehet, hogy Indora könyörtelenebb és veszélyesebb hely, mint odaát a világ?

David

A kanyon bejáratát ormótlan hegyek jelezték a távolban. Alattunk a földút hosszan kanyargott egészen a szurdokig. A kietlen, sziklás táj egyre kopárabb és kopárabb lett. Ahogy közeledtünk a kanyonhoz, a köves hágó egy idő után összeszűkült, és meredek lejtők kezdték szegélyezni. Egy-egy sziklába vájt, óriási kerecsensólymot ábrázoló szobor magasodott az út két oldalán. Legalább olyan magasak voltak, mint a több száz esztendős mamutfenyők a Yosemite Nemzeti Parkban.

Ez már a krongok birodalma! – hasított belém a felismerés.

Nem volt kapu, nem volt semmi, ami utunkat állta volna. Csupán ez a két gigantikus szobor jelezte, hogy valakik már birtokolják vagy valakik birtokolták egykor ezt a helyet.

Vajon ez már az Elátkozott-szoros?

– Megjöttünk – adta hírül Sorya, miközben lelassította a lovát. A hangsúlyából és a sóhajából ítélve arra következtettem, hogy érzi, közel a veszély. Résen kell lennünk.

Túl nagy volt a csend. Határozottan olyan érzésem támadt, mintha figyelnének minket.

– Kiráz ettől a helytől a hideg – jegyezte meg Andrew halkan mögöttünk.

Mintha csak a számból vette volna ki a szót. Rohadtul nincs jó előérzetem!

A lovak is – akárcsak mi – érezhetően egyre idegesebbek lettek. Alig lehetett bírni velük. Egyfolytában vissza akartak fordulni.

– Nem fura, hogy nincs kapu, vagy hogy nincsenek őrök? – kérdezte Liv feszülten, mikor a hatalmas szobrok alatt haladtunk el.

– Mit vártál, Liv? Hogy űrlapokat osztogatnak majd, amelyeket kitöltve sorban állhatunk egy kapunál belépési engedélyért? – kérdezett vissza Andrew.

– Nem. De akkor is különös, hogy a krongok nem védik harcosokkal és kapukkal a határaikat – vágott vissza Liv.

– Egy bizonyos mélységig bárki besétálhat a szorosba, az más kérdés, hogy vissza már nem juthat, és a hágón is csak nagyon kevesen kelhetnek át – jegyezte meg Narith, amikor meghallotta, miről beszélgetünk.

– Nem mondana mégis valaki valamit, hogy mire számíthatunk ezen az elátkozott helyen? – tette fel kissé ingerülten a kérdést Andrew. Érződött rajta, hogy nyűgös és fáradt, és hogy megelégelte a köntörfalazást. Való igaz, Soryáék eddig rébuszokban beszéltek.

Tudom, hogy Soryáék azért nem avatnak be a részletekbe, hogy ne rémisszenek minket halálra. Feltételezem, ha tudnánk,

mi történt itt ötven éve, soha nem merészkednénk ide. Még akkor sem, ha muszáj visszajutnunk Drúna-Csomba.

– Ez egy magánút, egy olyan birodalomba szeretnénk most bejutni, amely soha nem nyit kaput senkinek – magyarázta Sorya. – Te mit tennél, ha nem szeretnél idegeneket a birodalmad területén? Ha nem akarnád, hogy még egyszer lemészárolják a népedet?

– Csapdákat állítanék, és megölnék mindenkit, aki hívatlanul jön, és nem hajlandó visszafordulni.

– Miért kérdezel, ha a választ már úgyis tudod? – nevetett Sorya, mire láttam Andrew-n, hogy megenyhült a tekintete.

– Veszélyes dologra vállalkoztunk, de háború van. Meg kell győznünk a krongokat arról, hogy baráti szándékkal jöttünk, és hogy csupán haza akarunk jutni, ennyi a célunk.

– Lesz alkalmunk elmondani ezt nekik? – kérdeztem közbe.

– Meglátjuk. Csakis a krongokon múlik, milyen messzire jutunk, és hogy mikor állják az utunkat – tette hozzá Sorya. Hangja baljósan csengett. – Egyébként a városkapujuk odébb lesz.

Tehát egyszer – ki tudja, mikor – elkerülhetetlenül össze fogunk találkozni velük. De vajon hol lehetnek? – néztem körbe. *Már most is figyelhetnek minket?*

A szobormadarak szárnyai jó ideig árnyékot vetettek ránk, olyan hatalmasak voltak. A sólymok nyakában nyaklánc lógott. Nem igazi nyaklánc, csak faragott, kőből való, de valahogy akkor sem illett a szobrokhoz. A lábukon béklyó volt, miközben a szárnyukat éppen repüléshez terjesztették ki.

– Miért foglyok ezek a madarak? Ez valamiféle üzenet? Így figyelmeztetnek, ha továbbmegyünk, mi is így végezzük? –

mondta ki Liv hangosan, ami az eszébe jutott.

– Ahogy mondod, hercegnő – helyeselt Sorya.

Hát ez máris remekül hangzik!

– Előfordulhat, Zavran, hogy kérdéseket tesznek majd fel, hogy megtudják a valódi kilétünket. A neved itt nem cseng jól, de tudom, ha az életed múlna rajta, akkor sem hazudnál. Nem is biztatnálak erre! De ideje elárulnom: ha igazat mondasz, megölnek, ám ha nem mondasz igazat, akkor is meghalsz.

– Még valami jótanács esetleg? – néztem rá bambán. Hogyan is reagálhattam volna, mikor Sorya épp most közölte velem, vagy így, vagy úgy, de mindenképpen meghalok.

– Bízzunk a jó szerencsében! És ebben a kis madárkában – húzta halvány mosolyra a száját, miközben egy intéssel megállította a csapatot. – Ideje elengednünk.

A hófehér kismadár, amelyet Daria ajándékozott neki, végig ott utazott Sorya lován, a himbálózó kalitkában. Sorya egy összetekert kis papírdarabot vett elő, melyen ott vöröslött királyi pecsétje. Bárhol, bármikor felismerném Sorya címeres családi pecsétjét. Kinyitotta a kalitka ajtaját, és két kezébe fogta a madarat. Odakötözte a lábához az üzenetet, majd útjára engedte. Sokáig néztünk utána. Amilyen apró volt, olyan gyorsan repült. *Csupán egy nyílvessző érhetné utol* – suhant át az agyamon. Egyenesen a szorosba tartott.

– Reméljük, célba érsz, madárka! – szólt utána Sorya halkan.

Megnyugvással töltött el a gondolat, hogy Soryának ezúttal is van B terve.

Liv

A sziklás táj zordnak és kietlennek tűnt. *Ha él is erre valaki, elképzelni sem tudom, hogyan boldogul.* Itt nem terem meg semmi. Csörgőkígyók, skorpiók tanyája lehet ez a vidék. Az út két oldalát meredélyek szegélyezik. Felnézve rájuk az első dolog, ami szembetűnik, hogy növényzet egyáltalán nem nő errefelé, se egy fát, se egy bokrot, még csak egy száraz kórót sem látni, csupán sziklákat, melyek azzal fenyegetnek, hogy bármelyik pillanatban ránk omolhatnak. Az úton kisebb-nagyobb kövek hevertek. *Ha csak egy hangyányit megmozdulna a föld alattunk, két oldalról az egész hegy ránk zúdulna* – futott át az agyamon. Igaza van Soryának és Narithnak, ha rosszakaróink, netán ellenségeink élnek ezen a kietlen tájon, könnyűszerrel bármikor végezhetnek velünk. Aki ide besétál, azon nyomban védtelenné válik.

Továbbmentünk, és hamarosan az útnak egy olyan szakaszához értünk, amelyet mintha félig betemetett volna a hegyről lezúduló kavics-, föld- és kőgörgeteg. Baljós érzésem

támadt. *Valami nem stimmel.* Aztán, ahogy jobban körülnéztem, emberi csontokat láttam kiállni a földből, mellettük itt-ott díszes kardmarkolatok, szablyák, pajzsok hevertek; valamennyit sűrű porréteg borított. *Basszus! Mi történhetett itt?* – tanakodtam magamban rémülten.

Olyan volt, mintha emberek próbáltak volna kivergődni a rájuk zúdult kőrengeteg alól. Csupán a karjuk vagy a kardjuk látszott ki: mindannyian meghaltak. *Ez itt egy temető.*

Lassan lépkedtünk a lovakkal, egyrészt mert figyelnünk kellett az útra, másrészt mindannyian azt lestük, mikor ront ránk az ellenség, vagy mikor zúdul le ránk egy újabb kőgörgeteg.

Egy éles kanyar után két hegy között egy hatalmas, fából készült, díszes kapu tárult elénk.

Igazam lett! Mégiscsak kell lennie kapunak! Furcsa is lett volna, ha nem védenék magukat!

Ha egy hadsereg közeledne, a kapu az egyetlen, ami talán egy kis időre feltartóztathatja a támadókat.

Közelebb érve láttuk, hogy a kaput faragott emberi arcok díszítik. Mindegyik arcról szenvedést lehetett leolvasni. Hol egy sikolyra nyíló száj, hol egy rémült, könnyező tekintet borzasztott el.

Atyaisten! Vajon mind hús-vér emberek voltak egykor? Ők a menyegző után lemészárolt krongok volnának, vagy azok a harcosok, utazók, akik megpróbáltak átkelni a szoroson, és nem élték túl?

A hatalmas kapu nem mozdult előttünk. Csend és nyugalom honolt körös-körül.

És most mi lesz? Hogyan tovább?

David

Nem is tudom, mi volt a félelmetesebb, amikor megálltunk és felnéztünk arra a legalább tíz-tizenöt méter magas, áttörhetetlennek tűnő, bezárt kapura: azok a faragott arcok vagy a csend, ami körülvett minket.

– Maradjatok itt – szólt oda nekünk Sorya, miközben átvetette a lábát a lován, hogy leszálljon a nyeregből.

Narithtal együtt odament a kapuhoz. Ekkor vettem csak észre, hogy egy kis átjáró is van a nagy kapu aljában.

Ezt csak az veheti észre, aki már járt itt – tűnődtem. *Ezek szerint Sorya állt már ez előtt a kapu előtt!* Majdhogynem biztos voltam ebben.

Sorya úgy három méterrel a kapu előtt állt meg. Csak akkor kezdett beszélni, amikor a fakapun résnyire kinyílt egy ablakocska. Nem hallottuk a szavait, pedig feszülten figyeltünk.

Pár perccel később Sorya és Narith visszatért.

Arcuk kifejezéstelen volt, nem lehetett semmit leolvasni róla. De mintha a tekintetükben csüggedtség bujkált volna.

– Átengednek minket? – kérdeztem tőle félve, a lehető leghalkabban.

– Meglátjuk – felelte a szemembe nézve Sorya.

Ekkor váratlanul kinyílt a kapu.

Sorya és Narith meglepetten fordultak hátra.

– Induljunk – utasított minket Sorya. – Egyvalamit jól vésszetek az eszetekbe: soha ne térjetek le az útról, bármi történjék is! – kötötte a lelkünkre, mielőtt felpattant volna a lovára.

Azon tűnődtem, vajon mit mondhatott Sorya, mi volt a varázsszó, amelyre kitárult az a kapu?

Végül is mindegy. A lényeg, hogy folytathatjuk az utunkat.

Liv

Ahogy áthaladtunk a kapun, és egyre beljebb és beljebb értünk a szorosban, a táj gyorsan változott. Mintha egy kis oázisban jártunk volna. A zöld ezerféle árnyalatában pompázó, teraszos dombok nyúltak el előttünk. Lejtőiken rizsföldek húzódtak. A kis tavak partján pálmafák nőttek. Újra párás volt a levegő, és mintha eső illatát éreztem volna. Az egyre sűrűbb növényzetben egyetlen út vezetett.

Határozottan úgy éreztem, hogy figyelnek bennünket.

Árgus szemekkel kémleltem az út két oldalát. Nem tudtam szabadulni az érzéstől, hogy mindenfelől veszély leselkedik ránk.

Vajon miféle csapdákat tartogat ez a hely számunkra? Nyilván nem véletlenül van olyan félelmetes híre.

Lelki szemeimmel kígyóval teli árkokat, mindenkit beszippantó és mélybe húzó mocsarat, ránk dőlő fákat, vérszomjas fenevadakat láttam magam előtt, de a valóságban ezeknek nyomuk sem volt. *Vagy a látszat csal?*

Sokáig fogalmunk sem volt róla, hogy valójában merre tartunk, mert mindig csak alig száz métert láttunk magunk előtt: az út szeszélyesen kanyargott a buja növényzettel benőtt magaslatok között. Annyit viszont érzékeltünk, hogy feltámadt és megerősödött a szél. Aztán, ahogy egyre feljebb és feljebb kapaszkodtunk egy emelkedőn, mintha hatalmas vízfelület csillogott volna ki alattunk a völgyben. *Csak nem tenger hullámzik odalent?*

Nagyon csodálkoznék, ha az lenne.Ez talán csak délibáb – futott át az agyamon. *Vagy talán mégsem az? Mintha hallanám a morajlást is!*

Homályosan láttam csak, mert mintha felhők úsztak volna be folyamatosan a képbe. Egyik pillanatban látszott a part, a másikban ismét sűrű felhő takarta el.

Aztán már biztos voltam benne, hogy nem a szemem káprázik, valóban a tengert látom.

Az út a lábunk alatt megváltozott. Sokszögletű, sima peremű, egyenetlen kövekkel volt kirakva. Mindkét oldalon hatalmas szobrok szegélyezték. A sűrű növényzet némelyiket már benőtte, indák kapaszkodtak rájuk, gyökerek fonták körül őket. Angkor jutott eszembe és az ottani épületek, melyeket hiába emeltek kőből, a fák gyökerei azokon is keresztültörtek.

A szobrok bizarr állatfejeket ábrázoltak. Ahogy rájuk néztem, mintha mind vicsorított volna. Megborzongtam. *Talán éppen az volt a céljuk a készítőiknek, hogy viszolygást és félelmet keltsenek az emberben?*

Úgy húsz perc múlva meg is érkeztünk. *Ez tényleg tenger!* Hatalmas hullámok futottak ki a partra. Üdítő volt ott állni és érezni a víz sós illatát, és azt, ahogyan a szél belekap a hajamba.

Egy furcsa épület többkupolás tetejét láttam meg a habok közt úszni. Először csodálkozva, hunyorogva néztem. Mintha a tengerben egy kis sziget volna, és azon állna rajta a különös építmény.

– Várnunk kell egy kicsit – közölte Sorya. – Meg kell várnunk az apályt, hogy odajuthassunk ahhoz a szentélyhez – mutatott a távolba.

De hát hogyan akarunk odajutni? – képedtem el. *Lehet, hogy annyira visszahúzódik a tenger, hogy száraz lábbal is odasétálhatunk?*

– A dagály úgy fél óra múlva hagy alább – mondta Narith, a lova sörényét simogatva.

– Miért is kell odajutnunk? – kérdezte David.

– Mert ott kell bemutatkoznunk – jött Soryától a tömör, de lényegre törő válasz. – A lovakat és a fegyvereket itt kell hagynunk – hangja kellően komoly volt ahhoz, hogy azonnal tegyem, amit kért.

– Ugyan miért kellene itt hagynunk a fegyvereinket? – szólalt meg egyszer csak aggodalmaskodva Andrew. – Úgy totál védtelenek leszünk – érvelt.

– Ha gondolod, magaddal hozhatod a fegyveredet, de akkor garantáltan lenyisszantják a fejed, amint belépsz a szentélybe – világosította fel Narith Andrew-t.

Andrew néhány másodpercig szótlanul meredt maga elé, aztán körbehordozta a tekintetét rajtunk, majd megenyhült az arckifejezése. Még időben belátta, hogy őrültség lenne, ha nem hallgatna Soryára. Leeresztette a kardját.

– Volt már sereg, amely úgy nyomult be a krongok birodalmába, hogy nem kértek engedélyt a belépésre, ők mind egy szálig odavesztek. Csapdába ejtették őket, és valamennyiüket kivégezték. Be kell mennünk a szentélybe, hogy bizonyítsuk, jó szándékkal jöttünk, és átutazók vagyunk, aztán majd döntenek a sorsunkról – magyarázta Sorya.

Cseppet sem voltam nyugodt. Igaza van Andrew-nak, a fegyvereink nélkül védtelenek vagyunk.

Ez így nem fair játék!

– Ahogy a lovakat, úgy Shayát is itt kell hagynunk – tette hozzá Sorya.

A lovakat gondosan kikötöttük, aztán végre tartottunk egy kis pihenőt. Shaya azonnal odatelepedett mellém a homokba. Csodálom őt a kitartásáért. Bármelyik állat rég feladta volna már. Ő pedig még mindig velünk van.

David odaült mellém. Jólesett a közelsége.

Narithnak igaza lett. Nem telt el egy fél óra, és a dagálynak nyoma sem volt. A víz helyén a parton a pocsolyákban apró halacskák és rákok fickándoztak. A föld és a kövek még ugyan nedvesek voltak, de át tudtunk kelni gyalog is a szentélyhez.

Mi lehet ez a hely? – tűnődtem.

Ahogy közeledtünk, egyre nagyobbnak tűnt. Egy hatalmas szikla tetején állt, kanyargós kőlépcső vezetett fel a bejárathoz. A kőkorlát tetején fehér-barna-kék tollú szajkók üldögéltek.

Az épület sötétbarna, vagyis inkább fekete fából épült. *Mint egy kisebbfajta kísértetkastély!* Természetben talán még soha nem láttam ilyen sötét, éjfekete fát. Az építmény valami nádszerűségből készült pagoda, teteje kicsit más árnyalatú volt, de ugyancsak sötét színű.

Szótlanul haladtunk, lassan, elővigyázatosan. Sorya ment elöl, a nyomában Narith. Utánuk mi következtünk Daviddel, a sort Andrew zárta.

Amint a különös építmény elé értünk, Sorya mindenkit csendre intett.

David

Egyre határozottabban az volt az érzésem, hogy szüntelenül figyelnek minket. És ez az érzés kifejezetten frusztrált.

Sorya utasítására kikötöttük a lovakat egy fához, leraktam a fegyvereimet, majd odaléptem Livhez. Némán néztük egymást, mintha csak a tekintetünk beszélni tudna. Kezemmel végigsimítottam az arcát, miközben mélyen a szemébe néztem. Lehet, hogy most látom utoljára a gyönyörű arcát. Félretűrtem egy kósza hajtincset a füle mögé. Olyan nagyon szívesen megcsókoltam volna. Ehelyett megfogtam a kezét, és elindultunk Soryáék után.

Amint az apály beköszöntött, gyalogszerrel vágtunk neki az útnak a szentélyig. Shaya természetesen nem értett a szóból. Nem tudtuk maradásra bírni. Ezért hagytuk, hogy kövessen minket.

Odaát a szigeten a baljós hangulatot árasztó épületbe lépve először csak annyit hallottunk, hogy az ajtó nyikorogva kinyílik. Odabent évtizedes por borított mindent. Pókhálók függtek minden sarokban. Kirázott a hideg tőlük. Liv összerezzent és megtorpant. A keze hirtelen mintha azt jelezte volna: állj, ne tovább!

Pedig muszáj volt továbbmennünk. Sorya egy pillanatra sem torpant meg. Követnünk kellett.

Az épület üres volt, rajtunk kívül szemmel láthatóan nem tartózkodott benne senki. Egyetlen hatalmas helyiségből állt az egész. Egyetlen bútordarabot sem láttunk, csak a körben álló faoszlopok bontották meg az egységes teret. A deszkapadló hangosan nyikordult meg minden lépésünkre. A falak, a

mennyezet, a padló, az ablakkeretek mind-mind mintha korommal lettek volna bekenve.

Vajon mi célt szolgálhat ez a hely? – tűnődtem. *Az biztos, hogy van valami furcsa aurája.*

A padló alól egyszer csak köd gomolygott felfelé. Olyan volt, mint amilyen a New York-i csatornafedelek alól áramlik fel telente. *Mi a csuda lehet ez?* A legfurcsább talán az volt, hogy ez a köd színes volt: rózsaszín, kék, lila, sárga.

Kívülről Shayát hallottam, amint nyugtalanul, egyre erőteljesebben kaparja az ajtót. *Ezen az elátkozott helyen most még annak is örülnék, ha ő velünk lenne, még ő is nagyobb biztonságérzetet adna, legalábbis Livnekbiztosan* – suhant át az agyamon.

– Csak nyugalom! Ne essetek pánikba! – intett minket Sorya. Egyre szorosabban markoltam Liv kezét. Nem volt jó előérzetem.

– Miféle gáz ez? – kérdeztem hangosan.

– Sandan-pornak hívják – felelte Narith. – A vallatásokhoz használnak ilyet. A krongok úgy tartják, méltónak kell bizonyulnod arra, hogy átkelj a szorosukon. Egyrészt meg kell mutatnod, hogy ki vagy valójában, másrészt adnod kell valamit cserébe azért a kegyért, hogy sértetlenül átengednek. Valami olyat, ami az egyik legfontosabb dolog az életedben.

Most vettem csak észre, hogy a padlón színes állatrajzok vannak. Majom, medve, sárkány, tigris, kígyó, papagáj. A rajzok nagy, szabályos kör alakban terültek el.

– Mindenki álljon rá egy-egy állatrajzra – utasított minket Sorya.

Nagyon rossz előérzetem van. *Nem volna szabad itt lennünk!*

A Sandan-por egyre jobban körbevett minket, és ahogy beburkolt, éreztem, hogy a gondolataim messzire kalandoznak.

Kénytelen voltam elengedni Liv kezét. Odaálltam a medveábrára, ő pedig a tigrisre lépett.

A gáz ekkorra már teljesen elborította a helyiséget, olyan volt, mintha sűrű, áthatolhatatlan köd borult volna ránk.

Egy idő után nem láttuk egymást, pedig nem volt fél méter sem köztünk, aztán egyszer csak megmozdult alattam a föld. Hátranéztem, de nem láttam semmit.

– Egy lépést lépjetek hátra, és üljetek le a karosszékbe – adta ki a következő utasítást Sorya.

Mégis miféle karosszékbe? Hiszen egyetlen bútordarab sem volt itt!

Tettem, amit mondott, és meglepetésemre valóban egy széknek ütköztem. Beleültem, pontosabban belesüppedtem. Régimódi darab volt, puha tapintású kárpitozással.

– A lényeg, hogy ne essetek pánikba! – szólalt meg Narith. – Ez csak egy próba.

Amint ezt kimondta, a mennyezet szétnyílt, és hatalmas, rácsos kalitkaszerűségek ereszkedtek le ránk, mindannyiunkat foglyul ejtve.

Hallucinálok, vagy mégis mi az isten történik velem? – kérdeztem magamtól. Pánik fogott el, pedig én ritkán szoktam pánikolni. Úgy éreztem, kezdem elveszíteni önmagam, illetve a gondolataim felett a kontrollt.

Hirtelen újra Varinban, a régi gyerekszobámban találtam magam. Minden olyan volt, mint régen. A falon ugyanazok a festmények és kárpitok függtek, a széles ablakok előtt ugyanazok a függönyök és sötétítők voltak elhúzva. Ott volt az

ágyam a kedvenc párnáimmal, a díszes, fából faragott íróasztalom a székemmel. Egy kisfiú állt a szobában egy szék tetején. Kellett egy kis idő, mire rájöttem, hogy miért olyan ismerős nekem az a kisfiú: mintha egykori, tíz-tizenkét éves önmagamat láttam volna viszont. *És valóban, az ott én vagyok* – döbbentem rá. Nem voltam egyedül. Bona mester, a szabó igazított rám éppen egy ruhát. Egyenesen álltam oldalra kinyújtott karokkal. Úgy festettem, akár egy madárijesztő.

Szentséges ég! Emlékszem erre a napra! Most már emlékszem! – gyúlt világosság az agyamban.

– Már csak tíz perc, Zavran herceg. Csupán ennyit kell kibírnia! – biztatott Bona. Kedveltem őt. Sohasem beszélt a kelleténél többet. Viszont mindig volt egy pillanat, amikor az egyik tűje véletlenül megszúrt. Bizonyára azért, mert képtelen voltam huzamosabb ideig madárijesztőnek képzelni magam.

– Megszúrtál – rótta fel a kiskori önmagam Bonának, mikor egy tű megszúrt a vállamon.

– Talán ha nem ficánkolna annyit felséged, nem történne efféle baleset – magyarázta. Arcán ugyanaz a kedves, cinkos mosoly jelent meg, mint mindig, ha rossz fát tettem a tűzre.

Bona már vagy hetvenéves volt ekkor. Emlékszem az áporodott szagára és a remegő, eres kezére. A bőrét megfeketedett sebhelyek és anyajegyek borították. Az ujjbegyei pedig láthatóan megkérgesedtek az idők során, főleg a mutatóujján, és bütykök jelentek meg a kezén.

Erik kukucskált be az ajtón, és lépett be a szobába.

– Jó napot, Bona mester – köszönt illedelmesen, aztán odaszaladt hozzám. Zaklatottnak tűnt.

Odahajolt a fülemhez. Emlékszem, ezt súgta bele:

– Velem kell jönnöd, Zavran! Most azonnal!

Gyerekként nem tudtam mire vélni ezt, már csak azért sem, mert Erik sosem szokott ilyen titokzatos lenni. És sugdolózni sem szokott. Bona nem szólt rá, pedig máskor, tudom, hogy megtette volna.

Még mindig kitárt karokkal álltam, a rám fércelt felsőrésszel, melyet tűk tartottak össze. Erik egyre türelmetlenebb lett.

– Most kell jönnöd! – szólt rám hangosan, megragadta a kezemet, és sietve az ajtó felé ráncigált, miközben Bona épphogy csak ki tudta húzni az anyagból a tűt. Szegény térdelt, és ahogy Erik elrántott előle, egészen megszédült, kezével meg kellett támaszkodnia a padlón.

Próbáltam odalépni hozzá a mostani felnőtt fejemmel, hogy felsegítsem, de tehetetlen voltam, a testem anyagtalan maradt, csupán a szememmel voltam jelen.

Talán egy emlékben lehetek.

Pár pillanat múlva már odakint a folyosón szaladtunk Erikkel. Lerohantunk a lépcsőn. Az őrök megrovó tekintettel néztek utánunk. Erik egyenesen a lépcső alatti titkos ajtóhoz kormányzott. Óvatosan körbenézett, mielőtt kinyitotta volna.

– Mi a csuda van? Mondd már! – ripakodtam rá. – Iszonyúan szúrnak ezek a tűk! – panaszkodtam, miközben az összefércelt felsőrészt igazgattam a vállamon.

– Valami baj van! Anya elmegy! – mondta Erik, és miközben rám nézett, tisztán láttam a keserűséget a szemében.

– Hová megy?

– El. Méghozzá örökre! – mondta.

Régen eltemettem magamban ezt az emléket. Sosem gondoltam rá, sosem idéztem fel. Talán mert örökre ki akartam

törölni az agyamból.

Emlékszem, hogy összeszorult a szívem és a gyomrom.

– Hol van most anya?

– A szobájában.

– Szaladjunk! – kértem, és már csak fel-felvillanó foltokat érzékeltem, ahogy leszegett fejjel, könnyes szemmel rohantam a folyosókon. Homályosan láttam, mintha egy fátyol lett volna a szemem előtt.

Anyám szobája előtt Erik csendre intett. A szájára tette az ujját, hogy még csak véletlenül se nyikkanjak meg. Tudtam jól, ha apám észreveszi, hogy ott vagyunk, keményen megbüntet érte minket.

– Még csak el sem búcsúzhatok tőlük? – kérdezte döbbenten anyám.

– Nem. Odalent a hintó már vár, visszavisz Drúna-Csomba. Öt perced van a távozásra – felelte apám szigorúan, ellentmondást nem tűrő hangon.

– A fiúkat akarom! Látni akarom őket felnőni! – emelte fel a hangját anyám.

– Te teljesítetted a kötelességedet, megszülted őket, a többi már az én feladatom – felelte nyersen apám.

– Caroline elvette az eszedet.

– Inkább felnyitotta a szememet – vágott vissza apám. – És most fogd a holmid, és menj!

Ott álltam, csak néztem és hallgattam őket az icipici kukucskálólyukon keresztül. Képtelen voltam megállítani a könnyeimet.

– Adj öt percet, csak egy búcsút kérek! – próbálkozott még egyszer anyám.

– Ha most nem indulsz el, sosem látod őket többet, mert tömlöcbe záratlak.

Ez volt az a pont, amikor teljes erőmből nekifeszültem az ajtónak, hogy kinyissam, de Erik elkapott a derekamnál fogva, befogta a számat, és visszahúzott. Hiába rúgkapáltam, nem engedett el.

Akkor láttam utoljára gyerekként anyámat.

Liv

Már a faszentély roskatag falainak a látványa is a frászt hozta rám, hát még, ami odabent tárult elénk. Fekete mennyezet, fekete padló, csupa feketeség – kábé úgy éreztem magam, mint egy kriptában, vagy legalábbis úgy, mintha Halloween lenne.

Már csak a töklámpások hiányoznak!

David többször rám nézett, hogy ellenőrizze, jól vagyok-e. Jól voltam, csak iszonyatosan zakatolt a szívem. Rettegtem attól, ami ránk vár.

Aztán, amikor megláttam a padló alól felgomolygó szivárványszínű ködöt, meg voltam győződve róla, hogy kész, vége: így bódítanak el minket, hogy később megölhessenek.

Nem is tudom, mi volt a rosszabb, az, amikor ránk zárult a vasrácsos kalitka, vagy az, amikor a gáz teljesen elzsibbasztotta az agyamat, és visszaröpített az időben. Egy idegen szobában álltam. Egy csecsemőt láttam, aki egy felettébb ismerős, mosolygós nő ölében feküdt. Az anya cumisüveget tartott a kezében. Meglepetésemre ott állt mellettük Babi, a nevelőanyám is.

Mit keresek én itt? Mégis hol vagyok? – néztem körbe riadtan. Aztán, ahogy jobban szemügyre vettem a csecsemőt ringató nőt, rájöttem, honnan olyan ismerős. Ő az édesanyám. A kicsi pedig az ölében, az én vagyok.

Istenem, milyen gyönyörű volt fiatalon az anyám! Nem emlékeztem rá, túl kicsi voltam, amikor meghalt. Csupán fényképeket láttam róla. Meleg barna szeméből csak úgy áradt a szeretet.

– Ha három napon belül nem térnék vissza, Viviennel utazzatok el egy időre! Nagyon vigyázz rá! És eszedbe ne jusson keresni engem! – súgta oda halkan Babinak.

– Biztos, hogy egy valdon követett? – kérdezett vissza kétségbeesve Babi.

Milyen más így fiatalon! – álmélkodtam elnézve őt.

– Igen, ezer százalék. Láttam a csuklóján a tetoválást.

– Miért nem jössz velünk te is? Együtt is elrejtőzhetnénk!

– Ránk találnának! És ezt nem kockáztathatom meg. Vissza kell mennem Kambodzsába, hogy eltereljem rólatok a figyelmüket. Nem szabad tudomást szerezniük Vivienről! Ő az egyetlen most, aki számít! – lehelte az anyám, miközben rám nézett és megigazgatta a számban a cumisüveget, hogy jobban folyjon belőle a tej. – Sss – csitított, mikor épp sírni kezdtem volna, mert egy másodpercre kivette az üveget a számból. – Ha nagyobb lesz, add neki oda a holmimat, a kígyónyaklánccal együtt – kérte.

– Ez úgy hangzik, mintha búcsúznál.

– Mert búcsúzom is. Sajnos búcsúznom kell – mondta, miközben lenézett az ölében tartott kisbabára, azaz rám. Könnycsepp gurult végig az arcán, ahogy megsimogatta az arcomat.

Szeretett. Nagyon szeretett – döbbentem rá újra arra, amit már tudtam. Aztán távolodni kezdtem, egyre messzebb és messzebb kerültem a szobától, és minden olyan homályos lett, valahogy úgy, mint amikor egy rövid álomból riad fel az ember. Felébredtem, és újra a sötét épületben találtam magam a rácsos kalitkaszerűségbe zárva.

Kétségbeesetten néztem körbe, és láttam, hogy mindannyian foglyok vagyunk még, de a színes köd kezd felszakadozni körülöttünk, egyre tisztul a levegő.

Mi a fene történik velünk?

David

Elképesztően bizarr ez a hely! Még soha életemben nem tapasztaltam ilyen abszurd dolgot. *A Sandan-pornak köszönhetően emlékeztem vissza arra a napra, amikor anyámnak távoznia kellett a kastélyból? Miféle játékot űznek velünk? Kíváncsi lennék, vajon a többieket is visszaröpítették-e az időben, hogy ők is újra átéljék életük valamelyik sorsfordító eseményét. Mi célt szolgált mindez?*

Amikor magamhoz tértem, pár pillanatig csak kábán néztem ki a fejemből. Vártam, hogy kitisztuljon az elmém. Még mindig be-bevillannak az előbbi emlékképek foszlányai, visszhangozva hallom a mondatokat. Megrendítő volt ismét átélni ezt az egészet. Annak a napnak régen eltemetett emlékeit.

A köd feloszlott. Először Livet kerestem a tekintetemmel. Alig volt magánál, szemmel láthatóan nemrég ébredt fel. Mellette Andrew, aztán a többiek körben. Láttuk egymást. Láttuk a rácsokat is, tudtuk, hogy mindannyian foglyok vagyunk.

– Tud valaki arról valamit, hogy pontosan mi is történik velünk? – szólalt meg egyszer csak Andrew elcsigázottan. Az egyik kezével a fejét fogta, mintha még mindig szédelegne.

– Már mondtam, kellett nekik egy valódi emlék tőlünk, mely igazolhatja a kilétünket – felelte Sorya higgadtan, olyan természetesen, mintha csak a napi híreket olvasná fel.

– Még csak a nevünket sem kérdezték meg, és máris kutakodnak a fejünkben? Nem durva ez egy kicsit? – kérdezte Andrew kissé feldúltan.

– Liv, jól vagy? – szólongattam Livet. Arca sápadt és megviselt volt. Rohadtul aggódtam érte. Bágyadt tekintete arról

árulkodott, hogy valahol még mindig az álom és a valóság között lebeg. Lassan tér magához. Túlzottan is lassan.

Liv

Tehát Babi mindvégig tudott Indoráról – vontam le a következtetést. Soha egy szót sem szólt nekem róla. Igaz, kérdezni sem kérdeztem tőle, mivel nem is tudtam róla, hogy bármiről is kérdeznem kellene.

Bizonyára így akart megvédeni. Szerintem, ha rajta múlik, sosem tudom meg, ki vagyok valójában. *Milyen lehet leélni úgy egy életet, hogy sosem beszélhetsz egy nagyon fontos titokról?*

A nyakláncomat mégis odaadta nekem. *Nem gondolta, hogy egyszer rájövök mindenre?*

Még akkor sem mondott semmit, mikor Kambodzsába jöttem.

Lehet, hogy éppen ez volt a célja vele – morfondíroztam. *Hogy saját magam jöjjek rá az igazságra.*

Elszorult a szívem, mikor belegondoltam abba, hogy soha többé nem látom Babit. Annyi barátot veszítettem el az elmúlt időszakban, hogy megszámolni sem tudom. Ott van Ethan, Nicole és a többiek. Bárcsak visszaforgathatnánk az idő kerekét, és csak szólhatnánk egyszerűen Manjának, hogy mutassa meg nekünk az átjárót, úgy talán a visszajövetelünkkel senki életét nem kellene kockáztatnunk.

De legalább most láthattam anyámat. Még soha nem jelent meg előttem ennyire valóságosan. *Pedig hányszor próbálkoztam felidézni az arcát!*

David

Minden olyan sötét és félelmetes idebent. Mintha csak egy elvarázsolt kastélyban volnánk. *Vajon most is figyelnek minket?*

Még ha lenne is fegyverünk, akkor se mennénk semmire. *Ez a rohadt rács elmozdíthatatlan* – vontam le a következtetést, amint megráztam egy kicsit. Még csak meg sem billent. Súlyos. Tömör vas. A csörlők odafent, persze, tudják mozgatni, de hat ember se boldogulna vele. Innen a magunk erejéből sohasem tudunk kiszabadulni.

Nyilván ez Sorya és Narith számára is egyértelmű. *Azért ülnek olyan nyugodtan. Irigylem a hidegvérüket.*

Foglyok vagyunk. Ráadásul önszántunkból jöttünk ide.

Mit akarhatnak még tőlünk? Nem ártottunk senkinek. Mire ez a rács? Miért volt muszáj ketrecbe zárniuk?

Különös csend telepedett ránk, aztán lépéseket hallottunk odakintről. A következő pillanatban az ajtó kinyílt, és a beszűrődő világosság elvakította a szemünket. Egy alak körvonalai derengtek fel. Olyan csuklyát viselt, akár a valdonok, csak az övé narancssárga színű volt. Lassan lépkedett, egyenesen felénk tartva. Egészen addig nem láttuk az arcát, amíg be nem állt a kör közepére, és hátra nem hajtotta a csuklyáját.

Egy nő állt előttünk, és úgy bámult Livre, mintha ismerné. Mintha ezer éve látta volna utoljára.

Liv

Amikor magamhoz tértem, az első ember, akit megláttam, az David volt. Az arckifejezéséből ítélve neki is felettébb érdekes emléket idézhetett fel a Sandan-por. Tekintete csupa aggodalom volt, akárhányszor csak rám nézett.

Az ajtóban feltűnő alak halálra rémített. Bár, ami azt illeti, már így is halálra voltam rémülve.

Kábának és kótyagosnak éreztem magam. *Néha úgy tűnt, még most is álmodom.*

Az illető a kör középen állt meg, de furcsa mód egyenesen felém fordult. Amint hátrahajtotta a fejéről a csuklyát, és rám emelte a tekintetét, meghűlt bennem a vér.

Babi, a nevelőanyám állt előttünk.

Az imént álmodtam vele. *Most meg itt terem? Ez mégis hogy lehet?*

Miféle fura játék ez?

– Babi? Te meg mit keresel itt? – nyögtem ki nagy nehezen. Úgy éreztem, még mindig álmodom.

– Majd elmesélek mindent, Liv, de most mennünk kell! – lehelte sietősen. Közben mindkét kezével intett, és a kalitkák egyszerre felemelkedtek. Emelők nyikorgó és láncok csörgő hangját hallottuk, mintha csak egy komoly mechanikai szerkezet indult volna be.

Amint olyan magasba ért a szerkezet, hogy ki tudtunk bújni alóla, David kezét éreztem a karomon: vigyázva felsegített a karosszékből. Magához húzott, és bizalmatlanul meredt Babira.

– Ti ismeritek egymást? – kérdezte.

– Igen, ő a nevelőanyám – mondtam, és kibújtam az öleléséből, hogy odalépjek Babihoz, és a nyakába boruljak. – El sem hiszem, hogy itt vagy! Ez kész képtelenség! Talán még mindig álmodom? – meredtem rá. Valahogy még örülni sem mertem igazán. Állandóan az a gondolat motoszkált a fejemben, hogy mi van, ha ez még mindig a Sandan-por hatása. *Ha csupán hallucinálok? Képtelenség, hogy Babi csak úgy itt teremjen!*

– Nem, ez már nem álom, Liv! Tényleg én vagyok – lehelte boldogan a fülembe, miközben szorosan magához ölelt.

– Hogy találtál ránk? Egyáltalán honnan tudtad, hogy itt vagyunk? – faggattam, de választ nem kaptam, pedig tengernyi kérdésem lett volna még.

– Erre most nincs időnk, sietnünk kell! Itt nem vagytok biztonságban – szólt rám Babi. Előresietett, és mi követtük. Kiléptünk az épületből, de ekkor mindannyian megtorpantunk. Nem akartunk hinni a szemünknek…

Dagály van!

A partot, ahova ki kellett jutnunk, újra elöntötte a tenger. A szigetet teljesen körülzárta a víz. *Ez meg mégis hogy a francba lehet?*

Nincs hajónk, nincs csónakunk. Ekkora hullámokban képtelenség kiúszni a partra. Megpróbálni sem érdemes, fölöslegesen kockáztatnánk az életünket. És különben is nagyon messze van a part!

Davidre néztem, aki ugyanúgy, ahogy az előbb én, meredten bámulta a magasra felcsapó hullámokat, melyek frissítő permetet szórtak az arcunkba.

– Baszki! – szólalt meg. – Mi az ég történik? Ez meg mégis mit jelentsen?

– Valakinek nem tetszik, hogy itt vagyunk – szólalt meg mögülünk Sorya.

Babi arckifejezése volt a legbeszédesebb. A dagály még őt is meglepte, ez pedig nem jelent jót.

– A francba! Ezek szerint már célpontok vagyunk – nyögte ki Babi. – Pár perce még javában apály volt.

– Van másik kijárat innen? – kérdezte Sorya Babitól.

– Igen, van, a kandalló mögött nyílik egy titkos alagút, mely visszavezet a partra – hebegte.

Visszasiettünk a terembe, és megkerestük a járatot. Egy csigalépcső vezetett le a mélybe. Odalent kísértetiesen sötét volt. Babi az ajtó mögötti kis faládából fáklyákat vett elő, majd egyesével a kezünkbe adta őket. Sorya meggyújtotta mindegyikünkét, és már rohantunk is. A barlangi járat a tenger medre alatt húzódott végig.

Eszméletlenek ezek a föld alatti járatok Indorában! – hűltem el.

Megrémített, de egyúttal ámulatba is ejtett ez a hely.

Gépek és technológia nélkül mégis hogyan építhették meg? – tűnődtem. *Vagy talán nem is emberi kéz alkotta, hanem a természet vájta ki? Ezt azért nem hiszem* – agyaltam, miközben igyekeztem tartani az iramot a többiekkel.

Egészen biztos, hogy régóta nem használták ezt a járatot, mert mindent vastag porréteg borít. A falakon különös rajzok voltak láthatóak. Rituálék, levágott fejű emberek, isteneknek ajánlott vérző fejek. A rajzok megannyi furcsa, emberfeletti erővel rendelkező lényt ábrázoltak. Egy hatalmas körtermen át haladtunk, melynek közepén áldozati asztal állt. Az oldalára száradt vér olyan volt, mintha megkopott festék lenne, de amint ránéztem, pontosan tudtam, hogy az vér.

Mégis mi a fenét művelhettek itt?

Az alagút több száz méteren át vezetett.

Tíz perc múlva már át is értünk a túlpartra, oda, ahol a fegyvereinket és a lovakat hagytuk. A parton meglepetésemre egy másik narancssárga ruhás nő is várt ránk. Az egyik ló sörényét simogatta, mikor megérkeztünk.

Amikor meglátott minket, kissé meglepettnek tűnt, legalábbis a felvont szemöldöke erről árulkodott. Felénk fordult, és egyenesen Soryához intézte a szavait.

– Csakhogy itt vagytok! Megkaptam az üzenetedet, Sorya – kezdte. Lassan beszélt. – Az őrszemeink azt jelentették, hogy a szoros másik végén felsorakozott a valdon sereg. Benneteket vár – közölte. – Ki kell jutnotok innen, és mi úgy döntöttünk, függetlenül attól, hogy egy glosszán – nem is akármilyen glosszán – van veletek, segítünk nektek visszajutni Drúna-Csomba – mondta, miközben a tekintetét végighordozta rajtam.

A nő arca szigorú volt, de mégis jó embernek tűnt, már csak a szavai alapján is.

– Az óriáspárducaitok már várnak rátok. Daria ideküldte őket – tette hozzá, mire mindannyian egyszerre lélegeztünk fel.

Hála az égnek! Elengednek minket! – tolmácsolta az agyam a tudatomnak a hallottakat.

– Ahogy elnézem, van, aki már ismeri Babit, a testvéremet – mondta a nő a tekintetét rám emelve. – De a többieknek hadd mutassam be: ő itt Babi, a nővérem. Én pedig Rhita vagyok, a krongok egyik vezetője.

Hogy micsoda? Babi ennek a nőnek a nővére lenne? Nem is tudtam, hogy van testvére!

– Örök hálával tartozunk ezért nektek, Rhita! – hálálkodott Sorya, és egy fejbiccentéssel üdvözölte a nőt és Babit is.

– Bízom benne, hogy a segítségünknek valóban hasznát veszitek, és hogy a leendő király és királynő kiérdemlik majd a megelőlegezett bizalmunkat. És most jobb, ha sietünk. A valdonok nem várnak odakint örökké – felelte Rhita. – És sajnos előfordulhat, hogy néhány krongtól is tartanunk kell.

– Reméljük, nem támadnak meg benneteket miattunk a valdonok – mondta Sorya.

– Ha így lesz, akkor majd megvédjük magunkat. Ötven éve is megnyertük a csatát. Jelenleg is fel vagyunk készülve – húzta titokzatos félmosolyra a száját, és intett, hogy kövessük.

Mielőtt felülhettünk volna a lovakra, Shaya hozta ránk a frászt. Úgy ugrott elő a bokrokból, mint valami éhes fenevad, aki kiszemelt magának egy antilopot. Teljesen befeszülve támadta meg Rhitát. Morgott és vicsorított, mintha csak kifejlett tigris lenne, mire Rhita lehajolt hozzá, és megsimogatta a fejét.

– Helló, szépség! – szólította meg, amire Shaya menten hanyatt vágta magát és hagyta, hogy kényeztessék.

Az eszem megáll!

– Hát ez jó! Shaya aztán tényleg vérszomjas fenevad – nevetett fel Andrew. – Teljesen berezeltem tőle!

Lóra ültünk, és nyargaltunk tovább. Az út kétfelé ágazott, Rhita a jobb oldalira terelt minket. A rizsföldek, ha lehet, még pazarabb látványt nyújtottak, mint eddig, de egyre jobban fúrta az oldalamat a kíváncsiság, hogy mi a franc lehet az a nagyon veszélyes dolog, ami miatt mindenki, aki idetéved, meghal.

– A Sandan-por ölni is tud – szólalt meg egyszer csak mellém érve Narith.

– Tessék? – kérdeztem vissza. Hirtelen nem értettem, miről beszél, és abban sem voltam igazán biztos, hogy hozzám intézte a szavait.

– A krongok az alkímia nagymesterei. Olyan gázokat fejlesztettek ki, amelyekkel képesek hatni az emberi agyra, a memóriára és a gondolkodásra. Ne hidd el, amit látsz. A rizsföldek alatt komoly kutatóközpontjaik vannak, ahol állandóan kísérleteznek, fejlesztik a tudásukat.

– Honnan tudtad, hogy ezen gondolkozom? – kérdeztem meglepődve tőle.

– Kiült az arcodra – válaszolta jókedvűen.

– Ha jól értem, ha valaki idetéved, kérdezés nélkül Sandan-port szórnak a levegőbe, és az illetőnek annyi?

– Nem csak Sandan-poruk van, de igen, valahogy így működik – szólt közbe Sorya. – A krongok viszont nem ölnek ártatlanokat, ellentétben a valdonokkal.

– Mi történt ötven éve? Már többször említettétek azt a nevezetes mészárlást, de még egyszer sem meséltétek el, hogy pontosan mi is történt! – kérdeztem érdeklődve.

– Fogalmazzunk úgy, hogy mindenki, aki át akart kelni a szoroson, meghalt – fogta rövidre a választ.

Alig vártam, hogy újra legyen alkalmam Babival beszélni. *Annyi mindent szeretnék kérdezni tőle!*

David

Úgy fél órája vágtathattunk a szorosban, amikor Rhita egyszer csak megállított minket.

– Innen gyalog kell továbbmennünk. A lovak nem jöhetnek velünk – magyarázta. Szó nélkül tettük, amit kért. Összeszedtük és magunkhoz vettük a holminkat, és kérdés nélkül mentünk utánuk.

Liv

A gyaloglás ezúttal már valósággal fizikai fájdalmat okozott. Szerintem az elmúlt egy évben nem kutyagoltam annyit, mint amennyit az elmúlt napokban kellett. A talpam sajgott, a térdem alatt pedig mintha a csontom ketté akart volna hasadni, úgy fájt minden egyes lépésnél.

Amint otthagytuk a lovakat és elindultunk, gondoltam egyet, és odamentem Babihoz. Eddig úgy tűnt, mintha szándékosan kerülne, amit eléggé furcsállottam.

– És most mesélj, Babi! Mit keresel te itt? – néztem rá kérdőn. Nem állt szándékomban kérdőre vonni, bár a hangsúlyom akár még ezt is sugallhatta. Rám emelte egy pillanatra a gondterhelt tekintetét. Láttam, ahogy az arcvonásai meglágyulnak, aztán lesütötte a szemét, és sokáig a földet fixírozta, miközben beszélt.

– Ez hosszú történet – próbálta kikerülni az egyenes választ.

– Ráérünk, de kezdetnek felteszek egy egyszerűbb kérdést. Miért nem mondtad el, mikor kiderült, hogy Kambodzsába jövök régészkedni, hogy mennyi minden köt Kambodzsához?

– Egyrészt mert ígéretet tettem anyádnak. Megfogadtam neki, hogy vigyázni fogok rád. Másrészt azért, mert féltettelek.

– El kellett volna mondanod! Jogom lett volna tudni! – vágtam a fejéhez, mire nem mondott semmit, csak hallgatott. – Ezek szerint te is Indorából származol? Akkor mégis hogy kerültél át az emberek világába?

– Úgy, hogy segítettem anyádnak átjutni, és ott ragadtam.

Nem tudtuk folytatni a beszélgetést, mert a következő pillanatban arra lettem figyelmes, hogy David keze utánam nyúl,

de már nem tud elkapni. Az arca eltorzult, páni félelmet és kétségbeesést olvastam le róla. A föld megmozdult alattunk, eltűnt az út a lábunk alól, és mindannyian zuhanni kezdtünk. Hiába kapálóztam, nem volt visszaút, nem volt mibe kapaszkodnom, csak húzott lefelé a mélység. A pillanat törtrésze alatt történt minden. Egy nagyjából tíz méter mély veremben találtuk magunkat.

Néhány másodpercig csend honolt, a sokktól mintha megszűnt volna körülöttem a külvilág, vagy legalábbis az érzékszerveim nem működtek többé. Lelassultak a történések, csupán fel-le ringatóztam.

Aztán ráeszméltem, hogy pihepuha habszivacsra érkeztünk. Olyanra, mint amilyenre a gyerekek szoktak lehuppanni a játszóházakban. Így kutya bajunk sem lett.

Amíg zuhantunk, biztos voltam benne, hogy vége, most meghalunk. Aztán amikor éreztem, hogy puhára estem, és még mindig élek, kinyitottam a szemem. Felnézve egy apró négyzet alakú lyukon keresztül láttam az égboltot. *Ez egy mesterséges verem. Egy csapda*. A verem oldalába különféle nonfiguratív rajzokat vésztek, és kisebb-nagyobb bemélyedések is voltak rajta. *Azokba kapaszkodva talán ki tudunk mászni* – gyúlt fény az agyamban.

Ott volt mindenki körülöttem, David, Babi, Sorya, Narith és a többiek.

– Gyorsan! Ki kell másznunk innen! – kiáltotta Babi.

Ekkor vettük csak észre, hogy Rhita és Shaya már nincs velünk – furcsállottuk is a dolgot.

– Hol van Rhita? – kérdezte ijedten Babi.

Odafentről hallatszó gúnyos nevetés volt a válasz. Mindannyian felnéztünk a verem peremére, ahol Rhita arca jelent meg.

– Ugye, nem hitted azt, testvérkém, hogy megbocsátottuk az árulásodat? – kérdezte megvetőn. Az eddigi kedves mosolyt mintha letörölték volna az arcáról. – Zavran herceg apja és nagyapja megölték az apánkat, és te képes lennél megmenteni őt?

– Nem felelünk a szüleink tetteiért, Rhita! – kiáltott vissza Babi. – Én a testvéred vagyok! Akkor is, ha húsz éve nem láttuk egymást. Bármi is történt, én akkor is a testvéred maradok!

– Tévedsz! Már nem vagy a testvérem! Ismerted a törvényeinket, de te mégis elhagytad a krong népet – kiáltott le Rhita, és eltűnt a verem pereméről.

Babira néztem, láttam, hogy az arcvonásai megkeményednek, és a szeme könnybe lábad. De erős volt, és nem engedte kicsordulni a könnyeit.

– Van nálatok kötél? – szólalt meg, mire David azonnal a hátizsákjában kezdett kutatni, majd egy apró fémszigonyt erősített egy hosszú kötélre.

– Álljatok arrébb! – utasított minket. Lendületet vett úgy, hogy közben a levegőben meglengette néhányszor a szigonyt, aztán felhajította a levegőbe.

Sorya közben mutatta, hogy mindannyian, amennyire csak tudunk, préselődjünk a falhoz. Még szerencse, hogy ezt kérte. David szigonya úgy vágódott vissza hozzánk a mélybe, hogy közben kis híján eltalált. Aztán egyszer csak sötétedni kezdett a veremben. Tető húzódott rá a tetejére, és közben mi is megmozdultunk. Mintha csak egy liftben lennénk, elindult

velünk lefelé a habszivacsokkal teli talaj alattunk. Mire odafent a napfény kiszorult a veremből, mi addigra legalább ötven métert süllyedtünk.

Mégis mi a fene történik? Görcsbe rándult a gyomrom. Csak annyit éreztem, hogy David szorítja a kezem, és azt kiáltja:

– Liv, el ne engedd a kezem!

Aztán megálltunk, és halvány fény gyúlt pár méterrel fölöttünk a kövek mögött. Körbenéztem, és meglepetésemre egy körfolyosó vett minket körül. Hét zárt ajtót láttunk, melyeken egy-egy állatjel volt kifaragva. Krokodil, majom, tigris, kígyó, kerecsensólyom, medve, sárkány.

Mégis mik ezek az ajtók? És hová vezetnek?

– Jól vagy, Liv? Nincs semmi bajod? – szólongatott David. Magához húzott, és megsimogatta az arcomat. Várta, hogy ránézzek, és megbizonyosodjon róla, hogy rendben vagyok.

– Velem minden oké, de mégis hol a francban vagyunk? – kérdeztem idegesen, kótyagos fejjel. Megzavart a sötétség és az alattunk folyton lejjebb és lejjebb süllyedő talaj.

– A Félelem-veremben – jött a válasz ezúttal nem Davidtől, hanem Babitól. – Öt percen belül be kell jutnunk az egyik ajtón.

– Különben mi lesz? – kérdezte rosszat sejtve David.

– Különben az állatok az ajtókon megelevenednek. A többit már el tudod képzelni magad is.

– Mégis melyik ajtón kell bejutnunk? – kérdezte pánikba esve Andrew.

– Amelyik beenged! – felelte Babi, de nem volt ideje mást is mondani, mert hangosan felsikoltottam. Ugyanis előttem a habszivacs tetején egy skorpiót pillantottam meg. Aztán még

egyet és egy harmadikat Andrew könyökénél. Akárhová néztem, egyre több skorpiót láttam.

– Atyaisten! Ez a hely tele van skorpiókkal! – kiáltottam elborzadva.

– Nemcsak azzal van tele – felelte Babi, és felmutatott a falakra. Bizarr kinézetű, ide-oda tekergőző kígyók dugták ki a fejüket a járatokon. Kirázott a hideg a láttukra.

Iszonyodom a kígyóktól!

A falakon kúszó kígyók közül az egyik egyenesen Narith nyakába zuhant. Sorya szerencsére résen volt, és azonnal odaugrott. Elkapta a kígyót a nyakánál fogva, Narith meg előkapott egy kést, és leszúrta a kígyót.

– Azonnal el kell tűnnünk innen – kiabálta David, és megragadta a kezem.

Hozzánk a medveajtó volt a legközelebb, ezért a habszivacsokat arrébb dobálva megpróbáltunk odamászni.

David lenyomta a kilincset, de az ajtó zárva volt.

– Ez nem a mi ajtónk – közölte, és továbbindultunk a másikhoz.

Közben Andrew felkiáltott:

– Ez nyitva van! Gyertek!

– Mindenki álljon meg ott, ahol van! – rivallt ránk Babi. – Minden ajtó csupán egyetlen embert enged át! Tehát mindenki próbálja lenyomni a kilincseket, és menjen be azon az ajtón, amelyik beengedi!

– Én egyedül nem megyek be ide! – jelentette ki Andrew.

– Inkább meghalsz? – szegezte neki a kérdést Sorya.

Andrew ádámcsutkája megrándult, mutatva, hogy épp nyelt egy nagyot. Ebből tudtam, hogy felfogta végre, itt nagyon nincs

választásunk.

David

A picsába a krongokkal! – szitkozódtam magamban. *Ezek elmebetegek! Mégis mi a ménkűt ártottunk nekik? Semmi mást nem kértünk, csak hogy engedjenek át!*

Nem kértünk csapdákat, nem kértünk skorpiókat, sem kígyókat, sem vermeket. Mégis mire megy ki ez a játék?

– Kizárt dolog, hogy Livet beengedjem oda egyedül! – hepciáskodtam. Ezúttal teljes mértékben igazat adtam Andrewnak.

– Pedig muszáj lesz – közölte mélyen a szemembe nézve Babi. – Indulás! Csináljátok! Mindegyikünknek be kell jutnia valamelyik ajtón! Nincs más esélyünk!

Andrew fogta magát és belépett az ajtón, miután közvetlenül a lába mellé esett egy sziszegő, támadásra kész kígyó. A faajtó azon nyomban bezárult mögötte.

A krokodilajtó jött. Előbb Liv nyomta le a kilincsét, majd én, de egyikünknek sem nyílt ki. Aztán jött a kígyóajtó.

– Én ezen nem megyek be! – jelentette ki Liv. – Irtózom a kígyóktól. Nem akarok kígyókkal viaskodni!

– Idekint is azokkal kell harcolnunk! Gyerünk, próbáld meg lenyomni a kilincset! – kértem, mire kétségbeesve rám nézett, és benyitott.

Ez az ő ajtaja. Ezen kell bemennie.

– Éld túl! – utasítottam, miközben a szemébe néztem, beleszántottam a hajába, és megcsókoltam. – Menj! – kértem, mikor elengedtem. Ő pedig eltűnt az ajtó mögött.

Pár másodpercig ott álltam, és vártam, hogy visszajöjjön, de nem bukkant fel újra.

– Mi vár ránk odabent? – kaptam el Babi karját, a következő ajtóhoz indulva.

– A félelmeink várnak ránk – felelte. – Valami olyan dolog kell nekik, ami mindennél fontosabb neked.

– Ez meg mi a francot jelent?

– Azt, hogy a szeretteid közül valakit el fogsz veszíteni! – mondta, miközben lenyomta a majomajtó kilincsét, amely engedett. – Sok szerencsét! – szólt oda nekem, aztán eltűnt, becsukódott az ajtó mögötte.

Hárman maradtunk, Narith, Sorya és én.

– Mit gondolsz, David, melyik a te ajtód? – kérdezte Sorya, mire ránéztem a medve-, a sárkány- és a krokodilajtóra, aztán válaszoltam.

– A sárkányajtó lesz az enyém – feleltem, és elindultam az ajtóhoz, igyekezve nem törődni azzal, hogy tekergőző kígyók és skorpiók között járok. Nehéz volt. Elértem az ajtóhoz, és benyitottam. Igazam lett. Ez az én utam.

Különös szag csapta meg az orromat. Talán az állatkertekben érezni ilyet, mikor a fenevadak ketrecébe lép be az ember.

Istenem, mondd, hogy nem egy sárkány lakik odabent!

Micsoda képtelenségeket beszélek! Micsoda képtelenségek jutnak az eszembe! A sárkányok régen kihaltak! Ha egyáltalán léteztek valaha!

Ha léteztek, egészen biztosan Ázsiában éltek. Az ázsiai kultúra része, sőt egyik sarokköve a sárkányábrázolás. Megannyi szobor, emlékmű hirdeti az egykori létezésüket.

Odabent teljes csend honolt. Egy folyosó vezetett tovább, kétoldalt fáklyák égtek.

Valakik nagyon számítottak a jöttömre!

Aztán egy terembe értem, és megláttam Livet. Egy vasrácshoz volt kikötözve. Két keze a feje fölött, a lába terpeszben kimerevítve. Aztán, ahogy beljebb léptem, megláttam, hogy mellette valaki más is ugyanígy ki van kötözve. Mégpedig az apám.

Ezt biztosan csak álmodom! – futott át az agyamon. *De mi van, ha mégsem? Mégis hogy kerülne ide az apám? Ő már régen meghalt!*

Ez nem lehet a valóság!

Nem tudtak szólni hozzám, mert mindkettejük szája be volt tömve valami ronggyal.

Liv kétségbeesve meredt rám. Aztán hangokat hallottam, és rengeni kezdett a lábam alatt a talaj. *Valami nagyon nagy testű állat tart felénk* – mértem fel a helyzetet. Megfordultam, és ekkor megláttam a sárkányt. Páncélszerű bőre volt, sötétkék, világoskék és ezüst pikkelyes. A feje a teste többi részéhez képest aránytalanul nagynak tűnt. A szörnyeteg szeme olyan volt, akár a régi ábrázolásokon. Vad és ijesztő. Döngő léptekkel közeledett, a karmai legalább olyan élesnek tűntek, akár a saséi. A teste hosszú volt, akár egy kígyóé. Pontosan úgy festett, ahogy a kínai sárkányok a könyvekben.

Csak jött és jött, megállás nélkül, felénk.

Pontosan tudtam, hogy mire megy ki a játék. Csak az egyiküket menthetem meg. Erre utalt Babi odakint az előbb.

Gondolkodás nélkül odaszaladtam Livhez. Előkaptam a tőrömet, és levágtam a köteleket előbb a kezéről, aztán a lábáról. Majd szabaddá tettem a száját.

– David, vigyázz, a sárkány! – kiáltott Liv.

Hátraperdültem: a sárkány már ott is volt mögöttem, csupán pár méter választotta el tőlem. Kirántottam a kardomat.

Liv közben az apámhoz szaladt, de nem ért oda hozzá, mert a sárkány a szájából lángot lövellt feléjük.

Már csak a fellobbanó tüzet láttam, és azt, hogy mindketten semmivé lettek.

Már nincsenek sehol.

Liv

Rettegve tapogatóztam előre a sötétben. *Mit keresek én itt? Minek kellett nekem ide belépnem?! Elegem van a krongokból! Mégis mit akarnak még tőlünk? Miért nem hagynak békén minket, miért nem engednek el?!*

Már rég Drúna-Csomban kellene lennünk!

Olyan büdös, rothadt szag van, mint egy hüllő akváriumában. *Nem akarok kígyókat! Nem akarok semmilyen próbatételt! Davidet akarom és a többieket!*

A sötétség, amely körbevett, csak fokozta a szorongásomat és félelmemet.

Egy terembe értem, ahol már félhomály uralkodott. A földön kidőlt fák rönkjeit láttam, de élő, zöldellő fák is voltak, egészen a mennyezetig magasodtak. Mintha hirtelen visszacsöppentem volna a dzsungelbe.

Ki az az elmebeteg, aki egy veremben berendezi a dzsungelt?

Aztán valami pókhálószerűséget fedeztem fel a földön, de csakhamar rájöttem, hogy nem pókháló, hanem kígyó levedlett bőre. Majd két tojáson akadt meg a szemem, egy fészekféleségben. *Basszus! Tényleg egy kígyóveremben vagyok!* – futott végig a hideg a hátamon.

Csak ezt ne! Szívinfarktust fogok kapni, ha megjelenik egy kígyó!

Aztán rémülten megfordultam, mert halk neszt hallottam. Davidet pillantottam meg. Egy fa vaskos törzséhez volt kötözve, tőle nem messze pedig még egy alakot láttam. *Az anyám!* – döbbentem meg.

Mindketten foglyok! – ismertem fel azonnal a helyzetet.

Egyikük sem tudott szólni hozzám, mert be volt tömve a szájuk. Aztán különös, súrlódó hangot hallottam a hátam mögül. Óvatosan félig hátrafordultam, és a szemem sarkából egy hatalmasra nőtt kígyót pillantottam meg. Lassan, nagyon lassan kúszott felém.

Davidet néztem, aztán anyám gyönyörű, kedves arcát. *Ez csak hallucináció! Anyám nem lehet itt!* – suttogta egy belső hangocska.

Gondolkodás nélkül odaszaladtam Davidhez. Kihúztam a tőrét az övéből, és elvágtam a köteleket. Kivettem a szájából is a rongydarabot, hogy végre tudjon szólni hozzám. Mire eszméltem és futottam volna az anyámhoz, már csak azt láttam, amint a kígyó felkúszott a fa törzsére, amelyhez anyám ki volt kötve, és köré tekeredett robusztus testével.

– Indulj, Liv! Majd én kiszabadítom őt! – üvöltötte David, de én képtelen voltam mozdulni.

Aztán a következő pillanatban a kígyó felénk lendült.

Ekkor David megragadott és kilökött a nyitott ajtón, ami egyszerre csak ott volt előttünk.

A földre estem, és mire megfordultam, az ajtó bezáródott, és Davidnek már nyoma sem volt.

David

Váratlanul egy ajtó előtt találtam magam. Csodák csodájára tárva-nyitva állt. Ahogy kiléptem, odakint Livet pillantottam meg: a földön feküdt. Arca könnyben úszott. Szemmel láthatóan sokkos állapotban volt.

– Jézusom, Liv, mi történt? – ugrottam oda hozzá, és felsegítettem a földről. – Hogy kerülsz ide? Az előbb még odabent láttalak! – magyaráztam, de aztán nem folytattam, mert rájöttem, hogy az előbbi jelenet csupán hallucináció volt. Magamhoz szorítottam Livet.

Soha többé nem akarom átélni a halálát!

Liv

Minden ízemben remegtem. *Ez valami borzasztó volt! A saját szememmel látni, ahogy meghalnak! Miféle iszonytató játék ez?*

Arra eszméltem, hogy David felemel a földről, aztán a karjaiba zár. Sokáig álltunk ott. Sokáig nem hittem el, hogy tényleg ott van, hogy valóban ő az. Pedig ő volt! Amit odabent a teremben átéltem, csupán rémálom volt!

Hála az égnek!

Babi, Narith és Sorya szaladtak oda hozzánk.

– Liv, azonnal el kell innen tűnnünk! – sürgetett minket Babi.

– Tudsz kijáratot? – meredtem rá.

– Igen. Ha jól emlékszem, a folyosó végén van egy lépcső, mely felvezet a felszínre, de szinte biztosan várni fognak odafent ránk.

– Akkor majd megmutatjuk nekik a fegyvereinket! – jelentette ki Sorya. – Készüljetek! Harc lesz – figyelmeztetett.

David

A folyosó egy ajtóhoz vezetett. Mikor beléptünk rajta, a szám is tátva maradt. Egy tavat láttunk, a közepén egy kis szigettel, és azon egy hatalmas, égig érő, ágas-bogas fával. *Miféle hely ez?*

– A fához kell eljutnunk – mutatott előre Babi. – Az jelenti a menekülés útját.

– Most ugye csak viccelsz? – kérdezte Liv kimeredt szemmel.

– Az előbb lépcsőről beszéltél! – fordultam felé én is.

– Ha az ágakat lépcsőfoknak használod, akkor a fa tulajdonképpen lépcső – reagált Babi.

– Oké, és mi a trükk benne? – kérdeztem. Valami azt súgta, ez nem lehet ilyen egyszerű.

– Az, hogy a vízben kiéheztetett krokodilok hemzsegnek, úgyhogy ha leesünk, azonnal felfalnak minket. A fa ágain pedig kerecsensólymok és majmok ülnek, melyek egyfolytában zavarni fognak minket, és azon lesznek, hogy leszédüljünk az ágakról.

– Induljunk – szólt ránk Sorya. – Azt gyanítom, hogy odafent még ennél is nehezebb próbatételek várnak ránk! Takarékoskodjunk az erőnkkel.

A tó fölött egy kis fahíd vezetett át a szigetre, amelyen a hatalmasra nőtt fa állt.

– Mégis milyen fa ez? – tudakolta Liv.

– Egy mamutfenyő – jött a válasz Narithtól. – Csak még a szokásosnál is sokkal nagyobb. A krongok minden állatból képesek fenevadat csinálni, és minden növényt képesek hatalmasra növeszteni. Ez a mamutfenyő is egy mesterséges teremtmény a laboratóriumukból.

A fa alá érve felnéztem a magasba. A fejemet hátrahajtottam, ameddig csak bírtam, de még így sem láttam a fenyő tetejét. Viszont az égszínkék égboltból megpillantottam egy darabkát.

Majmok rikoltozása, sivítása hallatszott odafentről. Vígan játszadoztak, ugrándoztak az ágakon.

Sorya és Narith mentek előre. Aztán jöttünk mi Livvel és Babival. Egyik ágról a másikra kapaszkodtunk. Fogózkodtunk, amibe csak tudtunk. Még sosem láttam ilyen vastag fatörzset és ágakat. Hagytam, hogy Liv előttem másszon. Féltettem. Aggódtam, hogy ha egy ág letörik alatta, vagy nem figyel, visszazuhan a mélybe. Úgy tíz perce kapaszkodhattunk, mikor elértük azokat az ágakat, amelyeken a majmok ültek. Kellően érdekesek voltunk a számukra, ezért nemhogy elmenekültek volna előlünk, még közelebb is jöttek. Apró mancsukkal előbb csak megérintettek minket, aztán pedig a nyakunkba csimpaszkodtak.

– Ne törődjetek velük! – szólt ránk Babi. – Csak el akarják terelni a figyelmünket. Bármi is történjen, kapaszkodjatok és másszatok tovább! – kérte.

Aztán megjöttek a madarak. Egy egész csapat esett nekünk, mintha csak magok és egyéb élelem lenne nálunk, a csőrükkel a zsebünket, a ruhánkat tépkedték.

Liv kis híján visszazuhant, amikor az egyik ág a lába alatt reccsent egyet és kettétört. Három madár keringett körülötte, és folyamatosan csipkedték. Amikor az arca felé vágtak a csőrükkel, önkéntelenül lehúzta a fejét, és az egyik kezével elengedte az ágat. Érte nyúltam, és próbáltam segíteni neki, hogy újra stabilan meg tudjon kapaszkodni. Kis híján infarktust kaptam.

Ha innen leesik, a krokodilok már csak a maradványait fogják tudni szétmarcangolni.

Vagy kétezer kicseszett ágon kellett felkapaszkodnunk, hogy végre kijussunk abból az átkozott veremből.

Igaza volt Babinak. Vártak ránk. Shaya és a két óriáspárducunk, Neary és Chea is odafent voltak. Ki voltak kötözve egy fához a tisztás másik oldalán. Furcsa mód krongokat egyáltalán nem láttunk, ellenben rémséges fenevadakat igen. Ketrecekbe zárva vicsorogtak ránk.

Láthatóan éhesek, és nagyon fenik ránk a fogukat.

– David, ezek nem olyan fenevadak, mint amilyenek az átjáróban támadtak ránk a múltkor? – kérdezte teljesen berezelve Liv. – Tudod, akik szétmarcangolták szegény Ethant is?

– De igen – adtam igazat neki, de közben egy pillanatra sem vettem le a szemem a támadásra kész állatokról. Körülbelül ugyanakkora távolságra voltak tőlünk, mint Nearyék. Ha ezek kiszabadulnak, még ha el is kezdenénk rohanni, akkor se lenne esélyünk, félúton se tartanánk, és utolérnének minket – matekoztam magamban.

– Hogy kerülnek ide ezek a fenevadak? – kérdezte Liv.

– A krongok tenyésztik ki őket. Tőlük veszik a valdonok is – felelte Narith.

Aztán megjelentek a krongok. Mindannyian narancssárga, kimonószerű ruhát viseltek. Arcukból szinte semmi se látszott a fejükre húzott csuklyától. Hosszú, vaskos harci botot tartottak a kezükben, nyilvánvalóan támadásra készültek. Láthatóan a fenevadakat is be akarták vetni. Odaálltak a ketrecek mellé, és azt lesték, mikor indulunk meg.

– Ameddig lehet, szaladjatok! Egyenesen Nearyhez és Cheához! – utasított minket Sorya. – Ha mi meg is állunk, ne törődjetek velünk, nektek egy dolgotok van: eljutni az óriáspárducokhoz! Értitek? – meredt ránk szigorúan Sorya. – Ha velünk bármi történne, ti induljatok el Drúna-Csom felé – kötötte a lelkünkre.

Liv

Ahogy felfelé másztam a fán, összevissza csipkedtek a madarak, a szemtelen majmok pedig a hajamat cibálták. Annyira magasra és olyan sokáig kellett másznunk, hogy már azt hittem, sosem érünk fel a szabadba.

Amikor meg már fent voltunk, inkább azt kívántam, bár inkább maradtunk volna odalent. A krongok fenevadakkal akarnak szétmarcangoltatni minket, ez nyilvánvaló.

Már ott vártak ránk. Ketrecekbe zárva. Bizonyára jól ki vannak éheztetve.

Ahogy megláttam ezeket szörnyetegeket, rögtön eszembe jutott, amikor a labirintusban menekültünk hasonló fenevadak elől. Sosem felejtem el, mikor Ethant elragadta az egyikük.

Aztán Sorya jelt adott, és mindannyian egyszerre nekiiramodtunk. Inunk szakadtából rohantunk egyenesen Shayához és az óriáspárducokhoz. Bárcsak tudnának segíteni. Bárcsak ne engednék ki a krongok a ketrecből azokat a rémisztő lényeket. De már késő. Miközben minden erőmet összeszedve rohantam a tisztáson, hátranéztem a vállam fölött, és épp azt láttam, hogy a krongok kinyitják a ketreceket és ránk szabadítják az öldöklésre kiképzett fenevadjaikat.

Egyetlen ugrásuk felért öt lépésünkkel.

Ez így baromira nem lesz jó! Ezek perceken belül utolérnek!

A pánikom azonnal megsokszorozódott.

Aztán Sorya és Narith lemaradtak, míg mi tovább rohantunk. David kézen fogott, és húzott maga után, nehogy feladjam vagy megálljak.

– Gyerünk, Liv! Bírd még egy kicsit! – biztatott.

Megint hátralestem, és láttam, amint Sorya és Narith az állatszörnyekkel viaskodnak.

Aztán odaértünk a párducokhoz. David Shaya kötelét vágta el először a kardjával. Halálra ijedtem, amikor elkezdett őrült gyorsan, vicsorogva felém rohanni. *Basszus! Mi a fenét csináltak vele? Shaya nem támadhat meg! És mégis felém tart!* – roppantam össze lelkileg. Már rettenetesen közel volt, épp készültem a nyakam közé húzni a fejem, és védekezésképpen lehajolni, mikor Shaya rávetette magát egy fenevadra, amelyik éppen engem készült megtámadni. Megperdültem a tengelyem körül, és döbbenten bámultam, amint a földön hemperegve viaskodnak. Shaya – akár egy felnőtt tigris – hősiesen harcolt.

– Liv, azonnal ülj fel Neary hátára! – rivallt rám idegesen David. Odaszaladtam hozzá, és Babival együtt felpattantunk a hátára. Davidnek köszönhetően az óriáspárducok újra szabadok voltak.

Neary azonnal rohanni kezdett velünk. Chea pedig odanyargalt Narithért, Soryáért és Andrew-ért.

Tíz perccel később mindannyian kijutottunk a szorosból, és egyenesen Drúna-Csom felé tartottunk. Neary úgy suhant el a ránk váró, felsorakozott valdon csapat mellett, mint a szélvész.

Istenem, bárcsak már ott lennénk! – sóhajtottam, és ha lehet, még szorosabban átöleltem David derekát, hogy érezzem őt. Alig akartam elhinni, hogy tényleg túléltük az Elátkozott-szorost és a krongok őrült, képtelen próbáját.

David

Abban a pillanatban, ahogy átléptük Drúna-Csom határát, és leoldhattuk a kendőt, amivel Soryáék útközben a szokásos módon bekötötték a szemünket, hatalmas kő esett le a szívemről.

Itt már biztonságban vagyunk! – sóhajtottam fel.

Anyám fogadott minket Drúna-Csomban. Izgatottan szaladt felénk, amint beléptünk a palotába.

– Sorya, David, csakhogy itt vagytok! Már úgy aggódtunk értetek! – mondta. A hangjából őszinte riadalom és féltés csendült ki. – Napokkal korábban vártunk benneteket! Mi történt? – faggatott minket, miközben melegen átölelték egymást Soryával.

– Ilidon, kedvesem! – örült Sorya is. Pár pillanatig egymást átölelve, kéz a kézben álltak előttünk. Egész zavarba ejtő jelenet volt. *De régen láttam anyámat így elérzékenyülni!*

Mindannyian elcsigázottak és csapzottak voltunk. Alig álltunk a lábunkon.

– És most meséljetek el mindent! – kérte anyám, miközben a katonák segítettek megszabadulni a fegyvereinktől.

– Chea lába megsérült, nem tudtunk felülni a párducokra, így gyalog kellett nekivágnunk a dzsungelnek. Aztán megtámadtak minket. Jártunk Bahramban és a krongoknál is – felelte Sorya helyett Narith.

– A krongoknál? – kérdezte felvont szemöldökkel anyám. – És csak úgy elengedték Davidet?

– Ezt azért nem mondanám – csóválta meg a fejét Sorya. – Épphogy túléltük a szorost.

Liv kíváncsian kémlelte anyámat, ezért úgy gondoltam, ideje bemutatni őket egymásnak.

– Anyám, hadd mutassam be neked Olivia Stevenst, Liv, bemutatom neked Ilidont, Drúna-Csom királynőjét.

– Miért nem mondtad azt egyszerűen, hogy Vivien hercegnő? – kérdezte negédesen anyám, miközben közelebb lépett Livhez, és homlokon csókolta. – Isten hozott itt nálunk, hercegnő! – üdvözölte kedvesen. – Bizonyára mindannyian fáradtak és kimerültek vagytok, gyertek, a szobáitok már készen állnak – invitált minket beljebb.

Liv

David anyja pontosan úgy nézett ki, mint abban az álmomban, amikor egy esőerdőben menekültünk Daviddel, és elfogtak minket a drúnák. Akkor láttam életemben először óriáspárducot, mikor Ilidon, David anyja egy fekete párducon ülve jelent meg, és közölte Daviddel, hogy a drúna szabályok szerint meg kell halnom.

Valamiért tisztán emlékszem arra az álomra. David azt mondta nekik, hogy bár nem vagyok a felesége, de az ő gyermekét hordom a szívem alatt. Így akart megvédeni.

Ilidon a valóságban ugyanolyan fenséges és elegáns volt, mint az álmomban. *Született királynő.*

Iszonyatosan fáradt vagyok. Csak vonszolni tudom magam.

Drúna-Csom egyszerűen elképesztő! A birodalom határához közeledve Sorya utasítására be kellett kötnünk a szemünket. *Nyilván így védik a határaikat. Okosan teszik.*

Vakon lovagolni a párducokon olyan volt, mintha csukott szemmel ülnénk fel egy ijesztő hullámvasútra. Látni ugyan nem láttam semmit, viszont mindent hallottam. Sajnos ez egyáltalán nem tudott biztonságérzetet adni. Rettegtem, mikor sodor le Neary hátáról egy nekem vágódó ág, mikor pattan fel egy nagy kő a lába alól, amely elől nem tudok lebukni vagy elhajolni. Védtelennek és sebezhetőnek éreztem magam, hiába kapaszkodtam tiszta erőmből Davidbe. Sokkal jobban felerősödtek a hangok. Éreztem, ahogyan a szél fújja az arcomat, és azt is éreztem, hogy jó ideig egy hegy gyomrában haladtunk.

Aztán már meg is érkeztünk a palotába egy hiper-szuper kapszulával, amely egy levegőben lebegő sínen közlekedett.

Tátott szájjal bámultam a tájat. Alattunk a végeláthatatlan dzsungelt, a távolban pedig a vöröses-sárgás színű, lemenő napot.

Maga a palota olybá tűnt, mintha üvegből vagy átlátszó kristályból lenne. Cseppet sem hivalkodó, de mégis szemgyönyörködtetően fenséges, minimál stílusban berendezve.

Nincs olyan hadsereg, amely képes lenne bevenni ezt a palotát! – suhant át az agyamon. *A valdonok is hiába próbálkoznának.*

David

Anyám egyenesen a királyi lakosztályokhoz vezetett minket, oda, ahol előzőleg a szobám volt, mielőtt még megkaptuk volna a hírt, hogy Livék átjutottak Indorába, és mi visszamentünk értük. Liv a mellettem lévő szobát kapta. Alig vártam, hogy mindenki lelépjen, és végre kettesben maradjunk.

Amint bezárult az ajtó mögöttünk, elkaptam a kezét, és magamhoz húztam. Arca csupa por és izzadság volt, de én még így is csodaszépnek láttam. *Akarom őt! Most azonnal! Mindennél jobban!*

– Annyira, de annyira hiányoztál! – leheltem, hozzáhajolva és mélyen a szemébe nézve. – Soha többé nem engedlek el! – mondtam, és már csókoltam is.

Kapkodva elkezdtem lefejteni róla a ruhát.

– Most azonnal kellesz! – súgtam a szájába két levegővétel között.

Liv

Éreztem, amint a hátam a falhoz szorul. David úgy esett nekem, mintha soha nem kapott volna belőlem, mintha már ezer éve arra vágyott volna, hogy újra megcsókolhasson, és hogy újra együtt legyünk.

Eszméletlenül hiányzott! Az érintése. A szerelmes mosolya. A figyelmessége. A teste közelsége. Nekem dőlt, és éreztem, amint a férfiassága az ágyékomnak feszül odalent. *Kíván!* Ugyanúgy kíván, ahogyan én is őt.

Körbe-körbe, fel és le. Egyre beljebb és beljebb nyomult a számban. Egyre jobban izgatott. Izmos karja biztonságot adott, körbefont és simogatott.

Lefejtette rólam a kardigánomat, majd benyúlt a pólóm alá, és végigsimított a hátamon, miközben folyamatosan csókolt. Aztán a pólómat is áthúzta a fejemen, és hagyta, hogy a földre essen, egyenesen a lábam mellé. Ott álltam előtte egy szál melltartóban. Egy pillanatra elhúzódott, hogy szemügyre vegye a mellemet.

– Istenem, de hiányozott! – sóhajtott fel.

Arcán elégedett, csibészes mosoly jelent meg, lehajtotta a fejét, és megcsókolta a hasamat, aztán ment feljebb. Egyre feljebb és feljebb. Kezével körbefonta a melltartómat, aztán belenyúlt az egyik kosárba, kiemelte a cicimet, és a szájába vette. Körkörösen simogatott, és a nyelvével kényeztetett. Hátraszegtem a fejemet, mert annyira jólesett, amit csinált.

– Erre most nincs szükségünk – mondta, lehúzva a melltartó pántját a vállamról. Hátranyúlt, és kikapcsolta a csatját: a melltartó a földre esett. Ott álltam előtte meztelen felsőtesttel.

Nem kérdezett, nem várt engedélyre, lehámozta magáról az ingét, és újra hozzám simult az egész testével. Leírhatatlanul jó volt ismét a karjaiban lenni!

– Annyira nagyon szeretlek! – súgta a fülembe.

– Én is téged! – feleltem.

A nadrágom cipzárjához nyúlt, aztán teljes képszakadás következett. Újra szenvedélyes csókolódzásba kezdtünk, lekerült rólunk a nadrág, majd a bugyi és a bokszeralsó is. Még mindig ott álltunk a falnál. Ölbe kapott, és a két térdemnél fogva felhúzta a lábamat, hogy jobban hozzám férjen. Ágaskodó hímvesszője bevetésre készen állt, mígnem David kézbe nem vette és belém nem vezette.

Akarva-akaratlanul is felnyögtem a gyönyörtől.

Mintha hónapok teltek volna el, hogy utoljára odabent éreztem őt, közben mégis olyan volt, mintha mindennap ezt csinálnánk. Szorosan összesimulva kényeztettük egymást. Azt játszottuk, hogy ő egyre beljebb és beljebb furakodott, én pedig nem álltam ellent, csupán ellentartottam és felé mozdítottam újra és újra a csípőmet, hogy minél mélyebbre hatoljon bennem. Ő csak döfött és döfött. A szobában nem volt forróság, én mégis úgy éreztem, hogy nyirkos, verejtékes a bőröm attól, ahogyan mozogtunk. A mellem a mellkasához simult, folyamatosan öleltük és simogattuk egymást, mígnem éreztem, hogy közel a vég. *Még vagy kettőt lök rajtam, és darabjaimra hullok szét.* Így is lett. Behunytam a szemem, mikor a csúcsra juttatott, és éreztem, hogy kilövell és belém engedi magát, s ez csak még inkább fokozta a hatást. Egyszerre borultunk egymás vállára.

Karján kidagadtak az elmerevedett izmok, mert még mindig puszta kézzel tartott, miközben a tenyere a fenekemen pihent.

– Ez eszméletlen volt! – nyögte. Lihegett. Szaggatottan vette a levegőt, ahogyan én is. Alig bírtunk megszólalni. – A nap huszonnégy órájában ezt kellene csinálnunk – nevette el magát.

Aztán kopogtak, és szertefoszlott a varázs. Pedig olyan szívesen maradtam volna még az ölében. Olyan szívesen simultam volna hozzá.

Sóhajtott egyet, és a homlokomnak döntötte a homlokát.

– Bárki is az, jobban teszi, ha gyorsan eltűnik – mondta nevetve, de aztán anélkül, hogy elengedett volna, megszólalt.

– Ki az? – emelte fel a hangját.

– Én vagyok az, Alice! – jött a válasz odakintről.

David

A francba! – szitkozódtam magamban, miközben még benne voltam. *Nem hiszem el, hogy ilyenkor kell megzavarni minket! Még alig kaptam Livből, és máris engedjem el? A nagy szart!*

Karom elgémberedett, izmaim megfeszültek, ahogyan falnak döntve tartottam Livet, hogy minél szorosabban simuljunk egymáshoz. Ahogy benne mozogtam, és a cickói hozzám simultak, elfeledkeztem mindenről. Hirtelen nem számított, hol vagyunk, vagy hogy éppen miért vagyunk ott, csak az számított, hogy ő ott van velem, és együtt lehetünk.

Csak ne Alice hangját hallanám odakintről!

Liv vágytól izzó arca még jobban felragyogott, ahogy meghallotta. Kénytelen voltam kihúzódni belőle, és hagyni, hogy a lába újra visszataláljon a földre.

– Alice mindig szuperül tud időzíteni – nevettem el magam kínomban.

Liv magára rántotta a pólóját, és kapkodva összeszedte a földön szanaszét heverő ruháit. Követtem a példáját, de mielőtt ajtót nyitottunk volna, elkaptam a karját, újra magamhoz húztam, és megcsókoltam.

– Ezt hamarosan folytatnunk kell – súgtam oda neki.

Elfordítottam az ajtóban a kulcsot, mire Alice azon nyomban berontott.

– Na végre megtaláltalak benneteket! – kiáltotta fülig érő mosollyal, és mielőtt feleszmélhettem volna, a nyakamba ugrott. Majd Livhez ment, és őt is átölelte.

– Lerágtam a tíz körmömet miattatok! – szidott minket. – Hol a fenében voltatok eddig? – meredt ránk azonnali választ várva.

– Úton – feleltem kissé durcásan. Még mindig haragudtam, hogy hívatlanul állított be. Pedig annak rohadtul örültem, hogy látom.

– Kicsit bővebben esetleg? – sandított rám összehúzott szemmel.

– Nem részletezem, Alice. A lényeg, hogy nem piknikezni voltunk a dzsungelben.

– Szűz Mária, Liv! Alig hiszem el, hogy te is itt vagy, Drúna-Csomban! – örvendezett Liv felé fordulva. Aztán elkomorult a tekintete. – Ugye nem haragudtál meg a Rithipol-tőr miatt?

– Nem, dehogy! – rázta meg a fejét Liv. – Azt tetted, amit tenned kellett.

– De megöltem a gyereketeket – sütötte le a szemét Alice.

– Ha nem teszed meg, mindannyian meghaltunk volna – nyugtatta meg Liv Alice-t.

– Andrew is itt van? – emelte rám Alice ismét kérdőn a tekintetét.

– Igen – feleltem. – És alig várja, hogy találkozzatok – tettem hozzá, mire Alice csak bólintott. Képtelen voltam leolvasni bármit is az arcáról. Fogalmam sem volt róla, hogy örömmel tölti-e el ez a hír, vagy épp ellenkezőleg, kiveri a víz tőle. *Basszus! Alice a testvérem, de olyan, mintha nem is ismerném! Nyitott könyvnek kellene lennie előttem! Bárcsak tudnám, mit gondol. Olyan szívesen belelátnék most a fejébe!*

– Anyád üzeni, ha lezuhanyoztatok és rendbe szedtétek magatokat, odalent várnak benneteket a tükörteremben – adta tudtunkra a nagy hírt.

– Fejmosás lesz? – néztem rá kérdőn.

– Nem, annál valami sokkal jobb – mosolyodott el titokzatosan.

Liv

Alice-t látni, hallani és megölelni, felért mindennel. Nem hittem, hogy viszontlátom valaha.

Most pedig itt áll előttem.

Eszméletlenül jól néz ki. Vidám és élettel teli, pontosan olyan, mint amilyen otthon, az egyetemen szokott lenni. Kész energiabomba. Egyedül a külseje szokatlan. *Eddig mindig farmerban járt, most pedig földig érő, elegáns ruha van rajta.*

Vajon miért hívatnak minket?

Fáradt vagyok. Azt hittem, ma már békén hagynak minket. Legszívesebben bedőlnék az ágyba, és reggelig aludnék, ehelyett most kiderült, jelenésünk van.

Alice nem sokáig maradt. Amilyen váratlanul jött, olyan gyorsan távozott is.

Újra egyedül maradtam Daviddel.

– Mit akarnak tőlünk? – kérdeztem tőle.

– Fogalmam sincs – felelte vállat vonva, miközben odamentem a hátizsákomhoz, hogy tiszta fehérneműt vegyek elő. Kicsit félve nyitottam ki. *A dzsungelben aztán kígyókkal és skorpiókkal teli veremben jártunk, ki tudja, mi mászhatott bele* – suhant át az agyamon. Aztán, ahogy a zacskóból tiszta bugyit húztam elő, valami gyanús lett. Mélyre nyúltam a zsákban, nem egyszer, nem kétszer, sokszor. Megnéztem az összes zsebet.

– Nincs meg a talizmándobozom! – bukott ki belőlem. Hiába kutattam a zsákban és túrtam fel mindent, nem volt sehol.

– Hogy érted azt, hogy nincs meg? – kérdezett vissza David felém fordulva.

– Úgy, hogy nincs a hátizsákban! – magyaráztam idegesen. Jóval hangosabban beszéltem a pániktól, mint szoktam. *Ilyen nincs! Hova a francba tűnhetett?* – Végig ott volt! Egyszer sem vettem ki. – Gyorsan visszajátszottam az agyamban a képeket, hogy hol, mikor, merre jártunk. *Nem hagyhattam el!*

Aztán a homlokomra csaptam. *Ezt nem hiszem el!*

– Nadia! Nadia vette el! – mondtam, felidézve a képeket, melyeket az agyam emlékekként elém vetített.

– Miről beszélsz, Liv? – meredt rám értetlenül David.

– Hát nem érted? Az egész csak színjáték volt! Nadia bejött hozzám. Segített öltözködni. Hogy pontos legyek: először szobalánynak adta ki magát. Volt alkalma kutakodni, hiszen egyedül hagytam a szobában, amíg zuhanyoztam. De vajon miért kellett neki a talizmándobozom?

– Fogalmam sincs – felelte David. – De ha tényleg nála van a talizmándobozod, Aaronnal együtt olyan helyekre is eljuthatnak, ahová egyébként nem lenne bejárásuk – vonta össze baljósan a szemöldökét. – Most fürödjünk meg, és menjünk le a többiekhez, talán odalent okosabbak leszünk – javasolta.

David

Fél órán belül odalent is voltunk. Egy hatalmas üvegterembe léptünk be. Anyám Soryával a jobbján egy hosszú asztal végén ült. Narith mellettük foglalt helyet, és végül Alice és Andrew is megérkeztek, bár külön-külön. Láthatóan elég feszült volt köztük a hangulat. Nem is szóltak egymáshoz, sőt nem is néztek egymásra. Sőt a lehető legtávolabb ültek le egymástól.

Nyilván veszekedtek.

– Nem akarom rabolni senki idejét, hiszen bizonyára mindegyikőtök nagyon fáradt és kimerült – kezdte anyám a szónoklatot. – Előbb kezdjük a rossz hírekkel. Postagalamb érkezett Bahramból. Vazul elfoglalta a várost. – Liv a szájához kapott ijedtében, én pedig hirtelen úgy éreztem, rosszul hallok.

– Hogyan? – hebegtem.

– Úgy, ahogy mondom. Az imént érkezett ez a levél – mutatta fel a kis összetekert papirost. – A valdon sereg napokon belül minket is meg fog támadni. A tanács tagjaival, beleértve Soryát és Narithot is, arra a döntésre jutottunk, hogy amilyen gyorsan csak lehet, össze kell házasodnotok – adta a tudtunkra a tervüket.

Pontosan tudtam, hogy Liv ezen teljesen ki fog borulni. És így is lett.

– Ezt nem értem, kiknek kell összeházasodniuk? – szólalt meg hangosan Liv.

Liv

Bizonyára rosszul hallottam – kaptam fel a fejemet. Ilidon Davidet és engem nézett, hogy mit szólunk a javaslathoz.

– Davidnek és neked kell összeházasodnotok, Vivien hercegnő – válaszolt a kérdésemre Sorya. Az arcán kedves, atyai mosoly jelent meg.

– Méghozzá már holnap reggel – tette hozzá Ilidon, mire kifutott a vér az arcomból.

Ez valami rossz vicc?

Davidre néztem, aki láthatóan rendkívül jól szórakozott. Az orra alatt somolygott.

– Részemről semmi akadálya – szólalt fel azon nyomban. Arcára lázas izgalom és elégedettség ült ki. – Magam is ezt javasoltam volna.

Pár pillanatig némán dühöngtem.

– Én viszont nem megyek hozzád – jelentettem ki aztán. Igazából fogalmam sem volt, valójában miért is vagyok ennyire dühös, csak azt tudtam, hogy nem kérdeztek meg, nem kérték ki a véleményemet, egyszerűen csak kész tények elé állítottak.

David otthagyott Los Angelesben. Elhitette velem, hogy csupán álmodtam az egész kalandunkat. Egy árva szó nélkül faképnél hagyott. Igaz, miután átjutottunk az átjárón, megmentett, de ez még nem jelenti azt, hogy minden egyszeriben meg lenne bocsátva. Nem megyek hozzá feleségül csak azért, hogy megmentsek egy birodalmat. Azt akarom, hogy azért vegyen el a leendő férjem, mert szeret. *De azok után, ami történt, hogyan is lehetnék biztos abban, hogy David tényleg szerelmes belém?*

Az imént a szobában, mikor szeretkeztünk, azt mondta, szeret. *De még ha el is hiszem neki, hogy tényleg szeret, akkor is kissé gyorsnak találom, hogy már holnap hozzámenjek feleségül* – vezettem le a dolgokat magamban.

– Csakis így legitimizálhatjátok a hatalmat! – érvelt Ilidon. – Ha házasok lesztek, sokkal inkább mellénk állnak majd a szövetségesek.

– Édesanyád és édesapád is ezt akarták volna, Vivien – fogta Sorya is Ilidon pártját.

– Nem érdekel – reagáltam. – Nem megyek feleségül senkihez puszta érdekből.

– Beszélhetnék Livvel négyszemközt? – kérdezte David, és a választ meg sem várva, felpattant a helyéről, kézen fogott és kivezetett a teremből.

Odakint a folyosón őrök álltak, ezért benyitott egy másik terembe, mely szerencsénkre üresen állt. Aztán odalépett hozzám, és két keze közé fogta az arcomat, majd megcsókolt. Önkéntelenül is visszacsókoltam.

– Gyere hozzám! – kérte mélyen a szemembe nézve. – Tudom, hogy csalódtál bennem. Azt is tudom, hogy talán sohasem fogod teljesen megbocsátani nekem, hogy becsaptalak, de szeretlek. Ne a birodalomért gyere hozzám, hanem azért, mert szeretlek, és mert tudom, hogy te is szeretsz.

– Hogy jutott egyáltalán eszükbe ilyen őrült ötlet, hogy már holnap házasodjunk össze?

– Ha jobban belegondolsz, rájössz, hogy ez nem is olyan elvetemült ötlet. Ennek így kell lennie. Nem akarom kockáztatni többet, hogy elveszíthetlek. Emlékezz vissza Bahramra. Ha nem lettem volna ott, Aaron könnyen arra kényszeríthetett volna,

hogy előbb az ágyasa, majd a felesége legyél. Ez bármikor máskor is előfordulhat. Azt akarom, hogy tudják, hogy tisztában legyen vele mindenki, hogy az enyém vagy. Hát nem érted? Azt akarom, hogy az enyém legyél!

– Nem dönthetek percek alatt arról, hogy kihez megyek hozzá! – vetettem a szemére.

– Egyszer már döntöttél, hiszen igent mondtál nekem – emlékeztetett.

– Azóta rengeteg minden történt.

– Akkor most megkérdezlek még egyszer – mondta, letérdelve elém. – Hozzám jössz feleségül? Nem ígérhetek nagy dolgokat, csak azt, hogy örökké szeretni foglak.

– Ez most legalább annyira abszurd, mint amikor kiderült, Indora létezik – nevettem el magamat.

– Ha még két percig térdelnem kell, el fogok dőlni, akár egy hasáb fa – nevetett fel ő is. – Sajog mindenem. Szóval mi a válaszod, Vivien hercegnő?

– Ugyanaz, mint amit akkor mondtam, amikor először megkértél. Természetesen igen – böktem ki, mire szélesen elvigyorodott. Felállt és ölbe kapva többször körbepörgetett a levegőben.

David

Madarat lehetett volna fogatni velem. Legszívesebben sosem engedtem volna el, mikor felemeltem és ölbe kaptam. *Igent mondott!* Annak ellenére is, amit tettem. *Bárcsak már holnap lenne!*

Visszamentünk anyámékhoz a tükörterembe. Kínos csend fogadott minket.

– Nos? – szegezte nekünk a kérdést idegesen anyám.

– Igent mondott – vigyorodtam el.

– Remek. Akkor jöhet a ceremónia előkészítése. Ismered a törvényeinket, fiam. A ma éjszakát külön kell töltenetek. A szertartás reggel tízkor lesz. Az esküvőtök után pedig kihirdetjük, hogy Indorának új királya és királynéja van.

– Fog ez változtatni bármin? Úgy értem, továbbra is Vazul marad a király, vagy nem? – kérdeztem közbe.

– Nevezheti magát királynak, de akkor sem az. A birodalom igazi uralkodói ti vagytok, és ezt Indora népe is tudja. Fel kell szabadítanunk az elfoglalt területeket, és vissza kell hódítanunk Indorát Vazultól, de ezt csak egy erős kezű uralkodó teheti meg. Holnap Indora megkapja ezt az uralkodót.

Liv

Az már világos, hogy David anyjának a szemében nem vagyok más, csupán egy eszköz arra, hogy a fiából uralkodó legyen. És ez a gondolat elszomorított. Meg sem próbált megismerni. Nem is volt kíváncsi rám. Csak arra volt kíváncsi, hozzámegyek-e Davidhez.

Álltam ott és hallgattam, amint elbeszélnek a fejem fölött.

David

Anyám legalább azt megengedte, hogy visszakísérjem Livet a szobájába. Liven érződött, hogy nincs jókedvében. Anyám és közte nem alakult ki az a felhőtlen viszony, amit szerettem volna. Anyám bonyolult eset. Nehéz vele. Ha egyszer a fejébe vesz valamit, attól nem tágít. Keménykezű és zabolátlanul szókimondó.

– Milyen kár, hogy ma éjszaka nem aludhatok veled! – súgtam oda Livnek, miközben a karomban tartva búcsúzkodtam tőle.

– Hol töltöd az éjszakát? – emelte rám érdeklődő tekintetét.

– Egy cellában – feleltem.

– Hogy hol? – meredt rám értetlenül.

– Ahogy mondom. Az itteni törvények szerint a vőlegénynek az esküvő előtti éjszakát magányos elmélkedéssel kell töltenie, miközben egy csomó feladatot kap.

– Hulla fáradt vagy, és most még ez is?

– Megéri! Érted bármit megtennék! – feleltem őszintén. – Alig várom a holnapot! – vigyorodtam el, és újra megcsókoltam.

Aztán elbúcsúztam tőle, és magára hagytam a szobájában.

Liv

Sokáig néztem utána, de csak a zárt ajtót láttam. *Milyen jó is volna, ha még itt lenne velem!* Aztán körbenéztem a szobában. Az egyik szekrény előtt fellógatva egy meseszép esküvői ruhát pillantottam meg. Csodálatos, földig érő, hófehér, abroncsos ruhát. Alatta oda volt készítve a hozzá való cipő.

El sem hiszem, hogy David felesége leszek. Méghozzá már holnap.

Odasétáltam a ruhához, és az ujjaimat végighúztam a finom anyagon. *David anyja előre kitervelte az egészet. Még csak választást sem hagyott nekem.*

Odasétáltam a hátizsákomhoz. Belenyúltam, és egy rejtett zsebből előhúztam az eljegyzési gyűrűt, amit Davidtől kaptam. Azóta őrzöm, amióta megkért rá, hogy maradjon nálam.

Azt mondta, az édesanyja gyűrűje.

Felhúztam az ujjamra, és csak álltam ott, sokáig gyönyörködve benne: egyszerű és mégis káprázatosan szép darab volt.

Képzeletben egy fehér homokos tengerparton láttam magam a pazar, abroncsos menyasszonyi ruhában. Kezembe hófehér esküvői csokrot képzeltem, és azt, hogy mezítláb sétálok a parton David felé. Aztán elmosolyodtam, és megráztam a fejem.

Ne képzelődj, Liv! Lehet, hogy nem is ilyen lesz! Hanem sokkal-sokkal szebb!

Átöltöztem, bebújtam az ágyba, és újra Davidre gondoltam. *Vajon most mit csinálhat?*

David

Ahogy kiléptem Liv szobájából, rossz érzés fogott el. Nem szívesen hagyom magára. A törvényeket viszont nem szeghetem meg. Bevágtattam a hálószobámba, hogy összeszedjem a holmimat, és elinduljak a cellába, ahol őrök felügyelik majd, nehogy a leendő menyasszonyommal töltsem az esküvő előtti éjszakát. Sorya már odakint várt rám.

– Ugyanazt a cellát kapod, amit én is kaptam, amikor anyádat elvettem – mondta az orra alatt somolyogva. Az arckifejezéséből ítélve biztos voltam benne, hogy szép emlék ez a számára.

Sorya örül az esküvőmnek Livvel. És ez megnyugvással töltött el.

Liv

Fogalmam sincs, mikor sikerült elaludnom. Sokáig csak forgolódtam az ágyban. Izgatott voltam. *Holnap mégiscsak egy nagy nap lesz számomra!*

A testemen még éreztem David csókjait és az érintését. *Hiányzik, amikor nincs velem! Most is hiányzik!*

Reggel ragyogó napsütésre ébredtem, és arra, hogy kopogtatnak az ajtómon. Egy idősebb nő lépett be. Kezében csodaszép hófehér esküvői csokrot tartott.

Milyen fura! Tegnap este, mikor elképzeltem az esküvőnket azon a fehér homokos parton, épp ilyen csokrot láttam magam előtt – hasított belém a felismerés. Hiába voltam álmos, kipattantam az ágyból.

– Jó reggelt, Vivien hercegnő! – üdvözölt a hölgy. – Azért jöttem, hogy segítsek felöltözni – mondta kedvesen.

Egy óra múlva a kastély másik felében, egy hatalmas kétszárnyú ajtó előtt álltam a meseszép ruhámban és a hófehér csokorral a kezemben. A folyosón minden oszlop, pad és szék fel volt díszítve. Az ajtó előtt kék ruhás őrök álltak, alabárddal a kezükben.

A szívem zakatolt. Eszméletlenül izgultam.

Aztán megszólalt a zene, és az öltöztető hölgy intett, hogy induljak. Szót fogadtam. Lassan vonultam be. Amint beértem, az ajtó becsukódott mögöttem. Egy hatalmas, meseszép kápolnában találtam magam. *De miért üresek a padsorok?* – döbbentem meg, amint bátortalanul körülnéztem. Az oltárnál öten vártak rám, csupa idegen.

Furcsa mód Davidet nem láttam sehol. Sem Soryát, sem Narithot, sem Ilidont.

Nyugi, Liv! Nem ismered a szokásokat, biztosan akkor fognak bejönni, ha te már az oltárnál állsz – nyugtattam magam.

Odamentem hát, és megálltam az oltár előtt. Aztán nyílt az ajtó. Megdöbbenésemre azonban David helyett Vazul lépett be rajta népes kísérettel. Kis híján elájultam, ahogy megláttam. Remegni kezdtem, és úgy éreztem, az agyam teljesen üres. Képtelen voltam gondolkozni.

Mi az isten történik?

– Te meg mit keresel itt? – szegeztem neki Vazulnak a kérdést. – Hol van David?

– David a cellájában van, de ha kívánod, nagyon szívesen felhozatom őt tanúnak – felelte gúnyosan. Aztán odaszólt az embereinek: – Kezdhetjük.

– Ez meg mi a francot jelentsen? – tiltakoztam.

– Azt, drágám, hogy öt percen belül a feleségem leszel – közölte, mire gépiesen hátrálni kezdtem. Aztán sarkon fordultam és az ajtóhoz rohantam, de hiába. Hiába nyomtam le többször is a kilincset, nem nyílt az a nyomorult ajtó!

Be vagyok zárva ebbe az istenverte terembe! – ismertem fel a helyzetet.

– Zárjuk rövidre a dolgot, hercegnő! A többiek mind foglyok! Ha nem akarod, hogy tíz percen belül mind halottak legyenek, Zavrant, azaz Davidet is beleértve, ideállsz szépen mellém, és válaszolsz a tanácsnok kérdéseire. Csak pár formaság, és készen is vagyunk, ígérem! – magyarázta negédes mosollyal. Kirázott a hideg tőle.

Nem lehet, hogy ez történik velem!

Aztán elkezdődött a ceremónia, amiből semmi sem jutott el a tudatomig, és már csak azt mondatot hallottam:

– Vazul király és Vivien hercegnő, a rám ruházott hatalmamnál fogva férjjé és feleséggé nyilvánítalak benneteket!

Nem hiszem el, hogy Vazul felesége lettem!

A szerzőtől már megjelent

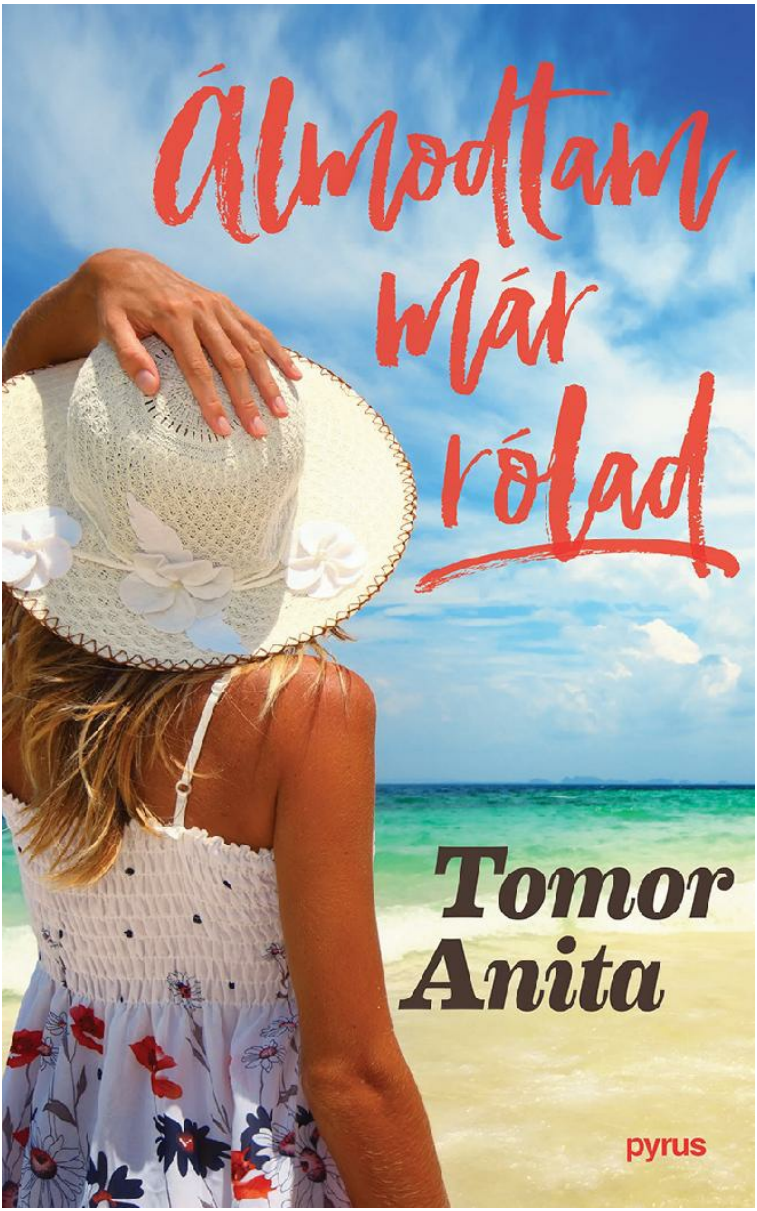
Álmodtam
már
rólad
Tomor
Anita
pyrus

Tomor Anita: Álmodtam már rólad

Liv hallani sem akar új pasiról, a régi pasijáról még úgy sem. Megcsalták, otthagyták. Éppen elég volt átélni mindezt egyszer. A diplomájához már csak egy kambodzsai régészgyakorlat hiányzik, de mielőtt elutazna, találkozik Daviddel. Ez a pasi túl sármos, túl pimasz és túl rámenős. Nem lehet megszabadulni tőle. Ráadásul egy túltequilázott éjszaka után Liv reggel egy hajón „ébred" David mellett az ágyban. Úgy érzi, nagyon gyorsan el kell tűnnie. El a férfitól, a lehető legmesszebb, mielőtt egy újabb „belehabarodok, szerelmes leszek, majd kidobnak" katasztrófa bekövetkezne. De hogy tudsz eltűnni egy hajóról, és hogy tudod megértetni a pasival, akivel az éjjel lefeküdtél, hogy csupán egy egyéjszakás kaland volt, ha ő nem akarja megérteni? Van ennél rosszabb? Naná, hogy van! Ha kiderül róla, hogy a legjobb barátnőd bátyja, Angkor-Wat-kutató régész, akivel a következő három hónap minden átkozott napján találkozni fogsz, és még a tetejében: rendkívül vonzó és állati jó az ágyban.

Izgalmas, fordulatokkal teli kalandok várnak az olvasóra Kambodzsa rejtelmes őserdejében. Liv nem is sejti, milyen rémálomba keveredett azzal, hogy megismerte Davidet. Mágnesként vonzzák egymást, de egyikük sem könnyű eset. Vajon amikor Liv felébred, megváltozik a véleménye? Ad esélyt egy újabb szerelemnek?

Tomor Anita könyve nem egyszerű romantikus regény. Sokkal több annál. Csajok, ez kihagyhatatlan olvasmány!

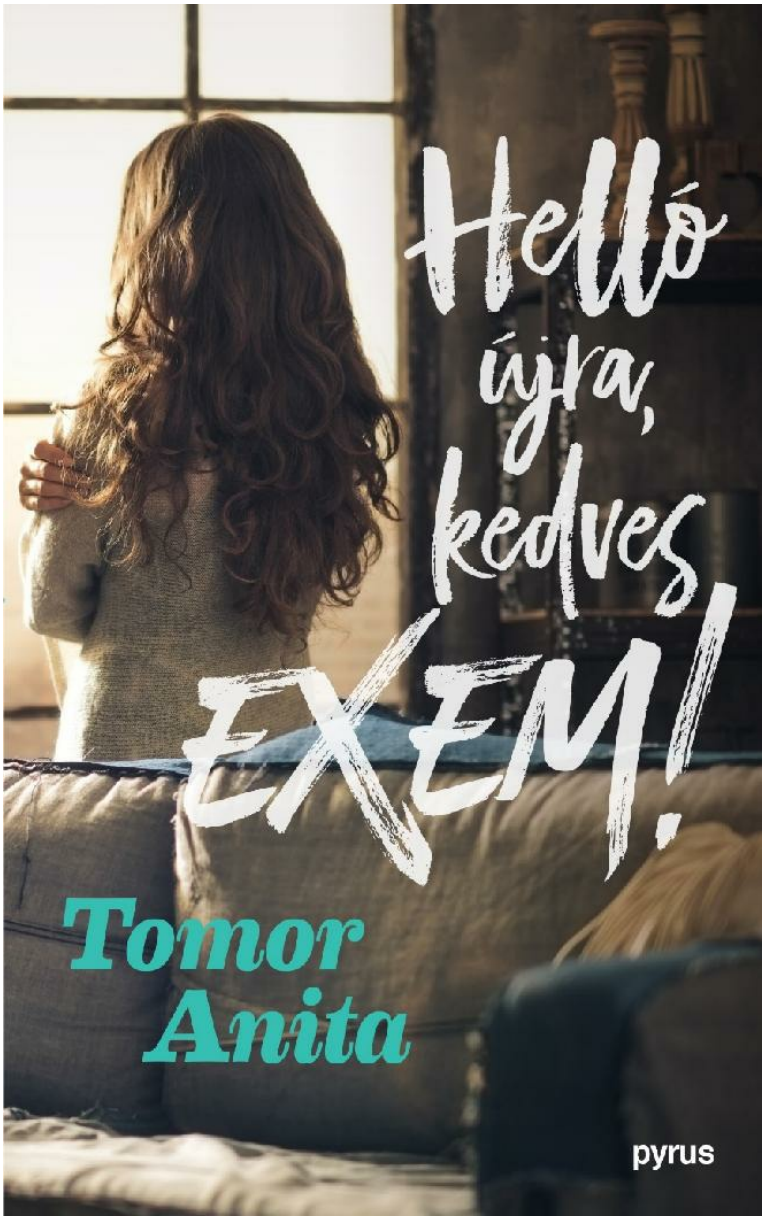
Helló
újra,
kedves
EXEM!
Tomor
Anita
pyrus

Tomor Anita: Helló újra, kedves exem!

Nora fiatal szingliként éli az életét. Azt hiszi, maga mögött hagyta a múltját, és elegendő távolságra van a régi pasijától, aki hét évvel ezelőtt szó nélkül otthagyta. Egészen addig, amíg össze nem fut vele újra. Onnantól kezdve az élete a feje tetejére áll.

Patrick híres autóversenyző. Szereti a nőket, és a nők is szeretik őt. Az egész világon ismerik a nevét. Jóképű, talán túlzottan is. Megvan mindene, kivéve egy dolgot. Norát. Megszokta, hogy mindig mindent megkap, amit csak akar. És most, hogy újra meglátja a csinos exbarátnőjét, egészen biztos benne, hogy mi kell neki. Nora gyűlöli, és ő ezzel tisztában van. Tudja, hogy újra meg kell hódítania. Vadászösztöne a lány folyamatos visszautasításai miatt csak még erősebben tör elő. Ostromot indít, amit lehetetlenség hárítani.

Nora nem tudja kiverni a fejéből Patricket, pedig kitartóan próbálkozik. A férfi üzenetei és szenvedélyes megnyilvánulásai néha már az őrületbe kergetik. Patrick nem hagyja, hogy felejtsen. Pedig ő másra szeretne koncentrálni. Gyereket akar. Mégpedig egyedül. Csalódott a férfiakban, ezért nem vágyik új párkapcsolatra. Patrick közelében lenni pedig pláne nem akar.

Egy nap Emma, a barátnője felveti az ötletet: miért ne lehetne Patrick a gyerek apja? Elvégre Patrick csak egy dolgot akar: szexet. Mi lenne, ha megkapná? Mi lenne, ha mindenki megkapná, amit akar? Ő egy gyereket, Patrick pedig őt egy éjszakára.

Szerelem és szenvedély keveredik Tomor Anita új regényében. Igazi, ízig-vérig romantikus könyv, melyet lehetetlenség

letenni. Az első sorától az utolsóig magával ragadó. Ha szeretted *A szürke ötven árnyalatát*, imádni fogod ezt a történetet!

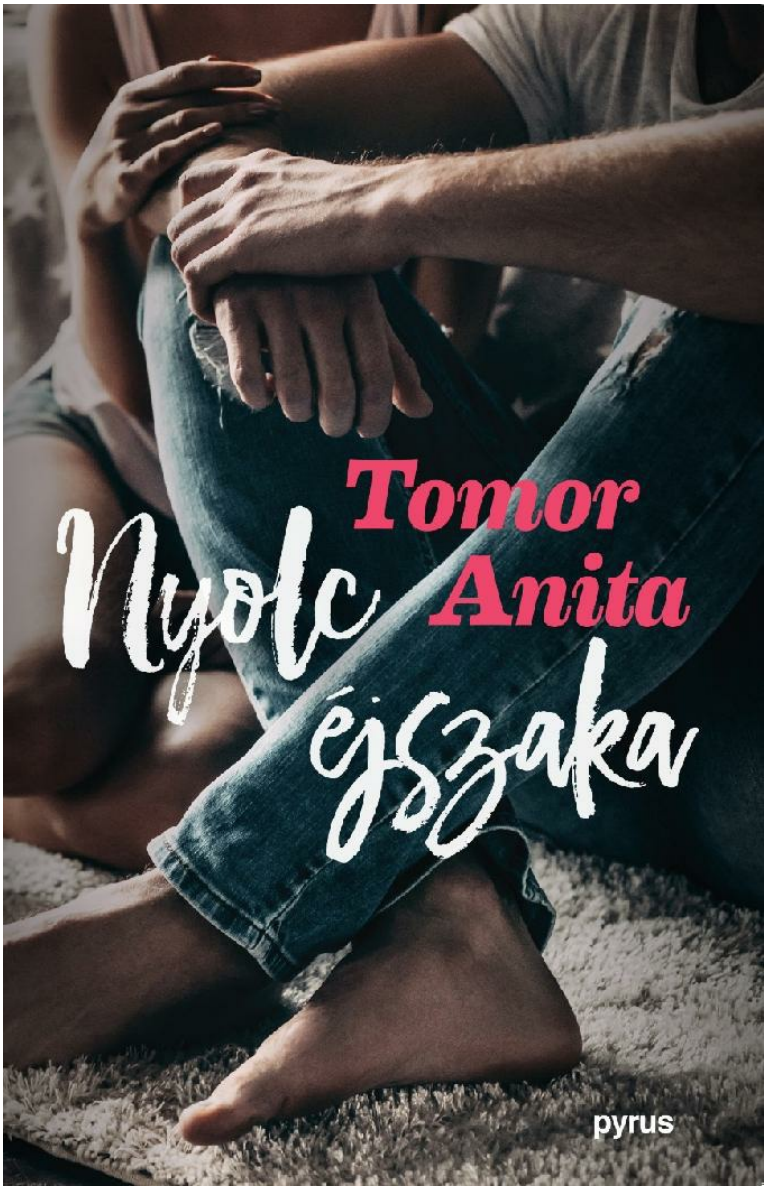
Tomor
Anita
Nyolc
éjszaka
pyrus

Tomor Anita: Nyolc éjszaka

Trishnek elege van az unalmas mindennapokból. Úgy érzi, valami új dolgot kell tennie, valami olyat, amit eddig még nem csinált. Elhatározza, hogy életében először elutazik New Yorkba. Egyedül. Felejteni akar és világot látni. Egyvalamire viszont nem számít, arra, hogy betoppan az életébe Ryan.

Ryan híres hollywoodi színész, és nem mellesleg rohadt jó pasi. Nincs a világnak olyan pontja, ahol ne csengene ismerősen a neve és ne ismernék fel azonnal az utcán. Mindene megvan, amiről csak álmodni lehet. Ő viszont úgy érzi, valami mégis hiányzik az életéből, és erre csak akkor döbben rá, amikor a londoni reptéren belebotlik Trishbe.

Te mit tennél, ha az álompasi a tévéből egyszer csak előtted állna és le sem venné rólad a szemét, sőt úgy bámulna rád, mintha azonnal ágyba akarna vinni? És akkor, ha ráadásul kiderülne, hogy egymás mellé szól a jegyetek a London–New York-járaton?

Trish legszívesebben hanyatt-homlok elmenekülne, de nem teheti. A gép indul és neki le kell ülnie Ryan Davis mellé még akkor is, ha a férfi „a baj már megtörtént, bármit csinálsz, akkor is az enyém leszel, bébi” tekintettel néz rá. Trish minél elutasítóbb, Ryan annál jobban élvezi a játékot. Nyolc éjszaka. Csupán ennyit kér Trishtől. Vajon ennyi idő elég ahhoz, hogy megváltozzon két ember élete? Esetleg örökre?

Tomor Anita, az *Álmodtam már rólad* és a *Helló újra, kedves exem!* című nagy sikerű regények szerzője új romantikus történettel kápráztat el minket. Ahogy azt már megszokhattuk tőle, ez a könyve is tele van szerelemmel, játékkal és

szenvedéllyel. Letehetetlen és magával ragadó csakúgy, mint az előzőek is.

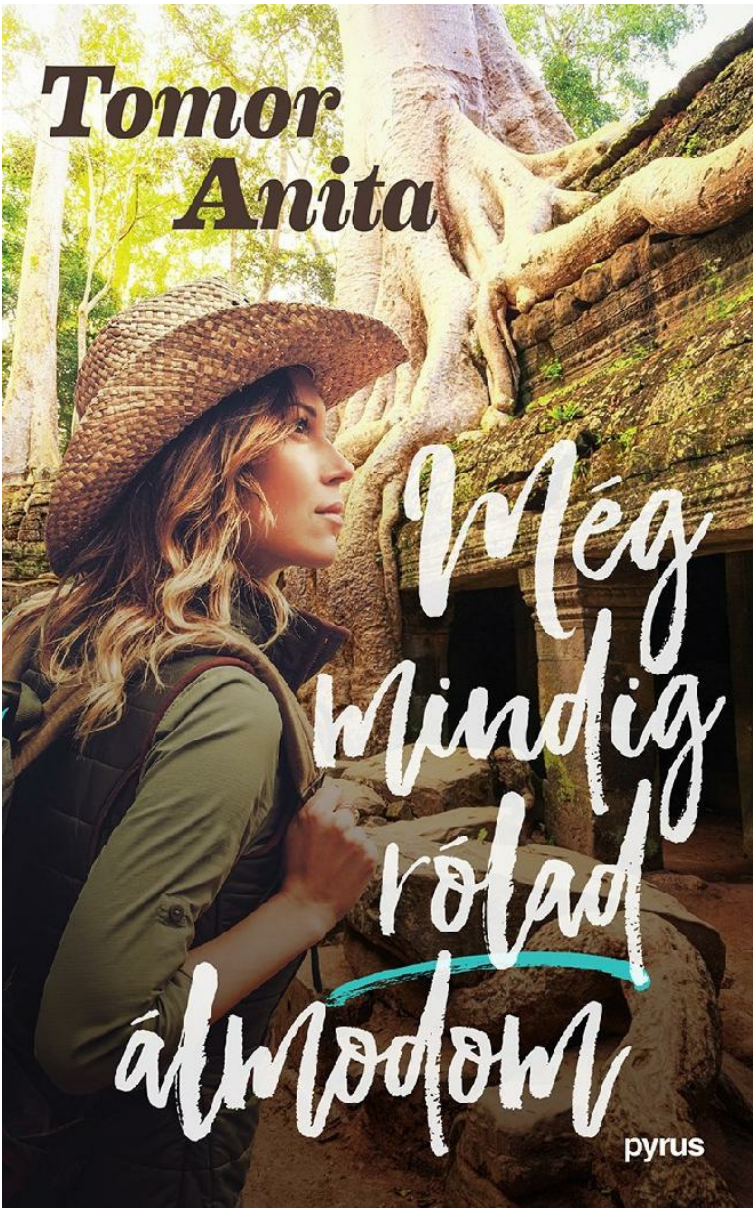
Tomor
Anita
Még
mindig
rólad
álmodom
pyrus

Tomor Anita: Még mindig rólad álmodom

Mit kezdesz az életeddel, ha egy nap felébredsz, és minden, amiről azt hitted, a valóság, arról egyszer csak kiderül, hogy csupán egy álom volt?
Liv egy hajón ébred, és úgy érzi, napok, sőt hetek teltek el egyetlen éjszaka alatt. Tisztán emlékszik az álmára: Kambodzsára, a régészkedésre, a különleges világra, ahol megannyi kalandban volt része, és ahol igazán beleszeretett Davidbe, a pasiba, aki mellett most felébredt. David azonban nem emlékszik arra, hogy milyen veszélyes kalandokban vettek részt együtt, és arra sem, hogy az életét adta volna a lányért, hogy megmentse.
Aztán különös dolgok kezdenek történni. David elmegy, Livnek pedig indul a gépe Kambodzsába. Ázsiába érkezve Livre egyre gyakrabban tör rá déjà vu érzés, minden olyan ismerősnek tűnik számára, minden olyan, mintha már megtörtént volna egyszer. Csak David nincs ott vele. Livet nem hagyja nyugodni a gondolat, hogy valami nem stimmel, és keresni, kutatni kezd Angkor romjai között, míg utat nem talál egy másik világba, ahol álmában járt már egyszer. Méghozzá Daviddel. Innentől kezdve egy újabb kaland veszi kezdetét. Vajon Liv és David újra egymásra találnak? Vajon a hazugságok és a titkok megváltoztatják az érzéseiket?
A nagy sikerű *Álmodtam már rólad* című regény folytatása megérkezett! Tomor Anita, a *Helló újra, kedves exem!* és a *Nyolc éjszaka* szerzője újra elkalauzol minket Kambodzsába, és egy olyan világba, ahol bármi megtörténhet.
Ez a könyv garantáltan rabul ejt!

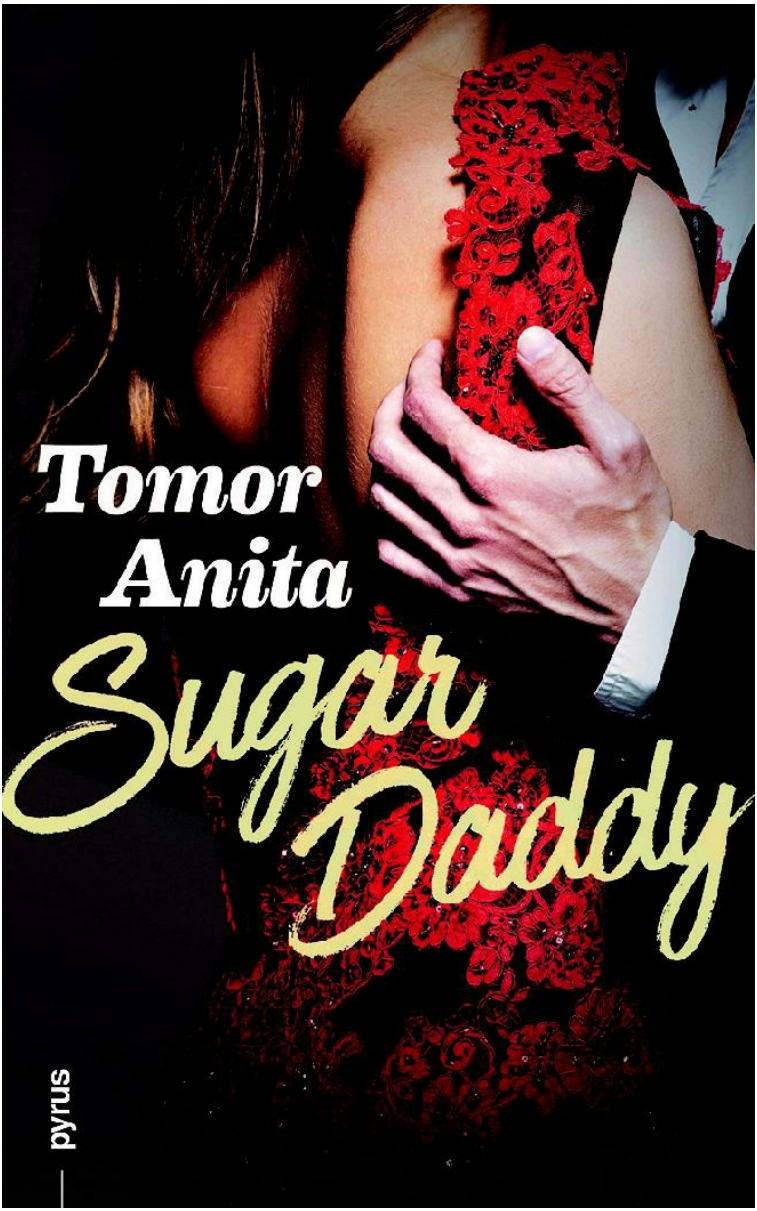

Tomor Anita

Sugar Daddy

pyrus

Tomor Anita: Sugar Daddy

Lily egyetemre jár. Semmi más vágya nincs, csak az, hogy lediplomázzon végre és elkezdjen dolgozni. A lakbéren túl nem futja neki másra, nem költ luxusra, sem Louis Vuitton táskákra.
Lottit, a barátnőjét viszont csak a Louis Vuitton táskák érdeklik. A régi pasija visszament Ausztráliába, ezért most új Sugar Daddyre vadászik, aki némi viszonzásért cserébe biztosít neki lakást és drága holmikat. Lilytől idegen ez az életforma, kirázza a hideg attól, hogy pusztán érdekből legyen együtt valakivel. Lottinak mégis sikerül valahogy rábeszélnie, hogy menjen el vele a bárba, ahol a potenciális jelöltekkel találkozik.
Logan az a típusú pasi, aki tudja, mit akar. Ez azon a napon is így van, amikor ebédelni megy, és a mögötte lévő asztalnál fültanúja lesz két barátnő beszélgetésének. Gazdag, nagyon gazdag, és piszkosul jóképű. Épp olyan pasi, akit az egyikük keres. Neki viszont a másik lány kell.
Ajánlatot tesz Lilynek, felkínálja, hogy lesz a Sugar Daddyje, ha beleegyezik, hogy lefekszik vele. Nem egyszer, hanem rendszeresen. A szabály egyszerű: megkap mindent, amíg vele van, de más pasival nem jöhet össze. Lily legszívesebben visszautasítaná, de Logan nem hagyja, hogy nemet mondjon. Vajon meddig tartható fenn egy üzleti ajánlat? És mi van, ha közben beleszeretsz a másikba?
Tomor Anita új regénye egyszerűen szenzációs. Magával ragadó és letehetetlen csakúgy, mint az előzőek, az *Álmodtam már rólad,* a *Még mindig rólad álmodom,* a *Helló újra, kedves exem!* és a *Nyolc éjszaka.*
Súlyos függőséget okoz!

A szerző eddig megjelent könyvei

Foglalkoztató füzetek

Legyél okosabb füzetek I. (2014)
Legyél okosabb füzetek II. (2014)
Sulira fel! – Lányoknak (2015)
Sulira fel! – Fiúknak (2015)
Boldog karácsonyt! –
Színező és foglalkoztató 3–4 éveseknek (2015)
Boldog karácsonyt! –
Kreatív foglalkoztató 5–6 éveseknek (2015)
Sulira fel! – Extra (2016)
Irány az iskola! – Foglalkoztató füzet (2016)
Irány az iskola! – Kifestő- és gyakorlófüzet (2016)

Mesekönyvek

Nyúl Benő, Csiga Bandi és a Sün testvérek –
Kalandok az erdőben (2014)
Sárga Répi és Brokkoli Koli (2015)
Az ovinak vége, irány az iskola! (2015)

Regény

Álmodtam már rólad (2015, 2017)
Helló újra, kedves exem! (2017)
Nyolc éjszaka (2017)
Még mindig rólad álmodom (2018)
Sugar Daddy (2018)

Előkészületben

Irány Hollywood! (regény)
Újra veled álmodom (regény)